

**T.C.
SAMSUN VALİLİĞİ**

Tarım İl Müdürlüğü

ANA ARI YETİŞTİRİCİLİĞİ

Dr. Ali KORKMAZ
Ziraat Yüksek Mühendisi
Samsun Tarım İl Müdürlüğü

Cahit ÖZTÜRK
Ziraat Yüksek Mühendisi
Alata Bahçe Kültürleri Araştırma Enstitüsü Müdürlüğü

2006

Fotoğraflar
Davut KELEŞ

Dizgi
Dr. Ali KORKMAZ / Cahit ÖZTÜRK

Baskı
Yaşar BUDAK / Şerife GÜL GÖZÜGÜL
Recep YAPINCAK / Osman TEMEL
Çiftçi Eğitimi ve Yayım Şube Müdürlüğü

Kaynak gösterilmesi koşuluyla alıntı yapılabilir.

Samsun Tarım İl Müdürlüğü
Çiftçi Eğitimi ve Yayım Şubesi Yayınıdır

Sunuş

Ülkemiz tarımı içerisinde önemi bir yeri olan arıcılığımızın son yıllarda kabuk değiştirdiği ve üretim hedeflerinde dikkate değer bir değişim yaşıadığı açıkça görölmektedir. Polen, arı sütü üretimi ve tüketiminin yerleşmesi ile birlikte arıcılık nitelik ve nicelik olarak gelişme yaşanması birbirine paralel olarak gitmektedir. Günümüz için lüks gibi görölen arı zehiri ve propolis üretiminin de arı yetiştircilerinin gündemine bu günden alınması ve pazar olanaklarının araştırılması da yerinde olacaktır. Ancak tüm bu gelişmelerin sağlıklı ve verimli bir şekilde yaşanması için arı yetiştircilerinin bilimsel anlamda bilgiyle donanmalarının yanında kolonilerinin de üstün performans gösteren bireylerden oluşması, sonucu doğrudan etkileyecektir. Bu amaca ulaşmak için ülkemizde damızlık ana arı üretimi ile birlikte ana arı yetiştirciliği de yaygın bir şekilde yapılmalıdır.

Bal arısı kolonilerinin performansını ve özelliklerini belirleyen temel ölçüt ana arının kalite özellikleridir. Kovan iç düzeninin işleme yanında gelecek kuşakları oluşturacak bireylerin anası olması dolayısıyla da ana arının önemi büyüktür. Bu nedenden dolayı ana arının istenilen özellikte olması gerekmektedir. Teknik düzeyde ve ekonomik anlamda arıcılık yapabilmek için ana arıların en fazla iki yıl süreyle tutulması ve bu süre sonunda yenilenmeleri ön koşuldur. Ülkemiz arı yetiştircileri bu bilince erişmiş olmakla birlikte henüz bu duruma uygun yapı ve kurumlar yeterince oluşmamıştır. Yapılacak olan eğitim ve yayım çalışmaları sonucunda bu sürecin ivme kazanması kaçınılmazdır. Ayrıca arı yetiştirci birliklerinin kurulması ve yaygınlaştırılması sürecine paralel olarak ana arı yetiştirciliği de ekonomik bir çalışma olarak yapılmaya başlanacak, ana arı kalitesindeki artışa bağlı olarak da diğer arıcılık faaliyetlerinde karlılık düzeyi aratacaktır.

Ortaya konulan bu çalışma ile de ana arı yetiştirciliğinin henüz yaygınlaşmadığı Samsun yöresinde bu konuyu tanıtmak ve yaygınlaştırmak amaçlanmaktadır.

Tüm arı yetiştircilerimize yararlı olması dileğiyle...

Sadullah KİRENCİ
İl Müdürü

Önsöz

Ana arı yetiştiriciliği pek çok arı yetiştiricisi için gizemli bir olaydır. Fakat gerçekte olay bu kadar karmaşık ve zor değildir. Belli bir yetiştirme periyodundan sonra el alışkanlığı kazanan arıcı rahatlıkla yüzlerce veya hatta binlerce ana arı yetiştirebilir. Kısa periyotlu zamanda, satmak amacıyla çok miktarda ana arı yetiştirmek için ise iyi bir program, özel ekipman, çalışma ve yeterli finansman gerekmektedir. Bununla birlikte birkaç ana arı veya binlerce adetini yetiştirmenin prensipleri temelde aynıdır. Bu kitabın amacı bir hobi veya ticari çapta olarak mümkün olan en kaliteli ana arıyı yetiştirmeyi öğretmektir. Ayrıca ana arı yetiştiriciliği ülkemizde paket arıcılığı yaygınlaştığı durumlarda da gereksinim duyulacak önemli bir yetiştiricilik dalıdır. Ana arı yetiştiriciliğinin günümüzde önemi bir hayli kavranmış olmasına rağmen ülkemiz arıcılığında hak ettiği yeri yıllar geçmesine rağmen alamamıştır. Ticari anlamda bir arıcılığın yapılabilmesi sağlıklı, verimli ve genç ana arılarla çalışmaya bağlıdır. Bunun için de ana arıların verimli olduğu 2 yaşına kadar elde tutulması ve 2 yıl sonunda değiştirilmesi gerekmektedir. Ancak ülkemizde ana arı yetiştiriciliği bir sektör halini alamamış ve arıcılarımız da gerek genç ana arı bulundurmamak gerekse ana arı yetiştiriciliği yapmak konusunda yeterli bilince sahip olamamıştır. Bu yüzden ana arı üretimimiz ülkemiz gereksiniminin ancak %5'ini karşılayacak düzeydedir. Bugün ülkemizde koloni başına bal veriminin çok düşük düzeylerde olmasının altında yatan gerçek önemli oranda ana arı yetiştiriciliğinin ülkemizde yaygın ve bilimsel şekilde yapılmamasıdır. Bu sebepten dolayı arıcılığımızın çağdaş düzeye taşınmasında, yeni gelir kaynakları oluşmasında önemli yere sahip olan ana arı yetiştiriciliğinin arıcılarımız tarafından bilinmesi, öğrenilmesi ve yaygın bir şekilde yapılmasının sağlanması önem arz etmektedir. Aksi halde düşük verimli ve yaşlı ana arılara sahip kolonilerle üretim yaparak arıcılıkta gelişmiş olan ulusların verim düzeyine ulaşmamız olası değildir.

Bu kitabın hazırlanmasında Harry H. Laidlaw'ın Contemporary Queen Rearing adlı eserden büyük oranda faydalanılmıştır. Ülkemiz arıcılarına yararlı olması dileğiyle...

Dr. Ali KORKMAZ & Cahit ÖZTÜRK

İÇİNDEKİLER

Sayfa

I. BÖLÜM

BAL ARISI KOLONİSİNİ OLUŞTURAN BİREYLER

1. Ana Arı	1
1. 1. Kolonideki Rolü	2
1. 2. Ana Arı Üreme Sistemi	6
1. 3. Ana Arının Yumurtlama Etkinliği	9
1. 4. Ana Arı Oluşumuna Etki Eden Faktörler	12
1.4.1. Ana Arısızlık	12
1.4.2. Ana Yenileme	12
1.4.3. Oğul Verme	12
1.5. Ana Arının Yumurtlamasına Etki Eden Faktörler ...	13
1.5.1. Ana Arının Irkı	13
1.5.2. Ana Arının Yaşı	13
1.5.3. Koloni Populasyon Miktarı	14
1.5.4. Mevsim	14
1.5.5. Yöre Florasının Durumu	15
1.5.6. Kuluçkalıktaki Peteklerin Özellikleri	16
1.5.7. Yumurtlama Alanının Varlığı	16
1.5.8. Ana Arının Yetiştirilme Şekli	17
1.5.9. Ana Arının Fiziksel Durumu	17
1.5.10. Kolonideki Parazit Bulaşıklığı	18
1.5.11. Koloninin Su Gereksinimi	18
1.6. Ana Arı Kalitesini Etkileyen Faktörler	18
1.6.1. Ana Arı Yetiştirilecek Koloninin Damızlık Özellikleri	18
1.6.2. Aşılana Larvanın Yaşı	19
1.6.3. Ana Arının Yetiştirilme Yöntemi	20
1.6.4. Başlatıcı ve Bitirici Kolonilerin Populasyonu ...	20
1.6.5. Bir Koloniye Transfer Edilen Larva Sayısı	21
1.6.6. Ana Arı Yetiştirme Mevsimi	21
1.6.7. Erkek Arı Populasyonu Varlığı	22
1.6.8. Kolonilerin Beslenmesi	23
1.7. Ana Arının Performansının Saptanması	23
2. İşçi Arı	24
3. Erkek Arı	25

II. BÖLÜM**ANA ARI YETİŞTİRİCİLİĞİNİN BİYOLOJİK ESASLARI**

1. Ana Arının Oluşumu	29
2. Ana Arı Larvasının Beslenmesi	30
3. Yüksük Yapımının Koşulları	34
4. Larva Aşılama Yaşı	34
5. Ana Arı Yüksüğü ve Larvanın Büyümesi	35
6. Prepupa Dönemi	35
7. Pupa Dönemi	36

III. BÖLÜM**ANA ARI ÜRETİMİ**

1. Doğal Şekilde Oluşan Ana Arı Yüksükleri	37
1.1. Oğul Verme İçgüdüğü ile Oluşturulan Ana Arı Yüksükleri	38
1.2. Ana Arı Değişirme İçgüdüğü ile Oluşturulan Ana Arı Yüksükleri	39
1.3. Ana Arının Kaybolması Durumunda Oluşturulan Ana Arı Yüksükleri	40
2. Yapay Şekilde Oluşturulan Ana Arı Yüksükleri	40
2.1. Alley Yöntemi	41
2.2. Miller Yöntemi	42
2.3. Hopkins Yöntemi	43
2.4. Smith Yöntemi	43
2.5. Zımbalama Yöntemi	45
2.6. Doolittle Yöntemi	46
2.6.1. Yüksük Hazırlama	47
2.6.2. Larvaların Elde Edilmesi	49
2.6.3. Aşılama Yeri, Nem, Sıcaklık ve Işık	51
2.6.4. Yapay Yüksüklere Aşılama	51
2.6.5. Çifte Aşılama	53
2.6.6. Başlatıcı Koloniler	53
2.6.6.1. Oğul Kutusu	54
2.6.6.2. Değiştirilmiş Oğul Kutusu	56
2.6.6.3. Serbest Uçuş Yapan Başlatıcı Koloniler	56
2.6.7. Bitirici Koloniler	57

	Sayfa
2.6.7.1. Ana Arılı Bitirici Koloniler	57
2.6.7.2. Ana Arılı Bitirici Koloninin Değişik Şekli	58
2.6.8. Başlatıcı-Bitirici Yüksük Yapıcılar	60
2.6.8.1. Ana Arılı Başlatıcı-Bitiriciler	60
2.6.8.2. Ana Arısız Başlatıcı-Bitirici Koloniler	60
2.6.9. İnkübatör Koloniler	61
2.6.10. İnkübatörler	61
2.6.11. Çerçevelerden Yüksük Çıtalarının Çıkarılması	62
2.6.12. Çiftleşmemiş Ana Arı Kafesleri	62
2.6.13. Kolonilerin Beslenmesi	63
2.6.14. Kayıtlar	63
2.6.15. Ana Arı Üretim Takvimi	64

IV. BÖLÜM **ANA ARININ ÇİFTLEŞMESİ**

1. Çiftleşme	70
1.1. Langstroth Kovanlarda Ana Arıların Çiftleştirilmesi	73
1.2. Yeniden Ana Arılandırma	74
1.3. Çoğaltma veya Bölme	74
1.4. Bölme Tahtası	74
1.5. Ruşet Kovanlarda Çiftleştirme	75
1.6. Bölünmüş Langstroth Kovan Gövdesi Kovancığı ..	75
1.7. Bebek Kovancık	77
1.8. Çiftleşme Sahası ve Kayıtlar	78
1.9. Çiftleştirme İstasyonları	54

V. BÖLÜM **BAL ARILARINDA YAPAY TOHUMLAMA**

1. Ana Arıların Yapay Tohumlama Öncesinde Hazırlanması	80
2. Erkek Arıların Hazırlanması	81
3. Yapay Tohumlamada Kullanılacak Alet ve Ekipmanın Hazırlanması	81

	Sayfa
4. Mikroşırınganın Hazırlanması	82
5. Ana Arıların Yapay Tohumlama İçin Hazırlanması	82
6. Erkek Arılarda Eversiyonun Sağlanması ve Semen Toplanması	83
7. Ana Arının Döllenmesi	83

VI. BÖLÜM

RESİMLERLE ANA ARI YETİŞTİRİCİLİĞİ

Kaynaklar	92

I. BÖLÜM

BAL ARISI KOLONİSİNİ OLUŞTURAN BİREYLER

Bir bal arısı kolonisi bir ana arı, sayıları mevsime bağlı olarak değişmekle birlikte 80.000 işçi arı ve 2.000 civarında erkek arıdan meydana gelmektedir. Koloniyi oluşturan bu bireyler koloni içerisinde çeşitli görevleri bir düzen içerisinde paylaşarak koloninin sürekliliğini sağlamaktadırlar.

1. Ana Arı

Yumurtlayan ana arı, işçi arılardan daha uzun yapıda olup iri ve gösterişlidir. Kanatları karnının 2/3'ünü kaplar. İşçi arılarınkine göre daha kısa görünmesine rağmen gerçekte daha uzundur. Göğsü, işçilerinkinden daha geniş olduğundan ana arı ızgarasından geçemezler. Koloni rahatsız edilmedikçe ana arı sürekli olarak yavrulu alan içerisinde bulunur. Çevresi, yüzleri ana arıya dönük, ana arıyı antenleri ile sürekli olarak kontrol eden, onu yalayıp besleyen, artıklarını temizleyen genç işçi arılarla çevrilidir. Bu çember içerisinde ana arı kolaylıkla görülür. Yumurtlayan ana arının hareketleri genellikle ağır ve telaşsızdır.

1. 1. Kolonideki Rolü

Bir bal arısı kolonisinde yalnızca bir ana arı bulunmaktadır. Arılar ve arıcalar ana arının bu durumundan dolayı ona çok fazla önem verirler. Ana arının bu özellikleri aynı zamanda önemini de belirlemektedir. Ana arı yumurtlama yeteneğine sahip olan tek canlı olup, kolonideki tüm bireylerin anasıdır. Ana arının koloni içerisindeki değeri, arı topluluğunun varlığı için gerekli tüm çalışmalarda görev alacak, kuvvetli ve dengeli işçi ve yeterli erkek arı popülasyonu meydana getirmesine ve sürdürmesine bağlıdır.

Ana arılar hem kendisinin, hem de dişi dölllerinin kalıtımına erkek ebeveynlerin katkılarından sorumlu olduğundan koloninin özelliklerinin belirleyicisidirler. Bu karakterler ana arıya, çiftleşme sırasında erkek arıların spermatozoalarından ve ana tarafından atalarından intikal eder. Bu nedenle koloninin çalışkanlığı, iyi huyluluğu, hastalıklara direnci gibi tüm iyi ve kötü huylarından ana arı sorumludur. Ana arı farklı karakterlerdeki erkek arıların spermatozoalarını aldığından meydana gelen işçi arıların anaları bir, babaları ayrı akraba arı gruplarından meydana gelen bir topluluktur.

Ana arı koloni birliğinin sağlanmasında etkili tüm işlevlerde rol oynar. Kovanda bir denge unsurudur. Mandibulaları üzerinde, her iki yanağın altında, hafif sarkık torba şeklinde iki salgı bezi bulunur. Bu salgı cinsiyet feromonu olup ana arı cevheri de denir. Feromon serbest bırakıldıktan sonra arılar arasında aktarılarak dolaştırılır. Ana arı feromonu da denen bu salgı, iki doymamış yağ asidi olan 9-oxodec-trans-2-enoic asit [$\text{CH}_3\text{CO}-(\text{CH}_2)_5\text{CH}=\text{CHCO}-\text{OH}$], ile 9-hydroxydec-trans-2-enoic asittir [$\text{CH}_3\text{CHOH}-(\text{CH}_2)_5=\text{CH}-\text{COOH}$]. Bu feromonlar sayesinde ana arı;

- Çiftleşme uçuşu esnasında erkek arıyı cinsel yönden kendine çeker.
- Koloni içerisinde yeni bir ana arı yetiştirilmesine engel olur,.
- İşçi arılardan yalancı ana oluşumunu engeller.
- İşçi arıların kendisine yönelmesini sağlar.

Ana Arı Yetiştiriciliği

- Kolonide huzur ve işbirliğini temin eder.
- Arıların gerektiğinde sıkı bir salkım oluşturmasını sağlar.

Ana arının varlığı, ana arı feromonunun diğer arılar tarafından paylaşımı sonucu hissedilir. Feromonlar vücutta üretilen kimyasallar olup aynı türün diğer bireylerinde özel reaksiyonları başlatmak için vücut dışına salınırlar. Ana arının yokluğuna bağlı olarak ortaya çıkan ana arı feromonlarının yokluğu durumunda koloniye ait işçi arılar arasında huzursuzluk ortaya çıkar ve bu kolonilere ana arısız koloni denir. Ana arısız koloniler ana arılı kolonilerden farklı davranış gösterirler.

Ana arı, koloninin anası ve çok etkili bir yumurta üreticisi olmasına rağmen ana arılık içgüdüsünden yoksundur. Bu nedenden yavrularına bakamaz. Petek yapmak için balmumu salgılayan bezlerden ve yavru beslemek için kullanılan larva besinini salgılayan bezlerden yoksundur. Bacakları polen toplama ve taşımaya uygun değildir. Böylece ana arılık görevlerini, bakıcılık ve diğer koloni işlerini yürüten işçi arılarla paylaşmak zorundadır. İşte bu paylaşım yaşam ve koloninin gelişmesi için gerekli olan geniş işçi arı popülasyonunun özelleşmesi için gerekli durumu oluşturmaktadır.

Ana arı diğer işçi ve erkek arılardan geniş boyun, abdomen ve farklı rengiyle ayırt edilir. Bu özellikleri ile koloni içinde özel bir arı gibi kendini gösterir. Tek olması ve işçi arılar tarafından ona büyük bir ilgi gösterilmesi, arıcıların onu tanımasını sağlar. Aristo'nun yaşadığı zamanda arıcıların onu koloninin anası olarak belirtmelerine rağmen 1609'da Charles Butler onun cinsiyetini dişi olarak tanımlayana kadar kral olarak düşünülürdü. Bu buluşla sadece ana arının unvanı değişti. Ana arı koloni içinde doğrudan aktif olmamasına rağmen varlığı işçi arıların davranışlarını etkilemektedir. Ancak her ne kadar ana arı koloni üzerinde tek hakim gibi görünse de aslında bu olay ana arı ve işçi arıların karşılıklı etkileşiminden dolayı ortaya çıkan bir sistemdir. Zira işçi arılar ana arıyı salgıladıkları arı sütü ile besleyerek onun yumurta üretimi ve verimliliğini doğrudan etkilemektedirler. Ana arı da salgıladığı feromonlarla kolonideki düzeni ve sürekliliği

Ana Arı Yetiştiriciliği

sağlamaktadır. Böylece koloni bireyleri karşılıklı olarak koloni içi düzeni korumak ve sürekliliğini sağlamaktan sorumlu olmaktadır.

Ana arılar, peteğin kenarlarında veya yüzünde, aşağı doğru uzanan özel gözlerde yetiştirilirler. Ana arı yetiştirilecek olan petek gözü kovanda işçi arı yetiştirmek için önceden hazırlanmış olan boş ve doğal gözlerden veya işçi arı larvalarının bulunduğu işçi arı gözlerinin genişletilmesiyle yapılan gözlerden olmak üzere iki yolla yapılırlar. Tamamlanmış ana arı yüksüğü küçük bir meşe palamuduna benzer. Taban kısmı geniş, ağız kısmı ise dardır. Derinliği 2.5 cm kadardır. Dışı yer fıstığı görünümündedir.

Koloni oğula hazırlandığı zaman veya genç ana arı eski ana arının yerini alacağı zaman ana arı doğal yüksüklere yumurtlar. Kaza veya hastalık sebebiyle ana arısını kaybeden koloni tarafından yetiştirilen ana arılar hariç, bu ana arılar doğal yetiştirilen ana arılar gibi yumurtadan yetiştirilirler. Koloni ana arısını kaybettiği zaman, işçi arılar tarafından genç işçi arı larvalarının bir kısmına bir miktar arı sütü verilir. Petek gözü duvarları dışarı doğru genişletilir ve ana arı yüksüğü aşağı doğru döner. Çıkmaya yakın dönemlerde yüksükler üzerindeki mumun büyük kısmı işçi arılarca alınarak inceltir. Uçları kırmızı kahverengine dönüşür. Bu görünüm yüksüklerin olgunlaştığını ve ana arıların çıkma zamanının geldiğini gösterir. Yüksükler ışığa tutulduğunda ana arının canlılığı saptanabilir.

Yeni bir ana arı, yumurta bırakıldıktan yaklaşık 16 gün sonra gözden çıkar. Ana arı yüksük içerisinde başı yüksüğün uç kısmına gelecek şekilde durur. Çıkış sırasında, önce çenelerine yer açabilecek şekilde üstteki sırrı ısırarak deler. Daha sonra kendi etrafında dönerek deliği genişletir. Yüksük mührünün kenarlarını kemirerek kısmen keser, sonra bacaklarıyla ileriye doğru iterek kapağı kaldırır ve dışarı çıkar. Hemen koloni içerisinde çıkmaya hazır olan diğer ana arı gözlerini arar, onları kenarından keserek delik açıp iğneleyerek öldürür. Daha sonra işçi arılar, ana arı tarafından bozulan bu gözlerin yıkımını tamamlarlar. Çiftleşmemiş ana arılar gözlerin tepesini keserek çıktığı için çıkış yerinde yuvarlak bir delik bulunmaktadır. Eğer göz içerisindeki

ana arı pupa devresine girmişse iğnesini kullanmaz ve sadece yırtmakla yetinir. Kapalı olmayan ana arı yüksükleri ile hiç ilgilenmez. Bunlar da işçi arılar tarafından yok edilirler.

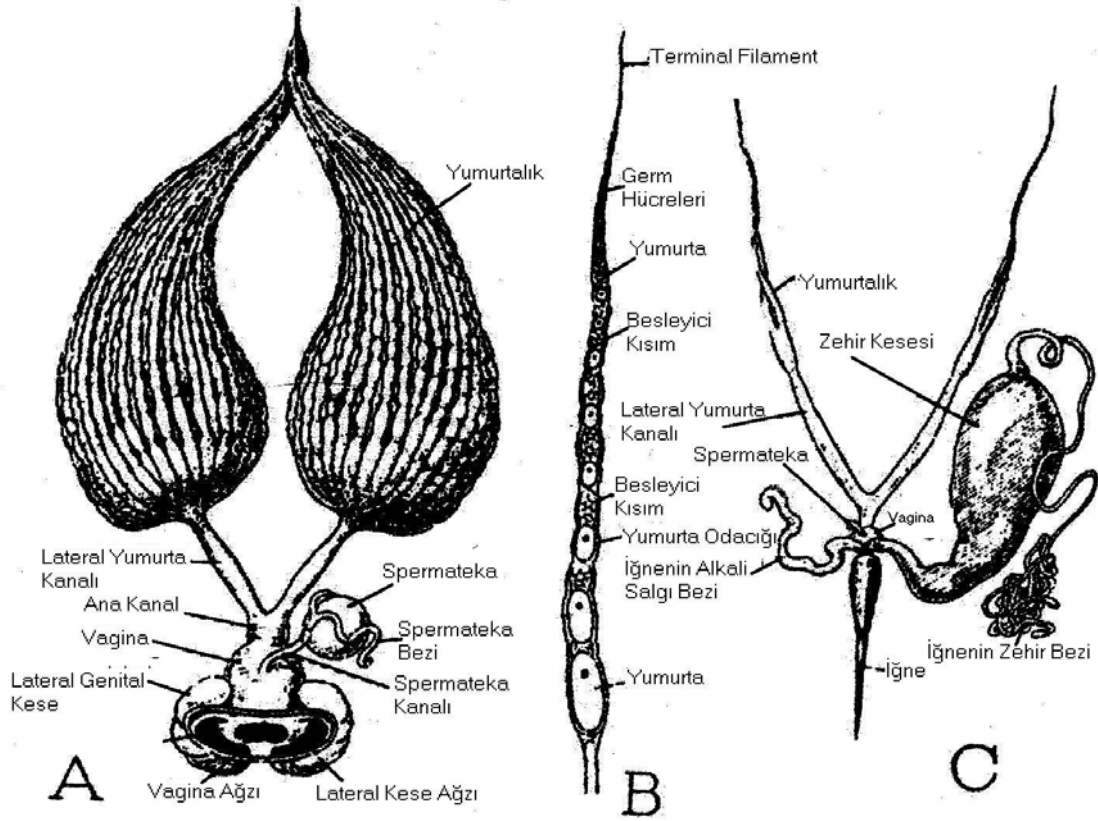
Diğer çiftleşmemiş ana arılar da aynı anda çıkarlarsa sonuçta sadece bir tanesi hayatta kalana kadar kavga ederler. Eğer oğul verme olayı ertelenirse bu acımasız havanın ortaya çıkması olasıdır. Ancak arılar, oğul çıkana kadar çiftleşmemiş ana arıları hücrelerinde tutabilirler ve onları açılan yüksük arasından besleyebilirler. Ana arı yüksüklerinde tutulan çiftleşmemiş ana arı ile çıkmış olan diğer çiftleşmemiş ana arılar tarafından meydan okuma olarak düşünülen vızıldama sesleri salabilirler.

Yeni çıkmış ana arı genç işçi arılardan daha hareketlidir. İlk çıktığında ince tüylü görünümde olup daha sonra gerçek rengini alır. Yeni çıkmış ana arı işçi arılardan yiyecek alabildiği gibi açık bir gözden bal da alabilir.

1. 2. Ana Arı Üreme Sistemi

Çok az gelişmiş işçi arı üreme sistemine karşılık ana arının üreme sistemi çok etkin ve ileri derecede gelişmiştir. İşçi arıda üreme sistemi ana arının salgıladığı feromonlar nedeniyle baskı altında olduğundan gelişmemekte ve dolayısıyla ana arıyla aynı genetik yapıya sahip olmalarına rağmen kısırdırlar.

Ana arı üreme sisteminde abdomenin ön kısmının yan taraflarında yer alan bir çift geniş yumurtalık ve yumurtalıkların bitiminden başlayıp median ovidukta kadar uzayan genişleyebilir bir çift lateral ovidukt bulunmaktadır. Medyan ovidukt ise vajinada bitmekte ve üreme sistemi vajina ile son bulmaktadır. Ana arının verimliliğinin temel göstergelerinden birisi olan yumurta kanalı sayısı ana arının ırkına, yetiştirilme şekli gibi bir takım faktörlere bağlı olarak önemli oranda değişmekle birlikte genelde toplam 260-373 adet arasındadır.

Şekil 2. Ana Arının Üreme Sisteminin Bölümleri (A: Üstten Görünümü, B: Bir Yumurta Kanalının Bölümleri, C: İçi Arı Yumurtalığı)

Dişi arıda 8 ve 9. karın segmentleri 7. segment ile birleşerek iğne odacığını oluşturmaktadırlar. Ana arının üreme odacığı ön duvardan iğne dibinde iğne odacığına açılmaktadır. Üreme odacığının dış kısmına bursa copulatrix, iç kısmına ise vajina denilmektedir. Ana yumurta kanalı ve spermateka denilen sperma torbasından gelen kanal ayrı ayrı noktalardan vajinaya açılmaktadır. Vajinayı içine alan ve arı iğnesinin de bulunduğu bursa copulatrix, çiftleşme esnasında erkek organının girdiği kesedir. Alt kısımda, lobumsu görünüşte bir çift uzantısı vardır. İç kısmında üç açıklık vardır. Bunlardan ortadaki vajinanın giriş noktasıdır. Yanlardaki daha büyük açıklıklar ise alttaki lobumsu bir çift büyük keseye açılmaktadır. Vajina oval bir kese şeklinde, fakat biçimi ve büyüklüğü şişme ve gerilme durumuna bağlı olarak değişiklik göstermektedir.

Yaklaşık 1 mm çapında dairesel yapıya sahip spermateka, vajinaya dorsal olarak uzanır ve vajinanın antero-dorsal duvarına "S" şeklinde valfe sahip incecik spermateka kanalıyla bağlanır. Spermateka kanalı, spermatekanın içi ve dışına spermin geçişini sağlayan bir yapıdır. Spermateka kanalının iki yanında bulunan iki adet bez spermateka ile spermateka kanalının birleştiği yerin içine açılır. Spermateka, ekstrem ısı değişikliklerinden spermi koruma işlevini gören geniş bir trake ağı ile kaplıdır.

Vajina duvarının kasılabilme özelliğine sahip olan kıvrımlı bir yapısı vardır. Vajina ağzı ana arı gevşediğinde kapanan ve dışarıdan bakıldığında hörgüç gibi görünen uzunlamasına bir yarık görünümündedir. Ana arı üreme sisteminin en önemli parçalarından biri olan vajina valfi vajinanın dorsal kısmına doğru uzanarak yumurta kanallarına giden yolu tıkamaktadır. Vajina valfi bu yapısı sayesinde çiftleşme esnasında ana arı tarafından geriye doğru katlanarak semenin yumurta kanallarına geçişine ve yumurtlama sırasında vajina ağzından çıkışına izin vermektedir. Üreme sisteminin tamamen dışında ve iğne odacığına bitişik olan iğne, petek hücre tabanına yumurtlama esnasında vajinadan yumurta taşınmasına yardımcı olan temel bir organdır.

1. 3. Ana Arının Yumurtlama Etkinliği

Yumurtalar, ovarioollerin birleşmesinden oluşan ovaryumda meydana gelir. Ovarioller, yumurtaları uç kısımdan son kısma doğru yönlendirirler. Lateral ovidukt çiftinin genişleyen ön tarafına açılmadan önce ovariooller birleşirler. Bir ana arıda her iki ovaryumdaki ovariol sayısı 260-373 adet arasındadır. Her iki ovaryumda ortalama 325 adet ovariol bulunduğunu kabul edersek bir ana arı günde 1200 adet yumurta üretiyor ki bu da her bir ovariolun 24 saatte 3.7 adet yumurta üretmesi demektir. Bir yumurtanın oluşması için 2 veya daha fazla güne gereksinim duyulmaktadır. Bir ana arı günde 1500 yumurta bıraktığı durumda ovariooller tarafından günde 4.6 adet yumurta üretilmektedir. Yumurta 0.13 mg ağırlığında, beyaz renkli ve silindirik şekildedir. Tabanına doğru hafifçe incelik ve kıvrılır. Uçları yuvarlak ve kavilidir. Petek gözü tabanının orta kısmına, ucundaki yapıştırıcı

Ana Arı Yetiştiriciliği

madde ile dik olarak tutturulur. Dik olanlar bir günlük, yana eğik olanlar iki günlük, tabana yatmış olanlar ise üç günlük yumurtalardır.

Dişi birey çıkacak olan yumurta, döllenmiş yapıya sahip olduğundan dolayı 32 çift kromozom taşımakta, erkek bireyler ise döllenmemiş yumurtadan meydana geldikleri için haploid olup 16 tek kromozom taşırlar. Yumurtalar her bir ovariolun tepe noktasındaki primer germ hücrelerinden oluşurlar. Bu hücreler ovariolun aşağısına ilerlerler ve oluşan bir grup besin hücresi ovariolde onları izler. Gelişen yumurta ve besin hücresi bir hücre zarı içinde bir arada fakat birbirinden ayrı olarak bulunmakta ve yumurtanın bir kısmı besin hücresine bitişiktir. Yumurta, ovariolun son alt kısmına yanaştığında besin hücresini aniden tüketir ve tam boyutuna ulaşır. Hücresel kılıf üzerinde, besin hücresi bölmesine yumurta protoplazmasının açıklık oluşturduğu yerde mikropil açıklığı oluşur. Bu açıklıktan spermatozoa girecek ve yumurtayı döleyecektir.

Kılıf veya yumurtanın kendisi, petek gözünün tabanına yapışacak yumurtanın uç kısmına yapışkan bir madde salgılar. Bazı durumlarda birkaç yumurta, genişlemiş lateral oviduktta birbirine yapışmış olabilirler. Araştırmalar henüz belirgin bir şekilde yumurtanın bırakıldığı gibi spermayı nasıl aldığını ortaya koyamamıştır. Ancak üreme sisteminin morfolojisi ve gözlemler göstermektedir ki yumurta vajina içinden geçerken valf, spermateka kanalının açılmasına karşılık mikropili sıkıştırmaktadır. Eğer yumurtadan dişi birey olacaksa bir veya daha fazla sperma salınır. Bunlardan bir sperma zigot oluşturabilmek için yumurta çekirdeği ile birleşir. Eğer yumurta döllenmeyecek ise valf geri çekilir ve kanala geçmesi için yumurta bırakılır. Bu durumda yumurta çekirdeği spermayla birleşmeden bölünür. Yumurta dişi olarak geliyecekse spermatekadan salınan sperma ile döllenir.

Erkek arıların döllenmemiş yumurtalardan oluştuğu 1845'te ortaya konulmuştur. Ancak erkek arılar da tıpkı işçi arılarda olduğu gibi döllenmiş yumurtalardan oluşabilirler. Bu tip erkekler yani diploid erkekler ana arının kendine akraba genleri taşıyan

Ana Arı Yetiştiriciliği

erkek arılar ile çiftleşmesi sonucunda oluşurlar. Fakat bu erkek arılar koloni içinde larva olarak birkaç saatin ötesinde hayatta kalamazlar. Çünkü işçi arılar tarafından yenilerek yok edilirler. Bu durumda yavrulu petek gözleri arasında boş petek gözleri olduğundan dolayı "benekli" yavrulu alana sebep olur. Ancak bütün benekli yavrulu alanların arılar tarafından diploit erkek larvalarının yenmesiyle oluşmadığına dikkat etmek gerekir.

Bir teoriye göre ana arı dömlü veya dölsüz yumurta bırakıp bırakmadığını petek gözünü görüyormuş gibi ön ayakları ile petek gözünün boyutunu ölçerek yapmaktadır. Dömlü yumurtalar işçi arı gözlerinden daha geniş olan doğal ana arı gözlerine de bırakılabilir. Buna ek olarak çevresel ve mevsimsel değişimler işçi, erkek ve ana arı gözlerine yumurta bırakılıp bırakılmamasını da etkilemektedir. Aslında yumurtaların bırakılıp bırakılmaması yumurtlayan ana arının işçilerden almış olduğu ve yumurta gelişimi için gerekli olan besinin çeşidine sıkıca bağlıdır. İşçi arılar bu yolla yumurtlamayı kontrol ederek çevresel ve mevsimsel şartlarla ilişkilendirilirler.

Ana arı sıklıkla daha az yumurta bırakmasına karşın yumurta üretiminin en üst düzeyde olduğu zamanlarda 24 saatte 1500, hatta daha fazla yumurta bırakabilirler. Bu her bir dakikada birden fazla yumurta demektir. Ana arı yumurtlamadan önce başını petek gözü içerisine sokarak işçi arıların istenilen şekilde hazırlayıp hazırlamadığını kontrol eder. Sonra karnını göze sokarak yumurtasını bırakır. Yumurtlama işi 1-2 saniye sürer. Yaklaşık 10 saniyede bir yumurta yapar. 75-100 yumurta yaptıktan sonra bir müddet dinlenir ve bu arada etrafında hizmet eden işçi arılar tarafından beslenirler. Ana arının kendisi petek gözündeki baldan veya ana arı kafesine konulduğunda oradaki besinden beslenebilir. Fakat arı sütünü sadece işçi arılardan alabilir.

Ana arı çerçevenin ortasından başlayarak çevreye doğru bir elips çizerek petek gözlerine yumurtlar. Bu kısım kovanın en sıcak bölümüdür. Çerçevenin bir yüzü tamamlandıktan sonra diğer yüzüne ve diğer çerçevelere geçerek yumurtlama alanını genişletir. Ana arılar, mevsime, kuluçkalığın sıcaklığını sağlayan bireylerin sayısına, beslemenin kalite ve miktarına bağlı olarak

yumurtlamalarını sürdürürler. İyi bir ana arı kuluçka mevsiminde dengeli ve düzgün yumurtlar, bütün gözleri atlamadan doldurur.

1.4. Ana Arı Oluşumuna Etki Eden Faktörler

1.4.1. Ana Arısızlık

Herhangi bir nedenle ana arı öldüğünde veya yok olduğunda, 1 saat kadar sonra kolonide rahatsızlık başlar. Ana arının yokluğunu algılayan arılar değişik yaşlardaki genç larvaların çevresine ana arı memesi yaparlar. Aynı anda yapılan memelerde farklı gelişme devrelerinde larvalar bulunur.

1.4.2. Ana Yenileme

Kolonide bulunan ana arı uzun süre değiştirilmezse, koloniler kendi ana arılarını kendileri değiştirirler. Bu memeler ana arı'nın verimi azaldığı zaman yapılırlar. Bu da genellikle ilkbahar başı, yaz ortası veya sonbahar sonunda meydana gelir. Memeler çerçevelerin yüzeyinde yapılırlar. Memelerde hemen hemen aynı yaşta larvalar bulunurlar. Sayıları 1-15 arasında değişir. Bu tip kolonilerde günlük yumurta bulunur.

1.4.3. Oğul Verme

Oğul verme mevsiminde oğul hazırlığı yapan kolonilerde, koloninin hayatta kalabilmesi için gerekenden çok fazla ana arı memesi yapılır. Bu tip kolonilerde birkaç gün ara ile kabartılmaya başlanmış her yaşta ana arı memesi bulunur. Memeler genellikle petek kenarlarına yapılır. Oğul hazırlığı yapan kolonilerin ana arısı yumurtayı kestiği için kolonide günlük yumurta bulunmaz.

1.5. Ana Arının Yumurtlamasına Etki Eden Faktörler

Ana arının verimliliği koloninin verimliliğini doğrudan etkileyen temel etkidir. Koloni içerisinde ne kadar fazla işçi arı bulunursa bulunsun bu olay ana arının yokluğu durumunda koloninin verimliliği ve sürekliliği üzerine önemli etkide bulunmayacaktır. Bu sebepten arıcular kolonilerinde ilk etapta fazla işçi arı değil verimli bir ana arı bulundurmaya özen göstermelidirler. Ancak sağlıklı ve verimli bir ana arı elde etme

veya bulundurmak için olayın en baştan planlanması ve uygulanması gerekmektedir.

1.5.1. Ana Arının Irkı

Her canlı grubunda olduğu gibi bal arılarında da verimliliğin temel göstergesi bireyin ait olduğu ırk veya ekotip özellikleridir. Her ırk kendi doğal ekolojisinde çevre şartlarına uyum sağlamıştır. Böylece her ırk diğer ırklara göre farklı adaptasyon ve verim yeteneğinde olabilir. Yapılan çalışmalar göstermiştir ki bazı bal arısı ırkları diğerlerine göre daha fazla yavru üretmektedirler. Özellikle ülkemizde bulunan Muğla arısı ekotipi bu konuya güzel bir örnektir. Zira kendini çam balı sezonuna adapte etmiş olan bu arı, diğer ırk veya ekotiplerin bal sezonunda bal üretmek için çabaladığı dönemlerde çok yoğun bir şekilde yavru yetiştirmektedir. Ayrıca Teknik Arıcılıkta günümüzde üretilmek istenilen arıcılık ürününe ve üretimin yapılacağı bölge ve koşullara göre farklı ırkların kullanılması daha avantajlı olmaktadır.

1.5.2. Ana Arının Yaşı

Normal koşullarda 5-6 yıl kadar yaşayabilen ana arılar ekonomik anlamda iki yıl kadar yumurtlama faaliyetinde bulunabilirler. Bu dönemde günde 1500 adet kadar yumurta atan ana arı yaşı ilerledikçe günde attığı yumurta sayısı azalmakla birlikte attığı yumurtalarda da erkek arı oranı gittikçe artmaktadır. Bu tip ana arıların bulunduğu koloniler nektar akımına girişte güçlü popülasyonlar oluşturamamakta ve koloni verimi düşmektedir. Diğer taraftan, yaşlı ana arılı kolonilerde oğul eğilimi artmakta ve oğul veren koloniler daha fazla ana arı yüksüğü yapmaktadır. Bu olumsuzluğu ortadan kaldırmak için bal arıları içgüdüsel olarak ana arılarını değiştirme yoluna gidebilecekleri gibi arıcılar da iki yılda bir kolonilerin ana arılarını yeni ana arılarla değiştirmektedirler. Genç ana arılarla çalışılması arıcılıkta istenen verim seviyesine ulaşılması bakımından önemli olup ana arıların en çok iki yıl süreyle damızlıkta kullanılması gerekmektedir.

1.5.3. Koloni Populasyon Miktarı

Koloni yönetimi her ne kadar ana arı tarafından yapılmış gibi görünse de aslında işçi arılarla ana arı arasında kurulmuş olan ve bir dengeye dayalı iletişim sayesinde. Ana arının yumurtlayacağı alanı işçi arılar belirlediği gibi gerek yumurta sahasını hazırlamakla gerekse yumurta veriminin önemli oranda belirleyicisi olan arı sütünün ana arıya dengeli ve yeterli bir düzeyde verilerek yumurtlama miktarı da kontrol edilmektedir. Koloni içerisinde hiçbir zaman işçi arıların bakabileceğinden fazla yavru olmasına izin verilmediği gibi besin yetersizliği durumunda da işçiler tarafından fazla yavrular gözlerden çıkarılıp atılarak kolonide denge sağlanmaktadır.

1.5.4. Mevsim

Bal arıları, kovan dışında sıcaklık 14°C'nin altına düştüğünde zorunlu işler dışında yaşamsal faaliyetleri en aza indirerek kış salkımına geçer. Ana arı yumurta atma işlemini bırakır. Kış salkım halinde ve peteklere depolanmış olan besini tüketerek geçiren arılar, ilkbaharda havaların ısınmasıyla birlikte normal faaliyetlerine geçerler. Çevreden nektar ve polen gelmesine bağlı olarak yavru yetiştirmeye başlarlar. Ana arı mevsimin başlaması ve besin kaynaklarının da olması sebebiyle yumurta atmaya başlar.

Kovan içi sıcaklık 29-34°C olduğu durumlarda kolonide yavru yetiştirme faaliyeti en üst düzeydedir. Dışarıda sıcaklık ne kadar olursa olsun arılar gerektiğinde salkım oluşturarak gerektiğinde ise havalandırma yaparak bu ısıyı korumaktadırlar.

1.5.5. Yöre Florasının Durumu

Koloninin yavru yetiştirmeye başlaması için doğada nektar ve polen kaynaklarının varlığı ve sürekliliği önemlidir. İlkbaharın başlaması ile birlikte çevrede bulunan bitkiler nektar salgılamaya ve polen üretmeye başlarlar. İşçi arıların bu maddeleri kovana taşımaya başlaması ile birlikte ana arı uyarılır ve normal koşullarda sonbahara kadar sürecek olan periyotta yumurta

atmaya başlar. Nektar ve polen kaynaklarının herhangi birinin olmaması durumunda ise bu olay aksamakta, koloni içerisinde yeterli besin stoku yoksa yumurtlamayı azaltmaktadır. Bu durumlarda arıcı ya kek ya da şurup, hatta gerekirse her ikisini de vererek ana arının uyarılmasını ve yumurta atmasını sağlaması gerekmektedir. Bazı yörelerde ilkbaharın geç olması fakat havaların uygun gitmesi durumunda dışardan besleme yapılması ile ana arıya uyarıcı yemleme yapılması da önerilmekte ve arıcılar tarafından sıklıkla yerine getirilmektedir.

1.5.6. Kuluçkalıktaki Peteklerin Özellikleri

Ana arının yumurta atacağı petek gözleri işçi arılar tarafından temizlenir ve parlatılırlar. Ana arı da ancak böyle petek gözlerine yumurta bırakmaktadır. Ayrıca ana arı ilkbahar ve yaz aylarında beyaz renkli peteklere, sonbahar döneminde ise koyu renkli peteklere yumurta atma eğilimi içerisindedir. Bu olaya etki eden faktör, koyu renkli peteklere rengini veren önceki dönemde çıkmış olan yavrulara ait gömlek kalıntılarıdır. Gömlek değişimi esnasında eski gömlekler hücre duvarlarına yapışmakta ve soğuk havalarda bir izolasyon maddesi gibi görev görerek yavrunun üşmesini önlemektedir. Sıcak mevsimlerde de beyaz petekleri sıcaklığı fazla tutmadığı için dolayısıyla havalandırmaya katkıda bulunduğu için tercih etmektedirler.

Bal sezonunda daha ağır petekli bal elde etmek veya mum ördürerek besin kaybına sebep olmamak için 10 çerçevelik bölüme 8-9 çerçeve konulduğunda, arılar aradaki boşluğu kapatmak için petek derinliğini 9 mm'den daha yukarıya çıkarmaktadırlar. Bu tip petekler de aşırı şekilde derin olduğu için ana arılar tarafından yumurtlamak için elverişli değildir. Yine yıllarca yavru yetiştirmek için kullanılmış ve bu sebepten dolayı kararmış, gözleri küçülmüş hale gelmiş peteklerle hastalıklı ve pis kokulu peteklere de yumurta atmamaktadır.

1.5.7. Yumurtlama Alanının Varlığı

Kolonide petek gözleri, bal ve polen depolandığı gibi aynı zamanda yavru yetiştiriciliği için de kullanılmaktadır. Yeterli

petek bulunmadığı durumda gözler bal, polen ve yavru ile doludur. Bu durumda yeterli alan yok ise ana arı yumurtlamasını azaltmaktadır. Böyle durumlarda elde var olan boş kabartılmış petekler kuluçkalığa verilerek ana arının yumurtlaması sağlanmalı veya balı petekler alınarak balı sağıldıktan sonra tekrar koloniye verilmelidir. Hatta mevsim uygunsa temel petek verilerek hem arılara petek ördürülmeli hem de ana arıya yumurtlama sahası oluşturulmalıdır.

1.5.8. Ana Arının Yetiştirilme Şekli

Ana arı ırkının yumurtlama üzerine önemli etkisi olduğu gibi yetiştirilme şeklinin de etkisi çok önemlidir. Bir ana arı 1 günlük larvadan yetiştirilebileceği gibi 3 günlük hatta bazı durumlarda 4 günlük larvadan da yetiştirilebilmektedir. Bu durumda farklı larval yaşlardan yetiştirilen ana arıların kaliteleri de o oranda değişmektedir. Özellikle 1 günlük yaştaki larva ilk günden bol arı sütü ile beslendiklerinden daha kaliteli ana arı olmaktadır. Ovariol sayısı ve spermatekadaki spermatozoa sayısı da artmaktadır. Larva yaşlandıkça kalite düşmekte olduğundan verimli ana arı elde etmenin temel koşulu mümkün olduğu kadar küçük yaştaki larvalardan ana arı elde etmektir.

1.5.9. Ana Arının Fiziksel Durumu

Ana arı yetiştirme tekniği açısından ne kadar iyi yetiştirilmiş olursa olsun herhangi bir sebeple çiftleşme öncesi ayaklarında veya kanatlarında bir sakatlık var ise bu ana arılar imha edilmelidir. Kanatları olmayan bir ana arı çiftleşmemekte, ön ayakları sakatlanmış olduğunda ise yine verimsiz olmaktadır. Zira ana arı ön ayakları ile petek çapını ölçmekte ve o ölçüye göre döllü veya dölsüz yumurta koymaktadır. Sakatlanma halinde bu fonksiyonu bozulduğundan koloninin dengesi de bozulmaktadır.

1.5.10. Kolonideki Parazit Bulaşıklığı

Gerek ana arının kanını emen varroa gerekse ana arının besini olan arı sütüne ortak olarak onun zayıf düşmesine sebep olan parazitlerin varlığı doğrudan ana arının yumurtlama etkinliğini

düşürmekte, koloni performansını önemli oranda etkilemektedir. Ayrıca bu parazitlere karşı arıcıları kendi deneyimleri sonucunda bulduğunu sandıkları bazı ilaçları kullanmaları sonucunda ana arılar verimsizleşmekte hatta kısırlaşmaktadır.

1.5.11. Koloninin Su Gereksinimi

Pek çok kovan içi faaliyette su kullanıldığı gibi yavru yetiştirme sezonunun da ayrılmaz bir parçası su gereksinimidir. Özellikle kuluçkalıktaki sıcaklık ve nemin belli bir düzeyde tutulması, bazı besin maddelerinin sindiriminin kolaylaştırılması amacıyla arılar kovan içerisinde sürekli olarak su taşımaktadırlar. Su taşınmadığı takdirde yavru yetiştirme olayı aksayacağından ana arı da yumurta atma işleminde azaltmaya gider.

1.6. Ana Arı Kalitesini Etkileyen Faktörler

Ana arı kalitesini etkileyen faktörler aynı zamanda ana arının yumurtlaması üzerine de etkili olmaktadır. Fakat kalite olgusu yumurtlamadan bağımsız olarak bazı olayları da içerdiğinden ayrı ele alınmalıdır.

1.6.1. Ana Arının Yetiştirileceği Koloninin Damızlık Özellikleri

Ana arı yetiştiriciliğinde tüm kurallara uyulsa bile ana arının yetiştirileceği larvaların alınacağı koloninin ana arısının istenilen özelliklerde değilse yapılan tüm işlemler boşa gidecektir. Bu nedenden ana arı yetiştirilecek koloninin üstün özelliklere sahip olması gerekir. Örneğin uysal olması, oğula eğiliminin az olması gibi. Hatta ticari anlamda bal veya polene yönelik üretim yapılacaksa bu yönde selekte edilmiş kolonilerin seçilerek ana arı yetiştirilmesi yerinde olacaktır.

Kısaca üretilmek istenilen arıcılık ürünü veya ürünleri yönünden ıslah edilmiş verimli damızlık kolonilerden ana arı yetiştirilmelidir. Ayrıca yöreye adapte olmuş ırk veya ekotiplerin seçilerek ana arı yetiştirilmeli ve bunlar kullanılarak daha verimli koloniler oluşturulmalıdır.

1.6.2. Aşılana Larvanın Yaşı

Ana arının yumurtlamasına etki eden faktörlerde olduğu gibi kalitesine de etki eden faktörlerin önemlilerinden birisi de aşılana larvanın yaşıdır. Larva yaşı küçüldükçe yetiştirilen ana arıların çıkış ağırlığı, çiftleşme sonrası canlı ağırlığı, ovariol sayısı, spermateka çapı ve hacmi ile sperma miktarı artmaktadır.

Yumurta transferi ile yetiştirilen ana arıların canlı ağırlığı, spermateka çapı, spermatekadaki sperma sayısı, ovariol sayısı; larva transferi ile yetiştirilen ana arılardan daha fazla olmaktadır. Fakat pratikte yumurta transferinden ana arı yetiştirmek çok güç olduğundan kullanım alanı oldukça kısıtlıdır. Bu konuda ülkemizde yapılan ayrı iki çalışma sonucunda yumurta transferinde tutma oranı %55-64 olarak saptanmıştır. Larva yaşı ile yetiştirilen ana arıların kalitesi arasındaki ilişkiler Çizelge 1'de verilmiştir.

Çizelge 1. Larva Yaşı ile Yetiştirilen Ana Arıların Kalitesi Arasındaki İlişkiler.

Yaş	Yumurta	1 günlük	2 günlük	3 günlük	4 günlük
Canlı Ağırlığı (mg)	209	189	172	147	119
Ovariol Sayısı (ad)	317	308	292	272	224
Spermateka Çapı (mm)	1.31	1.27	1.21	1.15	1.03
Spermateka Hacmi (mm ³)	1.18	1.09	0.93	0.82	0.58

1.6.3. Ana Arının Yetiştirilme Yöntemi

Doğal yolla yetiştirilen ana arılar kontrollü olmadığından tamamen arıların tercihiyle bağlı olarak o anda kovanda bulunan farklı yaş ve özellikteki larvalardan yetiştirilerek yapılmaktadır. Ancak teknik metotlarla özellikle en yaygın metot olan Doolittle yöntemiyle yetiştirilen ana arılar, larvaların yaşı ve genetik özellikleri bilindiklerinden hatta bazı yetiştiriciler tarafından test edildiklerinden dolayı daha kaliteli olmaktadır. Ayrıca bu yöntemle yetiştirilen ana arılarda çiftleşme oranı daha yüksek olmakta, daha iri yüksükler elde edilmekte ve yetiştirilen ana arıların çıkış ağırlıkları, spermateka çapları ve spermatozoa sayıları daha fazla olmaktadır.

Gözlere aşılannmış olan larvaların koloniye verilmesi için en uygun zaman koloni ana arısızlığını hissettikten sonraki zamandır. Bu nedenden ana arısız kolonilerde yetiştirilen ana arılar doğal koşullarda yetiştirilen kolonilerdeki ana arı kalitesine yaklaşmaktadırlar.

1.6.4. Başlatıcı ve Bitirici Kolonilerin Populasyonu

Ana arı yetiştiriciliğinde kullanılan koloniler 7-12 günlük yaşta genç işçi arıya ne kadar fazla sahip olurlarsa aşılann larvalarda tutma randımanı o derece artmaktadır. Ayrıca besleyici arı bolluğuna bağlı olarak yüksüklere fazla arı sütü konulacağından ana arı olacak larvalar o dönemde etkin beslenerek istenilen özelliklere sahip olacaklardır.

İşçi arıların fazla arı sütü üretimi amacıyla, her 3-4. günde kuvvetli kolonilerden genç larva içeren ve bir kısmı kapanmamış yavru içeren çerçeveler ana arı yetiştirilecek kolonilere verilmelidir. Genç larva içeren çerçeve, kuvvetli ana yapıcı kolonilerde ana arı yüksüğü yapılan çerçevenin hemen yanına verilir. Bu uygulamayla ana arı yüksüklerinin yerleştirildiği çerçeveye bol miktarda bakıcı işçi arı yönlendirilmiş olur.

1.6.5. Bir Koloniye Transfer Edilen Larva Sayısı

Bir kolonide bulunan besleyici arı sayısı ne kadar fazla olursa olsun onların salgılayabileceği arı sütü miktarı genotiplerinin izin verdiği sınırı hiçbir zaman aşamayacaktır. Bundan dolayı kolonilerin normal koşullarda besleyebileceği larva sayısı sınırlıdır. Bunun için başlatıcı kolonilere bir defasında 45 transfer veya en fazla 60 transfer yapılmalıdır. Ancak çok güçlü kolonilere 90 ve üzeri transfer yapılabilir.

Daha fazla transfer yapıldığı durumda aşılama randımanı ile birlikte, yetişecek ana arılara ait olan fizyolojik özelliklerde yetersiz beslemeye bağlı olarak büyük düşüş görülecek ve bu da ana arı kalitesini olumsuz etkileyecektir.

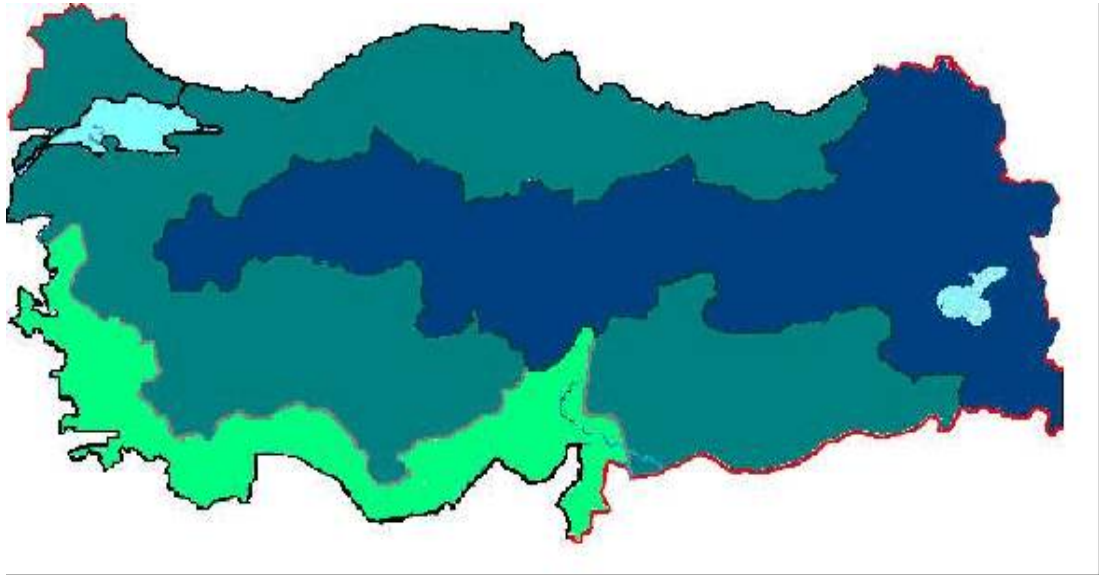
Ana Arı Yetiştiriciliği

1.6.6. Ana Arı Yetiştirme Mevsimi

Ana arı yetiştiriciliği kışlatma sezonu dışında tüm sezonlarda rahatlıkla yapılabilecek bir uğraştır. Ancak kaliteli ana arı yetiştirmek istendiğinde ise tüm yöreler için geçerli olan bir tek kural vardır: En kaliteli ana arı oğul sezonunda yetiştirilir. Zira o dönemde yeni bir ana oluşturmanın tüm fiziki koşulları vardır.

Çevrede bol nektar ve polen bulunmakta, sıcaklık uygun ve yörede bol miktarda erkek arı bulunmaktadır. Bundan dolayı ana arı yetiştiriciliği bu dönemlerde yapılmalı, besin yetersizliği durumunda koloniler şurup ve kekle beslenmelidirler. Ayrıca gezginci arıcılık nedeni ile ve ilkbahar döneminde ana arısız koloniler ve yapay oğullar için en çok ana arı talebi Nisan–Mayıs aylarında olduğundan ticari olarak bu dönemler önemlidir.

Ülkemiz değişik coğrafik ve iklimsel özellikleri yönünden farklı bölgelere sahiptir. Bu nedenle ülkenin farklı bölgelerinde farklı mevsimlerde ana arı üretimi yapılabilir. Bu bakımdan Akdeniz sahil şeridi diğer bölgelere göre daha avantajlı bir konuma sahiptir. Aşağıda harita da görüleceği gibi ülkemiz ana arı üretim dönemlerine göre üç bölgeye ayrılabilir.

NİSAN-MAYIS

MAYIS HAZİRAN

HAZİRAN-TEMMUZ

1.6.7. Erkek Arı Populasyonu Varlığı

Bir ana arı üretim programı ne kadar güzel yapılırsa yapılsın çiftleşme olayı dikkate alınmadığı müddetçe sonuç hüsrana olacaktır. Doğal çiftleşmenin yapılmasına izin verilen bir yetiştiricilikte her zaman bu risk vardır. Ana arı ne kadar yüksek genotipe sahip olursa olsun çiftleştiği erkek arı sıradan özellikler sahipse döller de o oranda etkilenecektir. Bunu ortadan kaldırmak için mümkün olduğu kadar izole sahalarda oluşturulması ile bu risk minimize edilmelidir. Yapay tohumlama uygulaması ise üretici koşullarında istenilen randımanı vermediğinden sadece araştırmalarda veya damızlık anaç kolonilerin korunması amacıyla kullanılmaları daha uygundur.

1.6.8. Kolonilerin Beslenmesi

Yüksük yapıcı kolonilere nektar akımının devam ettiği hissini vermek ve aynı zamanda mum salgılanmayı teşvik için sürekli şurup veya sulandırılmış bal verilmelidir. Arı sütü üretimi, geniş çapta polen tüketimi demektir. İyi sonuç elde etmek için ana arı yetiştirici kolonilere polenli çerçeveler verilmelidir. Kolonide bal ve polen olduğu sürece, besleme periyodunca besin eksikliği nedeniyle ortaya çıkacak olumsuz durumlardan endişe edilmemelidir. Ana arı yetiştirmeye başlamadan en az 1 ay önce besleme yapılarak koloni kadrosunun güçlendirilmesi, ana arı larvalarını besleyecek işçi arıların çok ve kuvvetli olmasını sağlayabileceği gibi yetiştirme esnasında yapılacak olan şurup ve kekle besleme sonucunda da larvalar daha iyi beslenecektir.

1.7. Ana Arının Performansının Saptanması

Arıcılıkta yapılan tüm çalışmalar performansı yüksek olan bir ana arıyla sezona başlamak ve mümkün olduğu kadar yüksek oranda ürün elde etmektir. Arıcılar açısından her ne kadar yüksek bal verimi önemli bir göstergesi ise de ana arının performansının temel göstergesi koloni içerisinde yapmış olduğu yavru üretim faaliyetidir. Bir arı kolonisinin populasyon gelişiminin belirlenmesinde, kuluçka miktarı ile ergin arı sayısının kullanılması gerekmektedir. Ancak bu miktarın belirlenmesinde

arılı çerçevelerin fotoğraflarını çekme, ergin arıları tartma, kuluçka çerçevelerini sayma gibi pek çok farklı yöntemler geliştirilmiştir.

Günümüzde yavru alanının belirlenmesinde Puchta yöntemi önerilmektedir. Puchta yöntemi, yavru alanlarının elips şeklinde olduğu göz önüne alınarak boyutlarının ölçülmesi ve $S = 3.14 * a/2 * b/2$ (a=uzun eksen, b=kısa eksen) formülü yardımıyla hesaplanması prensibi üzerine kurulmaktadır. Ayrıca hata oranının ortalama %10 dolayında olmasına karşın hızlı ve kolaylıkla uygulanabilmesi açısından kullanılabilir bir yöntem olarak kabul edilmektedir.

Ergin arı miktarını saptama konusunda da 1 kg arının 7700 adet geldiğinden yola çıkarak koloninin tüm arıların silkelenerek tartılması sonucu toplam arı sayısını belirleme yöntemi kullanıldığı gibi günümüzde en yaygın olarak arı ile kaplı çerçeveler sayılarak ergin arı miktarı saptanmaktadır.

2. İşçi Arı

Koloninin en küçük bireyi olan işçi arılar aynı zamanda kolonide en fazla bulunan bireylerdir. Sayıları mevsimlere göre 10.000-150.000 arasında değişmektedir. Kolonideki tüm işleri yaparlar. Bunun için yaşa bağlı olarak koloni içi ve dışında işbölümü söz konusudur. İşçi arılar, ana arılar gibi diploid yapıya sahip olmalarına rağmen üreme organları işlevsel değildir. Ayrıca kolonide bulunan ana arının salgıladığı feromonlar sebebiyle yumurtlaması da olası değildir. Ancak ana arının ölmesi veya kaybolması halinde işçi arılar zamanla yumurtalıkları gelişerek yumurtlamaya başlarlar. Bu durumda da, çiftleşme olmadığından dolayı tüm yumurtalar haploid olduğu için erkek yumurtası atacaktır. Böyle davranan işçi arılara yalancı ana denmekte ve bu tip kolonilere ana arı kabul ettirmek çok zor olmaktadır. İşçi arıların yaşlarına bağlı olarak yaşamları boyunca yapmış oldukları işler Çizelge 2’de verilmiştir.

Ana arı ile aynı genetik yapıya sahip olmalarına rağmen işçi arıların ömrü aktif sezonda 40-60 gün, kışlama esnasında ise 4-6 ay kadar yaşayabilmektedirler. Ana arı yetiştiriciliğinde işçi

Ana Arı Yetiştiriciliği

arılarının çokluğu önemli bir faktördür. Yalnız burada vurgulanması gereken nokta bu işçi arıların yaşlarıdır. 7-12 günlük yaştaki işçi arılar arı sütü salgılama yeteneğinde olduğundan bu yaştaki işçi arı popülasyonunun varlığının garanti altına alınmasından sonra ana arı yetiştiriciliğine başlanması yerinde olacaktır.

Çizelge 2. İşçi Arının Yaşamı Boyunca Yaptığı İşler.

Yaş (gün)	Yapılan İşler
0-3	Petek gözlerinin temizliğinin yapılması
4-6	Yaşlı larvaları nektar ve polenle beslenmesi
7-12	Genç larvaların arı sütü ile beslenmesi
13-18	Balmumu salgılanması ve petek örülesi
19-21	Kovanın savunması, havalandırılması, temizliği, nektarın tarlacı arılardan alınması ve olgunlaştırılması, polenin depolanması
22-	Nektar, polen, propolis ve su toplama gibi işlerin yapılması

3. Erkek Arı

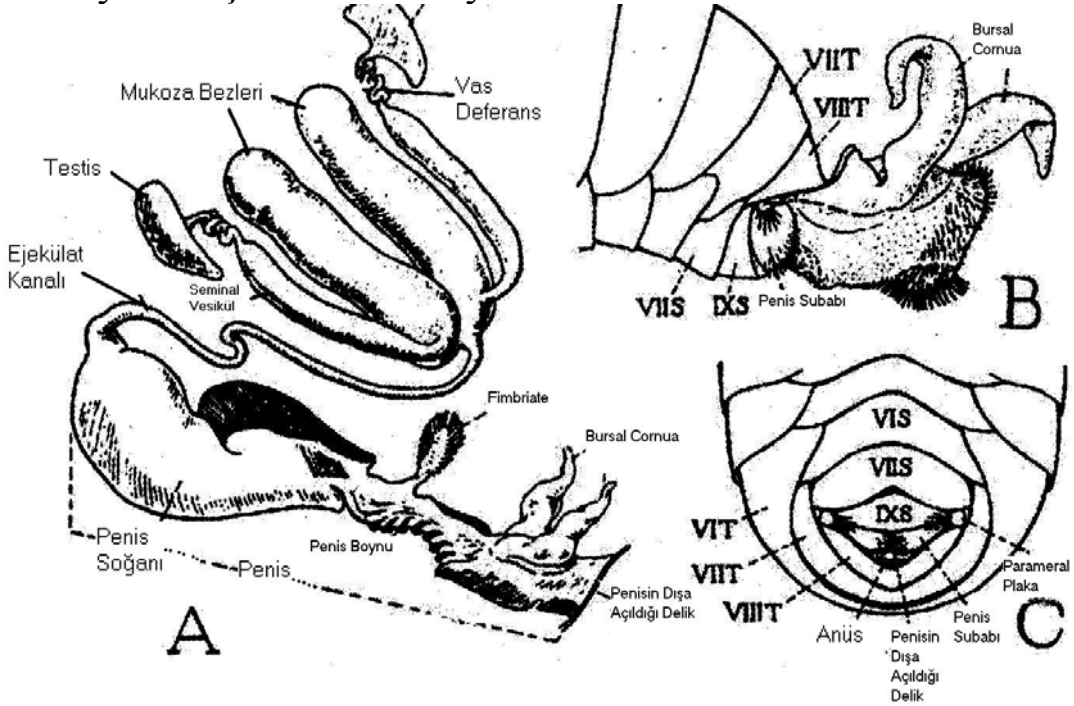
Sayıları mevsimlere göre 2.000-3.000 arasında bulunan erkek arılar döllenmemiş yumurtadan meydana geldikleri için haploittirler. Vücutları işçi arılardan büyük, ana arılardan kısadır. İşçi arıda 6300, ana arıda 3900 gözün birleşmesinden meydana gelen bileşik gözler, erkek arıda çiftleşme esnasında ana arıyı daha kolay bulması için 13.000'den fazla gözün birleşmesinden meydana gelmiştir. Ayrıca erkek arılarda polen sepetçisi, balmumu bezleri ve iğne bulunmamaktadır. Dilleri kısa olduğu için çiçekten beslenemezler. Yalnızca işçi arılar tarafından veya petekten bal alarak beslenebilirler.

Yaşam süreleri yazın en çok 2 aydır. Nektar akımının başlaması ile birlikte işçi arılar tarafından kovandan uzaklaştırılarak ölüme mahkum edilirler. Eğer kolonide çiftleşmemiş bir ana arı varsa ve kovan kışa giriyorsa o zaman kışı geçirecek kadar kolonide kalabilirler. Erkek arılarda spermalar daha erkek arı petek gözünden çıkmadan önce

Ana Arı Yetiştiriciliği

oluşmuşlardır. Ancak bu spermalar henüz sperma kanalı içerisinde hareket etmedikleri için erkek arılar çiftleşemezler. Gerek kovan içi sıcaklığı gerekse beslenmeden kaynaklanan sebeplerle gözden çıktıktan sonraki 8-10 gün içerisinde cinsel olgunluğa erişir. Geçen bu zaman içerisinde ilk deneme uçuşlarını yapmaktadırlar. Cinsel olgunluğa erişen erkek arılar çiftleşmek amacıyla her yörede bulunan ve bir takım özelliklere sahip olan erkek arı toplanma alanlarına giderler.

Erkek arıda üreme sistemi içten dışa doğru bir çift testis, vas deferens (sperma kanalı), seminal vesicle, glandula mucosa (mukoza bezleri) ile ductus ejaculatorius (ejekülasyon kanalı) ve penisten (çiftleşme organı) oluşmaktadır. Testis, yumuşak bir yapıda ve yeni çıkmış bir arı da yaklaşık 5 mm uzunluğundadır. Ergin bir erkek arının testisleri mukoza bezlerinin önünde bulunurlar. Sarı renkte, yassı ve üçgen biçimindedirler. Erkek arı cinsi olgunluğa eriştiğinde yani gözden çıkıştan 12 gün sonra testisler iyice küçülerek 1/3 boyuta inmektedirler.

Şekil 3. Erkek Arı Üreme Sisteminin Bölümleri (A: Genel Görünüm, B: Yandan Görünüm, C: Arkadan Görünüm).

Erkek arılarda sperma kanallarının her biri üç bölümden oluşmaktadır. İlk kısım testisten çıkan kısa, kıvrık ve tüp şeklindeki kısımdır. Bunun bağlandığı sosis biçimindeki vesiküla seminalis denen uzun, kalın kanal ikinci kısmı oluşturur. Bu kısım mukoza bezinin alt kısmına açılan bir boru ile son bulur ki bu da üçüncü kısımdır. Testis borucuklarından çıkan spermatozoalar vesikülalarda bir süre tutularak burada son şekillerini alırlar. Vas deferensin bir uzantısı olan mukoza bezleri iki büyük torba görünümündedir. Bu bezlerin dış kısmında salgı hücrelerinin bulunduğu bir epitel tabakası vardır. Bunun altında ise uzunluğuna ve dairesel yapıya sahip olan kas lifleri bulunmaktadır. Gözden çıkışı izleyen ilk 9 gün içerisinde bu bezler gelişerek büyümekte ve salgıladıkları maddenin yapısı akıcı sıvı halden yapışkan bir hale dönüşmekte, daha sonra da peynirimsi bir yapı kazanmaktadır. Hava veya su ile temas ettiğinde pıhtılaşma özelliğine sahiptir.

Sperma boşaltım kanalı olan ductus ejaculatorius penis ile mukoza bezleri arasında bulunan uzun ve ince bir boru şeklindedir. Bu yapı sperma kanalından gelen spermanın penise dökülmesini sağlar. Bunu takiben spermatozoa, mukoza bezi tarafından salgılanan mukoza salgı bezi ile birleşir ve bu bileşim, boşaltılmaya hazır sperma sıvısını oluşturur.

Çiftleşme organının en son ve işlev gören kısmı olan penis vücut içerisine çekili durumda iken abdomenin ventral kısmında ve III. segmentin posterior ucundan ileri doğru uzanmaktadır. Bu organ üç kısımdan oluşur. Birinci kısım olan fallotrem, çiftleşme organının dışarı açılan kısmıdır. Bu kısım ince cidarlı geniş bir odacık şeklinde olup buna vestibulum denir. Bunun her iki yanında uca doğru incelen, torba biçiminde bir çift boynuz uzanmaktadır. Vestibulumdan sonra boyun şeklinde daralma olan ve oldukça geniş bir kanal şekline sahip kısma serviks denir. Bunun dorsal yüzeyinde her iki tarafı tüysü çıkıntılarla kaplı bulunan bir lob bulunmakta, ventral yüzeyi boyunca da V şeklinde sıralar halinde görülen kitinimsi yuvarlak kıvrımlar bulunur. Serviksin bitiminde ise çiftleşme organının son uzantısı

Ana Arı Yetiştiriciliği

olan bulb (penis soğanı) gelmekte olup ejakülasyon kanalı buraya açılmaktadır.

II. BÖLÜM

ANA ARI YETİŞTİRİCİLİĞİNİN BİYOLOJİK ESASLARI

1. Ana Arının Oluşumu

Ana arı yetiştirme işlemi için ana arının nasıl meydana geldiğini, ana arının özelliklerinin gelişmesinde önemli etkileri olan ve ana arının oluşumuna etki eden çevre faktörlerini bilmeliyiz. Bilindiği gibi, herhangi bir dömlü yumurta normal bir şekilde işçi arı veya ana arıdan herhangi birini oluşturur ve bu dişi sınıfların her biri diğerleriyle paylaşılmayan fiziksel, fizyolojik ve davranışsal karakterlere sahip olur. Dömlü yumurtadan çıkan larva, işçi veya ana arı olmaya doğru ilerler ve belli başlı genetik temellerde aynı olduğu halde aldıkları besine bağlı olarak farklılaşırlar. Bu gerçek, ana arı yetiştiriciliğinin de temelidir.

Yumurta bırakıldığı zaman tek, geniş ve uzun bir hücredir. Yaklaşık 72 saatte yavrulu alandaki sıcaklık sayesinde yumurta içinde büyük bir hareketlilik oluşur ve dömlü çekirdek bölünür. Bu aktivite embriyojenidir ve larva tam şekillendiği zaman, yumurta kabuğunu kısmen eriten bir sıvı salgılar ve kıvrılır. Artık postembriyonik gelişme başlamaktadır. Bu dönemde bakıcı işçi arılarca önceden besin sağlanmalıdır.

Kuluçkadaki larva ne ana arı ne de işçi arıdır. Bu noktada uygun çevre koşullarında tam gelişmiş bir ana arı veya işçi arı olma potansiyeli mevcuttur. Beslenmeye başlar başlamaz bu arıların herhangi bir sınıfa geçmesi için gerekli olan işlem başlar. Ana arı veya işçi arı larvalarının besinleri bir dereceye kadar farklıdır ve ana arı larvalarında işçi arılardan daha yüksek olan besin alma oranını şeker kapsamı belirler. Besin alma oranı corpora allata aktivitesini düzenler ve böylece Juvenil hormon üretilir. Juvenil hormon düzeyi bu sınıfların gelişmesini düzenler. 3. günde yüksek düzeyde olan bir larval gelişme ana arı farklılaşmasına sebep olur.

Yumurtadan çıktıktan sonra larvadan ana arı olarak yetiştirilecek olanlar işçi arı olmalarına birkaç saat kalanların bile yumurtalıklarında daha fazla ovariollere sahip olduğu

saptanmıştır. Bu araştırmalar göstermiştir ki en iyi ana arılar çok genç larvalardan yetiştirilmektedir. Fakat bu fazla ovariollerin 12-24 saatli yaşlı larvalardan yetiştirilen ana arılardan daha fazla performans göstermelerine katkıda bulunup bulunmadığı bilinmemektedir.

Ana arı sınıfının belirlenmesi, larval gelişmenin başlangıcında yer alır. Başlangıçta iyi olmayıp zamanla geliştirilerek en iyi koşullarda bitirilen yüksüklerde yetiştirilen ana arılar, iyi koşullarda başlayıp giderek kötüleşen ana arılardan kalite olarak daha düşüktür. 2-3 günlük yaşta iken çifte aşılanan bu yüksüklerde bir kere aşılanan yüksüklerdeki kız kardeşlerinden daha küçük ana arılar üretmektedirler.

2. Ana Arı Larvasının Beslenmesi

Ana arının belirlenmesinde ve tam olarak gelişmesinde etkin öge besin olduğundan, ana arı olacak larvalar, önceden bolca doldurulmuş özel besinle beslenirler. Bu altı günlük bir periyottur. Fakat bakıcı arılar göz kapatılmadan önce besin sağlamak için 5 günden daha az zamana sahiptirler. Bu süre yüksük başka türlü hazırlanmışsa veya larva aşılansmışsa ana arı yüksüğünde sadece dört gündür.

Besleyici arılar ana arı larvasını iki tip salgıyla beslerler. Bunlar su gibi berrak ve koyu sütümsü maddelerdir. Birincisi ortalama 17 günlük arılar tarafından, ikincisi ise 12 günlük arılar tarafından salgılanır. Bu bileşimler yaklaşık olarak 1:1 oranındadırlar. Anca bu oran besleyici arıların yaşlarıyla ilgili olarak değişebilirler. Daha yaşlı arılar daha az beyaz medde üretirler.

Larva büyüdükçe her saatteki yemleme sayısı artar. Bir günlük yaşta 13 yemleme, 3 günlük yaşta 16 yemleme, 4 günlük yaşta 25 yemleme yapılır. Bir tek yemleme için harcanan zaman larvanın yaşıyla birlikte artar.

Bir larva devresindeki ortalama yemleme sayısı 1600'dür. Bu dönemde harcanan zaman ise 17 saattir. Normal bir kolonide bir larvaya sağlanan gıda maddesi 1.5 gramdır. Ana arı larvasına verilen arı sütü, işçi arı jelesinden (İAJ) daha fazla pantotenik asit

Ana Arı Yetiştiriciliği

ve bioprotein içermektedir. Üç günlük yaştaki ana arı larvasına verilen arı sütü, aynı yaştaki işçi arı larvasına verilen arı sütünden 4 kat daha fazla pantotenik asit, 3.5-17.5 kat bioprotein içermektedir.

Ana arıyı meydana getirecek olan larva 3 günlük yaşa kadar bol miktarda beyaz salgıyla, 4 günlük veya daha fazla olunca daha çok berrak salgıyla beslenir. Beyaz bileşim, yavru gıda bezleri ve mandibular bez salgılarından, açık renkli bileşim de kaynağını yavru gıda bezleri ve bal midesinden alır. Ayrıca ana arı larvasına işçi arıya verileden 10 kat daha fazla gıda maddesi sağlanır. Arı sütünün protein kaynağı yavru gıda bezi salgısıdır. Açık berrak maddenin protein kapsamı 110.5 mg/g iken berrak maddenin kapsamı ise 140.5 mg/g dır. Ana arı ve işçi arı larvasının farklılaşması, larva yaşamının ilk 3 günü boyunca larva tarafından alınan gıdanın kalitesi tarafından düzenlenir. Larva gıdasının şeker kapsamı larvanın tükettiği gıdanın oranını etkilemektedir.

1-4 günlük yaştaki ana arı larvasının yiyeceğinde yaklaşık %34, 0-1 günlük yaştaki işçi larvalarının yiyeceklerinde ise sadece %12 şeker bulunur. 3-4 günlük yaştaki işçi arıların besininde %47 oranında şeker bulunur. Alınan şeker miktarını muhtemelen Corpora allata aktivitesi ve bunun sonucu olarak meydana getirilen Juvenil hormon düzenlemektedir. Larvanın kanındaki gençlik hormonu düzeyi sadece gömlek değiştirmedeki gençlik hormonu durumunu düzenlemekle kalmaz, aynı zamanda bu ilerlemeler ana ve işçi gelişmesine de yön verir. Larva, gelişmesinin üçüncü gününde yüksek düzeyde gençlik hormonu aldığı takdirde ana arı olarak, düşük düzeyde aldığı takdirde işçi arı olarak gelişmesini sağlar.

Koloniye oluşturan bireylerin kuluçka süreleri, gözlerin açık veya kapalı kaldığı gün sayıları farklı olmakla birlikte kuluçka boyunca beslenme rejimleri de birbirlerinden oldukça farklıdır. Özellikle işçi arı veya ana arı olacak bireyler arasındaki farklılık tamamen bu beslenme farklılığından kaynaklanmaktadır.

Kolonide bulunan tüm yavrular 3 günlük yumurta devresinden sonraki 3 gün içerisinde sadece arı sütü ile beslenirler. Ancak ana arılar, işçi arıların polen ve bal karışımı ile

Ana Arı Yetiştiriciliği

beslendikleri ikinci üç günlük dönemden farklı olarak o dönemde de bol arı sütü ile beslenirler. Koloni bireylerine ait olan kuluçka süreleri Çizelge 3'te, gözlerin açık ve kapalı kaldığı gün sayıları Çizelge 4'te, bal arısının gelişme evreleri ve değişimleri Çizelge 5'te verilmiştir.

Çizelge 3. Koloni Bireylerine Ait Kuluçka Süreleri.

	Yumurta	Larva	Pupa	Toplam
Ana Arı	3	6	7	16
İşçi Arı	3	6	12	21
Erkek Arı	3	6	15	24

Çizelge 4. Gözlerin Açık ve Kapalı Kaldığı Günler.

	Açık Günler	Kapalı Günler	Toplam
Ana Arı	7	9	16
İşçi Arı	8	13	21
Erkek Arı	9	15	24

Bakıcı arılar normal olarak henüz tarlacı olmayan daha genç arılardır. Kovanda ek görevlerle birlikte çalışırlar. Çıkıştan sonra işçi arılar depolanmış polen veya arı ekmeği yerler. Bu dönemde işçi arıların vücutları gelişir ve hipofaringeal bezleri arı sütünün temel bileşenlerini salgılar. İşçi arılar arı sütü salgıladığı sürece polen yemeye devam ederler.

Çizelge 5. Bal Arısının Gelişme Evreleri ve Değişimleri.

Gün	Erkek Arı		İşçi Arı		Ana Arı	
	Evre	Değişim	Evre	Değişim	Evre	Değişim
1	Yumurta		Yumurta		Yumurta	
2						
3		İnficar		İnficar		İnficar
4	1. Larval	1.Gömlek	1. Larval	1.Gömlek	1. Larval	1.Gömlek
5	2. Larval	2.Gömlek	2. Larval	2.Gömlek	2. Larval	2.Gömlek
6	3. Larval	3.Gömlek	3. Larval	3.Gömlek	3. Larval	3.Gömlek
7	4. Larval	4.Gömlek	4. Larval	4.Gömlek	4. Larval	4.Gömlek
8			Besleme	Kapanma	Besleme	Kapanma
9	Beslenme					
10		Kapanma	Prepupa		Prepupa	5.Gömlek
11	Prepupa			5.Gömlek		
12					Pupa	
13						
14		5.Gömlek				
15			Pupa			6.Gömlek

Ana Arı Yetiştiriciliği

16						ÇIKIŞ
17	Pupa					
18						
19						
20				6.Gömlek		
21				ÇIKIŞ		
22		6.Gömlek				
23						
24		ÇIKIŞ				

Arılar poleni taşıyarak yerini değiştiremediklerinden ana arı yetiştirilen kolonilerde polen desteği mümkün olduğu kadar yakın gözlere olmalı veya tarlacıların getirmiş olduğu polenle destek yapılmalıdır. Yüksük yapıcı koloniler ise hacimce 40 kısım şeker : 60 kısım su ile hazırlanmış şeker şurubuyla beslenmelidirler.

3. Yüksük Yapımının Koşulları

İlkbaharda bal arısı aktivitelerinden olan oğul zamanında ana arı yüksükleri oğula giden bal arısı kolonileri tarafından kendiliğinden yapılır. Koloninin kendi ana arısı olsa bile arılar tıpkı arıcılar tarafından yapılan yüksükler gibi yüksük yaparlar. Oğula hazırlanan koloniler ana arı yüksüğü hazırladıklarında belli olurlar. Oğula giden koloniler genellikle kuvvetli, bol genç arılı bir populasyona sahiptirler. Koloniye polen akımı ve hafif nektar azalması vardır. Bu öğelerin herhangi biri eksik olursa onu sağlamalı veya yüksük yapımı için koloniler uyarılmalıdır. Yüksük yapıcı kolonilerin oğul için hazırlanıp hazırlanmaması, ana arısını değiştirip değiştirmemesi veya ana arısız olup olmadığı gibi üç koşulda bal arıları kendiliğinden ana arı yüksüğü yaparlar.

4. Larva Aşılama Yaşı

Pek çok ana arı, arıcıların kontrolünde "aşılama" diye bilinen işlemle, önceden özel bir teknikle hazırlanmış olan balmumundan yapılan yüksükler içerisine işçi arı yüksüklerinden transfer edilen genç işçi arı larvalarıyla yetiştirilir. Ana arı yetiştiriciliğinde 12-24 saatlik larvalar kullanılmalıdır.

Ana arı yetiştiricileri yaralamadan ve kolaylıkla ana arı yüksüğüne transfer edeceği larvayı mümkün olduğu kadar genç olanlardan seçmelidirler. Burada dikkat edilecek en önemli nokta,

aşılacak larvaların yaşının maksimum 36 saat olmasıdır. Larva ilk çıkış yaptığı zaman yumurtanın ölçülerindedir. Bakıcı işçi arılar tarafından bırakılan larval besini yer ve büyür. Larva, yumurta boyutununun 1.5 katı büyüklüğe eriştiği zamana geldiğinde aşılama için uygun boyutlarda demektir. Larva yaklaşık 16 saatlik yaşta olduğunda ilk gömleğini atar. Larva, ikinci gömlek daha fazla büyümesine izin vermeyene kadar yemeye ve büyümeye devam eder. Bu işlem yaklaşık 24 saat aralıklarla, larva 4 kere gömlek değiştirene kadar devam eder. Çok genç olmasına ek olarak ana arı olmak için seçilmiş bir larva işçi arı gözünün taban yüzeyinin en az $1/3$ ü kadar arısütünden oluşan bir ortamda dinlenmelidir.

5. Ana Arı Yüksüğü ve Larvanın Büyümesi

Büyük bir özenle 24 saatlik larvaların aşılandığı ana arı yüksükleri düzgün bir şekilde genişletilir, uzatılır ve tabanına bolca arısütü konulur. Küçük ana arı yüksükleri, yüksüklerin ve larvaların eşit olmayan büyümeleri veya biçimsiz yüksükler zayıf fonksiyon gören yüksük yapıcılarının olduğunu gösterir. Bu tip yüksüklerden çıkan ana arılar da istenilen özelliklere sahip değildir. 48 saatlik yaşlı yüksükler olması gereken uzunluğun yaklaşık $2/3$ 'sine erişir ve $1/3$ 'ü arı sütüyle doldurulmuştur. Aşılamadan 4 gün sonra ise yüksük tam şekillenmiş ve üst kısmı mühürlenmiştir. Yüksük mühürlendikten sonra larva, mühürlenmiş yüksüğün içinde kılıf (Cocoon) yapar. Kılıf tamamlandığında larva beslenmeyi bitirir, aşağı doğru başıyla uzanır ve hareketsiz olur.

6. Prepupa Dönemi

Bir günlük prepupa periyodu, dinlenmenin bir parçasıdır. Aslında büyük bir iç aktivite zamanıdır. Larval doku ve organlar pupal yapılara doğru yeniden yapılırlar. 5. gömlek oluşumundan 6. günün sonuna doğru bu işlem başlar. Prepupal cuticle üzerinden atıldığı gibi pupa vücut segment ve parçaları net bir şekilde ortaya çıkar.

7. Pupa Dönemi

Pupa, önceleri beyaz ve narindir. Ergin doku ve organlar meydana geldiği 5 günde hareketsiz kalır. Fakat rengi belirgin bir şekilde değişir. Pupal formun 5. gününde ek olarak biraz hareketler başlar. Pupa, gelişen bir ana arı olarak, bir yastık gibi katlanmış kanatlar hariç açığa çıkar. Yakında kanatlar gelişir ve aşılamanın 11-12. gününde ergin ana arılar çıkar. Ana arı yüksükleri pürüzlüyse kanatların gelişme öncesinde kanat yastıkları zedelenebilir ve kanatlar deforme olabilir. Normalden yüksek sıcaklıklarda da kanat yastıkları bozulabilir. Ana arı pupasında günlere göre oluşan organlar ve renk değişimi Çizelge 6'da verilmektedir.

Çizelge 6. Ana Arı Pupasında Günlere Göre Oluşan Organlar, Renk Değişimi.

Gün	Renk	Kısımlar
1.	Açık pembe	Bileşik gözler
2.	Açık pembe	Ocelli
	Orta pembe	Bileşik gözler
3.	Açık pembe-mor	Bileşik gözler
	Açık sarı	Baş, torax, mandibulalar
	Koyu pembe	Ocelli
4.	Açık sarı	Abdomen, bacaklar, antenler
	Açık kahverengi	Baş, torax, bacak eklemleri
	Koyu pembe-mor	Bileşik gözler, ocelli
	Koyu kahverengi	Mandibulalar
5.	Açık gri	Kanat yastıkları
	Orta gri	Baş, torax
	Koyu sarı-kahverengi	Abdomen, bacaklar, clypeus, dil
	Koyu kahverengi	Bacak eklemleri, mandibulalar, tüy
	Siyah	Bileşik gözler, ocelli
6.		Pupal değişim tamamlanmıştır.

III. BÖLÜM

ANA ARI ÜRETİMİ

Arıcılar bir yüzyıldan daha fazla süre satış, çoğaltma veya yeni ana arı üretimine gereksinim duydukları zaman kullanmak için ana arı yüksükleri yapmaları için arıları kandırmaya çaba harcadılar. Bu amaçla birbiriyle ilişkisiz veya küçük arıcılar tarafından bu zaman zarfında geliştirilip yerine getirilen değişik metotlar bulunmaktadır. Ana arı yetiştiriciliğinde kullanılan yöntemler arasında büyük farklar olduğu halde bazıları arasındaki farklar çok azdır. Anlatılan yöntemler benzer görünse bile çok küçük farklara sahip olup doğal yüksüklerden yararlanılarak ve yapay teknikler kullanılarak yetiştirilen ana arılar olmak üzere ikiye ayrılırlar.

1. Doğal Şekilde Oluşan Ana Arı Yüksükleri

Genellikle oğul için kolonilerin hazırladığı, kolonilerin yeniden analandırmak için çalıştığı veya yeni koloniler için ana arı hazırlanması için arılar tarafından kendiliğinden yapılan ana arı yüksükleri, arıcılığa yeni başlayanlar için yararlıdır. Bu sistemde arılarda var olan içgüdüsel davranış sebebiyle oluşturulan doğal yüksükler kullanılır. Bu belki ana arısını yenileyecek kolonileri olan hobi arıcıları için en kolay yoldur. Bununla birlikte yüksük yapımının bu şekli arıların yaptığı doğal yüksüklere bağımlılık dezavantaj içermektedir. Özellikle bu tip yetiştiricilikte oğul verme eğiliminde olan kolonilerden ana arı yetiştirildiği için gelecek kuşaklar oğul verme eğilimi olan arılardan oluşacaktır. Her ne kadar oğula gidecek olan koloniler tarafından doğal yolla yetiştirilen ana arılar, oğul verme içgüdüğü ağır basan ana arılar yetiştirmelerine rağmen diğer tüm koşullar açısından kalitelidirler. Ancak sorunun başka bir boyutu da vardır. Ana arısını kaybetmiş olan bir koloninin kendisine ana arı yetiştirebilmesi için çıkış, yumurtlama öncesi süre ve ilk kuşak yavrunun yetiştirilmesi ile bu yavruların tarlacı durumuna geçmesi arasında toplam 45 günlük bir zaman kaybı söz konusu

olacaktır. İşte bu zaman kaybını ortadan kaldırmak ve bu zaman içerisinde koloni popülasyon miktarını korumak için hazır ana arı vermek en mantıklı yoldur. Bu nedenden kolonilere doğal yolla arı yetiştirmek yerine ana arı yetiştirmek, elde sürekli olarak hazır ana arı bulundurmamak veya ana arı yetiştiriciliği yapan arıcılarla koordineli çalışmak ekonomik anlamda arıcılık yapmanın koşullarındandır. Ayrıca bu sistem yaşlı larvalardan ana arı yetiştirme riskini de taşıdığından dikkatli olmakta fayda vardır.

Doğal olarak ana arı yüksüğü yapımına etki eden üç temel faktör bulunmaktadır. Bunlar; oğul verme içgüdü, ana arı değiştirme içgüdü ve ana arının kaybına bağlı olarak ortaya çıkan acil durum yüksükleridir.

1.1. Oğul Verme İçgüdü ile Oluşturulan Ana Arı Yüksükleri

Doğal veya herhangi bir müdahale edilmediği durumlarda koloniler çoğalma amacıyla oğul vermek zorundadırlar. Bunun için önce kendilerine yeni bir ana arı yetiştirmeleri gerekmektedir. Bu durumda peteklerin alt kısmında pek çok ana arı yüksüğü hazırlarlar. Bu yüksükler kesilerek veya üzerinde yüksük bulunan petekler alınarak ana arı gereksinimi olan kolonilere verilerek ana arı gereksinimi giderilebilir.

Doğal koşullarda oluşan ana arı yüksüklerinden yararlanılarak yeni ana arılar üretmenin bir yöntemi de Demaree yöntemidir. Bu yöntemin temeli oğul vermeye hazırlanmış koloniler üzerine kurulmuştur. Kuluçkalığı dolduran arı popülasyonuna sahip olan fakat ana arı yüksükleri hazırlayarak oğul vermeye hazırlanan kolonide, ana arı ile yumurtalı ve genç larvalı bir çerçeve kuluçkalık katının bir kenarına konular ve geri kalan kısım boş peteklerle doldurulur. Üzerinde yeni başlatılmış olan ana arı yüksüklerinin de bulunmuş olduğu petekler ballık katına konular ve kuluçkalık ile aralarına ana arı ızgarası konular. Daha sonra burada yetiştirilen ana arı yüksükleri çıkmaya yakın bir zamanda kesilerek gereksinim duyulan kolonilere dağıtılırlar.

1.2. Ana Arı Değiştirme İçgüdüğü ile Oluşturulan Ana Arı Yüksükleri

Kolonide bulunan ana arının yaşlanması, yaralanması veya işlevlerinin zayıflaması sonucunda koloniler ana arılarını değiştirme yönünde çalışmaya başlarlar. Ancak ana arıyı değiştirmek amacıyla oluşturulan ana arı yüksüğü sayısı, oğula giden kolonilerde oluşan yüksük sayısından daha azdır. Ayrıca oğula giden kolonilerde hazırlanan ana arı yüksükleri peteklerin kenar ve alt kısımlarında olmasına karşılık ana arı yenileyen kolonilerde yüksükler peteklerin yan yüzeylerinde bulunmaktadır. Arılıkta bulunan kolonilerde ana arısı yenilenecek veya ana arı verilecek olan oğullara bu yüksükler kesilerek peteğe yapıştırmak suretiyle verilebilir. Ancak oğul verme içgüdüğü ile oluşturulan ana arı yüksüklerinde olduğu gibi bu durumda da yetiştirilen ana arıların genetik yapısı bilinemediğinden ve yetiştirme kontrol altında olmadığından dolayı verimsiz veya düşük özellikli ana arılarla çalışma olasılığı yüksek olmaktadır.

1.3. Ana Arının Kaybolması Durumunda Oluşturulan Ana Arı Yüksükleri

Bal arısı kolonilerinde herhangi bir sebeple ana arı öldüğü veya kaybolduğu zaman işçi arılar 5-6 saat içerisinde koloninin ana arısız kaldığını anlayarak yeni bir ana arı yetiştirmenin koşullarını hazırlarlar. Bu durumda petek yüzeyinde bulunan ve işçi arılar tarafından seçilen bazı larvalar ana arı larvası gibi beslenirler ve buldukları gözler genişletilirler. İşçi arı yüksüklerinin seviyesine erişmeden önce ana arı yüksüğü aşağı doğru döner. Fakat arılar larvaları çok yaşlı seçmişlerse ana arılar zayıf olabilirler.

Bu yöntem ana arı yetiştirmek isteyen arıcıların kullanabileceği en basit yöntemdir. Birkaç saat ana arısız bırakılan kolonilerde ana arı yüksükleri yaptırılabilir. Fakat bu yöntemde dikkate dillecek husus ana arısı alınarak ana arı yetiştirilmesi sağlanacak olan kolonilerin ana arılarının birtakım özellikleri ile performanslarının bilinmesi gerekmektedir. Aksi

halde ilk iki yöntemde olduğu gibi verimsiz ve kalitesiz ana arılarla çalışma gibi olasılık söz konusudur.

2. Yapay Şekilde Oluşturulan Ana Arı Yüksükleri

Ana arı yetiştiriciliği yapay şekilde ana yetiştiriciliğinin gelişimiyle birlikte büyük bir ivme kazanmıştır. Her ne kadar bu tip yetiştiricilikte de kolonide var olan ana arı yetiştiriciliğine etki eden faktörler kullanılmaktaysa da doğrudan dışarıdan müdahale edilerek ana arı yetiştiriciliği yapıldığı için yapay kavramının kullanılması yerinde olmaktadır. Yapay ana arı yetiştiriciliğinin geçmişi eskilere dayanmakla birlikte zamanla çeşitli yöntemler geliştirilmiş ve uygulanmıştır. Geliştirilmiş bu yöntemlerin bir kısmı temelde aynı mantığa dayanmaktadır. Ana arı yetiştiriciliği yöntemleri, geliştiricilerinin isimleri ile anılmaktadır.

2.1. Alley Yöntemi

Bu yöntemde önce ana arı yetiştiriciliğinde kullanılacak olan özelliklere sahip ana arının bulunduğu koloniye boş bir petek verilerek ana arının bu peteğe yumurtlaması sağlanır. Sonra ana arı yetiştirmeye uygun yaşta larva içeren bu çerçeve alınarak orta kısmında bir sıra halinde petek gözleri bulunacak şekilde ince şeritler kesilir. Alınan bu şeritler özel olarak ana arı yetiştiriciliğinde kullanılmak üzere önceden hazırlanmış ve üç sıra halinde kendi ekseni etrafında dönen çıtalara sahip olan çerçevedeki çıtalar üzerine yapıştırılırlar. Daha sonra şeritler üzerinde bir sıra halinde bulunan petek gözlerinden biri bırakılıp ikisi bozulmak kaydıyla tüm şeritler düzenlenir. Hazırlanmış olan bu şeritler yapıştırıldığı çıtalar döndürülmek suretiyle yönü aşağıya bakacak şekilde, ana arıları alınarak ana arı üretebilecek yapıya getirilmiş ana arı üretim kolonilerine yerleştirilirler. Kolonide bulunan işçi arılar verilen bu petek gözlerine hemen ilgi göstererek onlardan ana arı yetiştirmeye başlarlar. En sonunda bu yüksükler çıkmaya yakın bir dönemde alınarak gereksinim duyulan kolonilere, peteklerine yapıştırılmak suretiyle verilebilirler. Bu yöntem yumurta transferine olanak tanıdığı için de kullanılabilen bir yöntem olarak kabul edilmektedir. Ayrıca

ana arısının özelliği bilinen kolonilerden ana arı üretilebildiği gibi fizyolojik olarak da kaliteli ana arılar üretilmesi de olası olmaktadır. Ancak ticari anlamda üretim düşünüldüğünde bu yöntem bazı metotlara göre yetersiz kalmaktadır.

2.2. Miller Yöntemi

Bu yöntem yeni çıkmış larvaların bulunduğu işçi arı gözlü petekteki genç larvalardan ana arı yetiştirmek için ana arısız arıların doğal eğiliminden yararlanma olgusu üzerine kurulmuştur. Temel petek, 5-8 cm genişliğinde ve çerçeve derinliğine yakın bir şekilde 3-4 adet parçalara bölünerek hazırlanmıştır. Petek parçaları bir tarafından boş çerçevenin üst kısmından tutturularak aşağı doğru sarkıtılır. Hazırlanan bu çerçeve, seçilen damızlık koloninin kuluçkalığına koyulur. Bir hafta sonra arılar temel peteği kabartırlar ve petek yavru, yumurta ve kenarlarda da genç larvaları içerir. Bu durumda petek yüksük yapım kolonileri için hazırdır. Kullanılmadan 1-2 saat önce yüksük yapıcı koloni, kuvvetli bir koloniden alınan peteklerle üzerindeki arılarla ve en genç yavrularla transfer edilerek hazırlanır. Böylece ana arısız fakat genç, kuvvetli yavruları barındıran, ortasında boşluk bulunan bir kovan hazırlanmış olur. Bu kolonide bulunan işçi arılar ana arılarının kaybolduğunu fark ettiklerinde koloniye verilmiş olan ve genç larva içermekle birlikte aşağıya doğru sarkan ve uç kısmında genç larva bulunan peteklerde ana arı yüksüğünü oluşturmaya başlarlar. 10 gün sonra çok sayıda ana arı yüksüğü ruşete veya önceki gün ana arısızlaştırılmış olan ana arısız kolonilere dağıtım için hazırdır. Yüksükler, etrafında yeterli miktarda bir parça mumla petekten dikkatle kesilerek alınarak mümkün olduğu kadar en kısa zamanda ruşetlere veya ana arısız kolonilere verilmelidirler. Kovana verileceği zaman yavrulu petek yüzüne dikkatli bir şekilde yapıştırılmalıdır. Balla doldurulmuş soğuk peteklere üşüme tehlikesi olduğundan dolayı yapıştırılmamalıdır.

2.3. Hopkins Yöntemi

Bu yöntem temelde Alley yöntemine benzemektedir. Bu yöntemde temel petek takılı olan çerçeve önce damızlık koloniye verilir ve ana arının bu peteğe yumurtlaması sağlanır. Larvalar uygun yaşa geldiğinde petek üç sıra petek gözü içerecek şekilde ince şeritlere bölünür. Daha sonra ortadaki larva içeren petek gözü kalacak şekilde çevresinde bulunan diğer larva ve petek gözleri imha edilir. Birbirinden bağımsız olan her bir petek gözü hücre alınarak tıpkı Alley yönteminde kullanılan aşılama çerçevesinde olduğu gibi yapıştırılarak yüksük yapıcı koloniye verilir. Daha sonra yüksükler çıkmaya yakın kesilip alınarak ana arısız kolonilere verilebilir.

2.4. Smith Yöntemi

Smith yöntemi özel damızlıkçı koloni kullanımını içermektedir. Bu koloniler başlatıcı ve bitirici olarak kullanılırlar. Damızlık kovan, bölme tahtasıyla 3 çerçevelik küçük bir bölüme ve 6 çerçevelik büyük bir bölüme ayrılır. Bölme tahtası, kovan dip tahtasına 2.5 cm kadar girmiş ve kalan kısım ise ana arı ızgarası ile kapatılmıştır. Daha sonra kovan girişi kapatılır veya özel dip tahtası kullanılır. Büyük bölüme dışarıya çıkış için kenarda bir çıkış yeri yapılmışken küçük bölümün dışarıya çıkış yeri yoktur. Küçük bölümün kenarında bir delik açılarak dış kısma yemlik konularak beslenmesi sağlanır. Her bir bölüm kovan üst tahtasıyla örtülür. Ana arı küçük bölüme hapsedilir.

Küçük bölümdeki çerçevelerin iki tanesi 14 cm genişlik ve 24 cm uzunluğunda peteklidir. Çerçevenin iç kısmında kalan boşluk ise tahta ile kaplanmıştır. Bu çerçeveler küçük bölmenin dış kısımlarına konulur. Üçüncü çerçeve diğer ikisi ile aynı boyutta yeni bir peteğe sahip olup çerçevenin tam ortasına yapıştırılır ve damızlık koloninin geniş bölmesine konulur. İşçi arılar gözleri biraz kabartınca alınarak küçük bölmenin ortasına konulur. Geniş bölme ise orijinal damızlık koloniden yavru ve arılarla doldurulur. Koloni sürekli olarak beslenir. Küçük bölmenin kenarındaki petekler yavru ile doldurulduktan sonra ortadaki yavrulu çerçeve çıkarılır ve yerine yeni kabartılmış yeni

bir petek verilir. Yaklaşık olarak 24 saat geçtikten sonra yeni verilen petek yumurta ile doldurulmuş olacaktır. Bu petek yetiştirici koloninin geniş bölmesine veya yüksük bitirici kolonilere yerleştirilerek larvaların ilk beslenmeleri sağlanır. Genç yumurtalarla dolu petek ana arı ızgaralı bölme tahtasının öbür tarafına yerleştirilir. Daha yaşlı yumurtalı petekler geniş bölmenin kenarına doğru itilir. Yumurtalı dördüncü petek geniş bölmeye transfer edildiği zaman, ilk transfer edilmiş olan petek yüksük başlatıcı koloni için hazır olan genç larvalar içermektedir. Yetiştirici koloniye her hafta çıkmakta olan yavrulu petek verilmeli ve koloni kendini koruyamayacağı için gereksinim oldukça başlatıcı koloniden arılı petek silkelmelidir.

Başlatıcı koloni için larvalar hazır olduğunda, genç larvalı petek ılık bir bıçak yardımıyla kesip çıkarılarak bir tahta üzerine konulur. Genç larva içerecek şekilde şeritler kesilerek ayrılır. İnce bir fırça ile çerçevenin alt çitasının genişlik ve inceliğinde bir çitanın yüzüne erimiş halde balmumu sürülerek üzerinde larvalar bulunan petek şeridi yapıştırılır. Her üç larvadan biri bırakılır ve arada kalan iki larva gözler bozulmak suretiyle yok edilir. Hazırlanan yüksüklü iki veya üç çita, taşıyıcı çerçeveye konulur. Bu çerçevelerden başlatmak için bir oğul kutusuna iki adet verilebilir. Böylece yetişen ana arılar çıkmaya bir müddet kala ana arısız kolonilere verilebilirler.

2.5. Zımbalama Yöntemi

Larvaların bir alet yardımıyla petek gözünden alınarak önceden hazırlanmış olan ana arı yüksüğüne aktarılması için belli bir düzeyde yetenek ve deneyim gereklidir. Bu olumsuzluğu ortadan kaldırarak ana arı yetiştirmenin bir yolu da zımbalama yöntemidir. Bu yöntemde içi arı larvasının bulunduğu petek gözü bir zimba yardımıyla larvaya zarar vermeden alınır ve bir aşılama çerçevesi üzerine tutturularak başlatıcı bir koloniye dik konumda verilir. Bu durumda işçi arılar pozisyonu sebebiyle bu larvayı ana arı olarak yetiştirmeye başlayacaklardır. Bu yöntem de zamanla çeşitli araştırmacılar tarafından değiştirilerek geliştirilmiştir. Barbeau, Snelgrove, Hiller ve Stanley olmak üzere geliştiricilerinin adları ile bilinenler en çok bilinenleridir.

Zımbalama yönteminde yüksüklerin petek üzerine tutturulması sırasında meydana gelen aksaklıkları gidermek için değişik tipte hücre tutucular geliştirilmiştir. Bu yöntemle yüksük yapıcı kolonilerin geliştirebilecekleri kadar yavrulu gözü hızlı bir şekilde hazırlamak olasıdır. Koloni yapısına zarar vermeden anaç koloniden alınan çok sayıdaki yavrulu göz bir yüksük yapıcı kolonide bir arada yetiştirilebilir.

Damızlık olarak seçilen ve ana arı yetiştirilecek olan koloniden üzerinde 24 saatlik larvaların bulunduğu bir çerçeve çıkarılır ve üzerindeki arılar uzaklaştırılır. Daha sonra peteğin arka yüzeyinde bulunan gözler peteğin taban hizasından kesilerek çıkarılır ve atılır. Bu arada diğer yüzeyde bulunan larva ve gözlerle zarar vermemeye dikkat edilmelidir. Bu iş için özel olarak hazırlanmış her iki ucu delik olan silindirik yapıdaki zımbanın keskin ucu larvalı gözü ortalayacak şekilde üzerine konur ve hafifçe çevrilerek larvalı gözü içine alması sağlanır. Larvalı gözle birlikte zımba geri çekilir. Zımba ile çıkan hücre keskin uç kısmından sokulan dalıcı çubukla zımba içinden hücre tutucuya doğru iteklenir. Çubuk, zımba içine tamamen yerleşince 9 mm.lik kısmı uçtan dışarı çıkar. Larvayı açığa çıkarmak için peteğin üstünden 3 mm.lik kısmı bir jilette düzgünce kesilir ve hücre tutucu aşılama çıtalarında hazır olan yerine yerleştirilerek başlatıcı kolonilere verilirler. Daha sonra yüksükler kapandığında alınarak ana arısı yenilenecek veya analandırılacak olan kolonilere verilirler.

2.6. Doolittle Yöntemi

Amerika Birleşik Devletlerindeki arıcıların hemen hemen hepsi hazırlanmış ana arı yüksüklerine işçi arı gözlerinden genç larvalar transfer edilerek yapılan Doolittle yöntemini kullanırlar. Bu metoda zaman zaman, yumurtadan üretilen ana arılardan daha az kaliteli ana arı üretildiği için karşı çıkılır. Gerçekten yumurtadan ana arı üretmek gibi hiçbir metot kaliteli ana arı üretilmesini sağlayamaz. Fakat bu metot da en genç larvadan aşılama metodu olduğu için kullanışlıdır. Günümüzde de hala

larva aşılama metoduyla ana arı yetiştirmek ve aşılama daha pratik ve ekonomik olmaktadır.

Larva aşılama yöntemi zor bir yöntem değildir. Yalnız bu olayın başarısı iyi materyalle çalışmakla birlikte planlı bir şekilde hareket etmeye sıkıca bağlıdır. Bu yöntemin temel özelliği tüm üretim sürecinin arıcının bizzat denetimi altında olmasıdır. Günümüzde yaygın olarak ana arı yetiştiriciliğinde kullanılan bu yöntem, ana arı yetiştiriciliği denince akla ilk gelen ve bilinen yöntemdir. Hemen hemen tüm üretim çalışmalarında kullanıldığı gibi araştırma çalışmalarında da kullanılmaktadır.

2.6.1. Yüksük Hazırlama

Bu metodun uygulanmasında balmumu veya plastik yüksükler kullanılmaktadır. Birkaç tane ana arı yüksüğüne gereksinim varsa bunlar pek çok kolonide hazırlanmış olan doğal yüksüklerin kesilip alınmasıyla elde edilebilir. Ayrıca erkek arı gözleri ana arı yüksük yapımı için uygun olup kullanılabilirler. 7 mm genişliğindeki bireysel erkek arı gözleri de kesilerek ana arı yüksüğü gibi çita üzerine yapıştırılabilirler. Ancak uygulamada içerisine larva transfer edilecek olan yüksükler birbirinden ayrılmalıdırlar.

Balmumundan yapılan yüksüklerin insektisit içermeyen mumdandan olmasına dikkat edilmelidir. Yüksüklerle aynı odada bulunan böcek şeritleri ve ev spreylere de özellikle tehlikelidir. Çünkü onların buharları mum tarafından emilmektedirler. Ana arı yetiştiricileri yüksük yapmakta kullandığı balmumunun mümkün olduğu kadar saf olanından sağlamakta dikkatli olmalıdır. Eritilme esnasında balmumu yakılmamalı. Petek kapatmada kullanılan mumdaki gibi açık renkliler tercih edilmelidir.

Yüksük boyutları arılar tarafından kabul edilebilir boyutlarda olmalıdır. Çapları 6-8 mm arasındaki ölçüler yeterlidir. Yurt dışında bir yılda binlerce ana arı yetiştiren bazı arıcılar balmumundan veya plastikten yapılmış yüksükler satın alarak kullanılmaktadırlar. Ancak özellikle ülkemizde bu sektör gelişmediğinden dolayı tüm ana arı yetiştiricileri yüksüklerini

kendileri üretmektedirler. Bunun için tahtadan yapılmış olan kalıp kullanılmaktadır.

Bu kalıp yaklaşık 8 cm uzunluğunda sert bir ağaçtan yapılmamaktadır. Uca doğru incelenerek uçtan 12 mm'lik kısmındaki çapı yaklaşık 10 mm, bu kısımdan uca doğru ise 6-8 mm çaplı olmaktadır. Yüksüğün dip kısmına konkav bir şekil vermek için kalıbın ucu düzgün ve pürüzsüz olarak yuvarlatılmış olmalıdır. Kalıp sert ağaçtan yapılabildiği gibi alüminyum veya paslanmaz çelikten de yapılabilir. Seri üretim yapılabilmesi açısından bu kalıplardan 15 tanesi bir çıta üzerine tutturularak tıpkı aşılama çitası boyutunda dizilerek toplu aşılama kalıbı oluşturulmaktadır. Yüksükler arasında 2-2.5 cm kadar boşluk bulunmalıdır. Kalıplar yüksük yapımına başlamadan önce sabunlu su içerisinde, yarım saat kadar bekletilmelidir. Böylece kalıplar kolayca katılaşmış mum yüksüklerden ayrılırlar.

Yüksük hazırlamak için kullanılacak balmumu, termostat kontrollü sıcak bir ortamda veya iç içe geçirilmiş iki kapta eritilmelidir. Altta olan kap su ile doldurulmalı ve alttan ısıtılarak sıcaklığı mumun erime noktasının biraz üzerinde tutulmalıdır.

Yüksük kalıpları muma batırılmadan önce, yüksük çitası üzerinde ince bir mum tabakası oluşturulur. Kalıp sabunlu sudan alınır ve üzerindeki su damlacıkları silkelendir. Sonra uç kısmından 10 mm'lik kısmı erimiş muma batırılır ve çıkarılır. Birkaç saniye dışarıda tutularak üzerindeki balmumu tabakasının sertleşmesi sağlanır. Bu işlem 4-5 kez tekrarlanır. Son daldırmadan sonra standart çerçevenin alt çitası ölçülerindeki bir çitanın üzerine tekrar mum dökülür ve muma batırılarak hazırlanmış olan yüksükler çitanın üzerine kalıpla birlikte oturtulurlar. Eğer daha kalın zemin oluşması istenirse yüksükler arasına ve kenarlarına yine mum dökülür. Çıta, içerisinde mumun katılaşacağı su dolu kaba mum ve yüksükler katılaşana kadar sağlam bir şekilde tutulur. Kalıp, yüksükler ve üzerine tutturulduğu çıta mum kabının üzerinden kaldırılır ve soğuk su dolu kabın içerisine batırılır. Yüksükler su altında iken kalıptan, başparmakla yumuşak bir şekilde uygulanan basınç ile yavaşça itilir. Ayrılan yüksükler çıtaya yapışmıştır. Yüksükler su içerisinde bir miktar

çalkalanarak üzerinde kalmış olan sabun artıklarının ayrılması sağlanmalıdır. Eğer daha kalın yüksük tabanı isteniyorsa etrafına kaşıkla fazla balmumu dökülebilir. Mum soğuduğu zaman çıtayla birlikte kalıp kaldırılabilir ve soğutma kabındaki suyu batırılır. Kalıplar bir dahaki yüksük çubuğu hazırlamadan önce sabunlu suya tekrar batırılmalıdırlar. Daha sonra hazırlanmış olan aşılama çیتالarı 3-4 yüksük yapılmış çıtayı alacak şekilde yapılmış olan aşılama çerçevelerine takılır. Yüksüklere fazla miktarda gereksinim olduğunda bir kalıbı batırarak kullanmak pratik değildir. Bu sebepten üzerinde 15-16 yüksük kalıbı bulunan kalıplardan on adedi birlikte kullanıldığında 150-160 yüksük bir anda yapılabilir.

2.6.2. Larvaların Elde Edilmesi

Çok sayıda yüksüğe aşılama yapılacağı zaman, ana arı yüksüklerine transfer için larva almanın en uygun yolu, ana arılı kolonide iyi beslenmiş larvaların bulunduğu yumurtalı ve yakın zamanda çıkmış larvalı peteklere sahip olanların seçilmesidir. Uygun larva bulmak için bu yöntem oldukça yavaştır. Çünkü her bir larva aynı ve uygun yaş ve beslenme sebebiyle dikkatlice seçilmelidir. Birkaç yüz yüksük aşılandığı zaman larva transfer işlemi, eğer petekteki larvaların çoğu aynı yaşta ise ve bolca beslenmişlerse daha kolay ve hızlı olur. Ana arı, kapalı yavrular ve yaklaşık olarak arıların yarısı bir kat içinde kuluçkalık üzerindeki bir bölme tahtası üzerine alınarak önden bir giriş deliği açılır. Hacimce 4 kısım şeker ve 6 kısım su ile koloni 1 gün beslenir. Hazırlanan bu koloniye iyice doldurulmuş polenli çerçeveler yumurtalı çerçevenin her iki tarafına yerleştirilir. 4. gün sonunda petekte, her bir hücre tabanında bulunan arısütü üzerinde 0-24 saatlik larvalar ana arı yüksüklerine transfer için hazırdır.

Besleyici koloni yüksük başlatıcı koloni olarak veya yüksükler kapanıncaya kadar beslemelerini sağlamak için kullanılırlar. Kapanan yüksükler bir inkübatör koloniye taşınabilir ve ana arı tekrar koloniye geri verilebilir. Larva beslemek için 5 çerçeveli ruşet kullanılır ya da kovan ikiye bölünür. Yaşlı larvalı,

kapalı yavrulu veya yavru çıkmakta olan iki petek ile polenli iki petek alınarak kullanılabilir. Arılar bölme içine silkelenir. Polenli petekleri yumurtalı peteklerin ve kenarlara doğru yavrulu peteklerin konulacağı boşluğun yakınına konulur. Eğer bu ruşet haftalık çıkan yavrularla desteklenirse sezon boyunca kullanılabilir.

Yetiştirici koloni uzun zaman ana arılı olarak kullanıldığı zaman ana arıyı 5 çerçevenin kenarda olan birine ana arı ızgarası ile hapsetmek en iyisidir. Bu kısımdaki veya diğer kısımdaki peteklerin biri bol polenli olmalıdır. Geri kalan kısım boş petek, kapalı ve çıkmakta olan yavru ve ballı petekle doldurulmalıdır. Aslında bütün koloniler, arılar tarafından yeterli nektar toplanmadıkça beslenmelidir. Gerektiği zaman temel petek verilmelidir. Ana arılı kısma esmer ve kabartılmış petek verilmelidir. 4 gün sonra larvalar aşılama hazırdır ve diğer boş petek koloniye verilebilir. Bu sebepten hemen hemen her 4 günde bir, bir petek ana arı tarafından kullanılabilir. Kovanda yavru çıkışı olduğu zaman kapalı yavrulu ve polenli çerçeveler yerleştirilir. Erken sezonda az polen toplandığı ve polen gereksinimi fazla olduğunda polenli petekler her birkaç günde verilmeli ve polen ile yukarı kısım beslenmelidir.

2.6.3. Aşılama Yeri, Nem, Sıcaklık ve Işık

Yüksüklere larva transferi her yerde yapılacak bir uygulamadır. Bununla birlikte iyi bir sonuç alabilmek için sıcaklık ve nem oranı nispeten yüksek bir yerde yapılmalıdır. Ticari ana arı yetiştiricileri genellikle aşılama için küçük ev ya da özel bir oda kullanırlar. Bu iş için küçük aşılama evleri daha uygundur. Uygun sıcaklık en az 25°C'dir ve transfer esnasında çabukça kuruyup küçülen larvanın kurumaması için %50'den yukarı nem olmalıdır. Aşılama odasında yeterli düzeyde nem sağlamak için oda içerisinde bir kap içinde su kaynatılabilir veya aşılama odasına bir saat önce odanın zeminine su serpülebilir. Eğer nem düşükse aşılama yüksüklerinin üzerine ıslak bir bez örtülmelidir. Aşılama yüksükleri en kısa zamanda yüksük yapıcı kolonilere verilmelidir. Aşılama esnasında iyi ışık çok önemlidir.

Parlak flüoresan lamba bu iş için yeterlidir. Lamba, ışık doğrudan hücre tabanını ışıklandırarak şekilde yerleştirilmelidir. Aşılacak larvaların petek gözlerinde kolayca görülmesi ve kolayca petek gözünden larvanın alınabilmesi için büzülmesini sağlamak açısından flüoresan lamba yararlıdır.

2.6.4. Yapay Yüksüklere Aşılama

Fazla sayıda ana arı yetiştiriciliği için çok dayanıklı ve iyi yapılmış bir transfer aletine veya aşılama iğnesine gereksinim vardır. İğne, düz veya ileri geri hareket edebilir şekilde otomatik olabilir. Düz iğne kullanımında, yüksükler bir inkübatörde, lamba altında veya kuvvetli bir kolonide ısıtılmalıdır. Böylece mum yumuşadığı için larvanın iğneden rahatlıkla yüksük tabanına bırakılabilmesine yardımcı olur.

Aşılama amacıyla iğne hücrenin kenarından aşağı indirilir ve larvanın altına sokulur. Hücre tabanını kazımadan arısütü ve larvayı yukarı kaldırır. Sonra iğne ana arı yüksüğünün tabanına bastırılır ve ucu hücre tabanına arısütü ve larvayı bırakırken geri çekilir. Otomatik iğne de arısütü ve larvanın altında kaydırılmadan önce iğnesinin yaklaşık 20 mm uzaması hariç, benzer şekilde kullanılır. İğnenin düz olan tutma kısmı birinci ve orta parmak arasında tutulur. Dilin uzaması ve ileri geri hareket etmesi parmakla kontrol edilir. Otomatik iğne kullanıldığında yüksükleri yumuşatmaya gerek yoktur. Çünkü larva yüksük tabanına bırakıldıktan sonra iğne dilinin ileri-geri hareketiyle iğne çekilip çıkartılır. Otomatik iğne daha fazla arısütü ile larvayı transfer ettiğinden çok etkindir. Yukarıda tanımlanan kuru aşılama, bir günde yüzlerce yüksük aşılaman ve arı sütü üzerinden larvayı zedelemeyen transfer edebilecek hünerdeki ana arı yetiştiricileri tarafından rahatlıkla uygulanır. Bu konuda daha yeni olanlar ise larva transfer edecekleri yüksüklerin dip kısmına bir miktar arı sütü damlatarak bu işlemi daha kolay yapabilirler. Arısütü bir yastık gibi iğne üzerinden larvanın bırakılmasını sağlar. Aşılama için gerekli olan arısütü doğal ana arı yüksüklerinden veya arısütü elde etmek için kuru aşılama ana arı yüksüklerinden elde edilir. Bu sütler ya buzdolabında

depolanmış ya da suyla sulandırmak üzere kurutulmuş olabilir. Yüksük tabanına koyduğumuz arı sütü, çok genç larvalara besin hazırlamaktan ziyade bir yastık gibi kurumadan larvayı transfer etmemizi sağlayacaktır. Yüksük tabanına su damlası veya biraz su ile arısütü karışımı da konulabilir. Bazıları aşılama iğnesinin uç kısmı ile her bir yüksük içerisine az miktarda koymayı tercih etmektedirler. Aşılama iğnesi ve arısütü kaşığı transfer esnasında sık sık alkol veya kaynayan su içerisinde sterilize edilmelidir. Eğer aşılama arı sütü konulmuş yüksüklere yapılacaksa, arı sütü önceden arı sütü ile aşılanmış yüksüklerden alınmış olmamalıdır. Çünkü ana arı larva veya pupasında hastalık yapıcı organizmalar yeni aşılanacak olan larvalara da geçebilirler.

2.6.5. Çifte Aşılama

Çifte aşılama, kabul edilerek bol besinle beslenen larvaların izleyen günlerde alınarak yerlerine daha genç larvaların verilmesi olayıdır. Hatta eğer başlatıcılar olduğu gibi sürdürürlerse bu durum mükemmel ana arı yetişmesini garantileyebilir. Çifte aşılanan yüksüklerden çıkan ana arıların, tek aşılanan ana arılardan üstün olduğu gözlenmektedir. Eğer yüksükler tek aşılamayı takip eden ikinci veya üçüncü günde çifte aşılanırsa yüksükteki arı sütü çok genç larvanın beslenmesi için uygun değildir. İkinci aşılanan larva çok yaşlı veya transfer edilmeden önce yetersiz beslenmişse iyi ana arı olmayacaktır. Zayıf çalışan yüksük yapıcı koloniler uygun yaşta olmasına ve transfer öncesinde iyi beslenmesine rağmen larvaları çok az besleyebilirler. Bunun için gereği gibi yapılırsa çifte aşılama çok iyi bir işlemdir.

2.6.6. Başlatıcı Koloniler

Aşılamak amacıyla uygun yaşta olan ve iyi beslenmiş larvaları elde etmek başarılı bir ana arı yetiştiriciliği için çok önemlidir. Yine aşılamadan sonraki larvaların beslenmesi ve gösterilen ilgi de önemlidir. Bu periyodun ilk 24-36 saatlik kısmı çok kritiktir. Yeni aşılanmış larvalar, kendilerini bolca besleyecek işçi arılara verildiği zaman hemen anında onlara ilgi

göstermelidirler. Arıların ilk 24-36 saatte yüksüklere gösterdiği bu ilgi genel olarak başlatıcılık olarak bilinir. Daha sonra yüksükler kapanmadan önceki 60-72 saatlik kısım ise bitiricilik olarak bilinir.

Yüksükler kapandıktan sonra çıkışa kadar inkübatöre alınmalıdırlar. Aşılardan sonraki 24-36 saatte, iyi beslenmiş larva yüksüklerinin ağzı işçi arılarca balmumu ile daraltılmış ve gözün hemen hemen yarısı arısütü ile doldurulmuştur. Yüksük çitasındaki bazı yüksükler cılız gelişmişlerse veya bazıları diğerlerinden daha az, oldukça göze çarpan bir şekilde uzatılmışlarsa, başlatıcı koloni ilgiye gereksinim duymaktadır.

Yüksükler özel başlatıcı kolonilerde başlatılabilir ve sonra bitirici kolonilere transfer edilebilir veya yüksüklerin aşılandıktan sonra konulduğu ve 9-10 günlük olduktan sonra çıkarılacağı zamana kadar ana arılı veya ana arısız başlatıcı-bitirici kolonilerde bırakılabilirler. Bütün başlatıcı koloniler sürekli şekilde şurupla beslenmeli ve ana arı yüksükleri yakınına polenli petek verilmelidir. Başlatıcı koloniler yaygın kullanılmakla birlikte, çeşitli, özel başlatıcı koloniler de kullanılabilir. Bunlar ana arısı hapsedilmiş ana arılı ve serbest uçuş yapan ana arısız kolonilerdir.

2.6.6.1. Oğul Kutusu

En yaygın ana arısız başlatıcı koloni, oğul kutusudur. Oğul kutusu genellikle 5 çerçeve alır. Ancak çerçevelerin altında 8-10 cm'lik bir boşluk bulunur. Bu boşluk uzunlamasına iki yanı tel kafesle kapatılmış olup havalandırmayı sağlar. Üst kısımda bir kavanoz ağzının genişliğinde ortada bir delik vardır. İyi doldurulmuş polen peteği tam ortaya konur ve kapatılmamış ballı petek veya şeker şuruplu petekler kovanın iki kenarına yerleştirilir. Aşılama çerçevesi verilmeden 1-2 saat önce güçlü bir koloniden alınan 2.5-3 kg genç işçi arı kutu içerisine silkelendir. koloni sessiz, soğuk, sakın bir yere koyularak iyi nektar akımı yoksa şeker şurubu ile beslenmelidir. Her birinde yaklaşık 90-96 yüksük bulunan yüksüklü çerçeveler oğul kutusundaki polenli çerçevenin her iki tarafındaki boş yerlere verilir. Sonra oğul

kutusu tekrar sakın, soğuk ve sessiz bir yere götürülür ve 24-36 saat bırakılır. Bu süre sonunda aşılama çerçeveleri oğul kutusundan alınıp bitirici kolonilere verilir.

Oğul kutusunun arıları bitirme kolonileri arasında bölünebilir veya eski kolonilerine verilebilir. Eğer oğul kutusu her gün veya haftada birkaç kere kullanılacaksa destek koloniler veya verici kolonilerle desteklenmelidir. Bu tip koloniler iki katlı ve verimli analara sahip kolonilerdir. Her bir kolonideki ana arı, ana arı ızgarası ile hapsedilmiş olup şeker şurubu ile beslenir ve yeterince polen depolanmamışsa iyice doldurulmuş polenli petek verilir. Düzenli haftalık veya günde oğul kutusu önce yapılmış olmalıdır. Aşağı kattaki genç arılar silkelenmeli ve yukarı kata ana arı ızgarası üzerine çıkarılmalıdır.

Yüksük yapımı için karıştırılmış bütün koloniler yüksek oranda bakıcı arı ve yüksük yapıcı arı içermelidir. Destek kolonileri ve ana arılı yüksük yapıcılar oğul verebilecek derecede kalabalık olabilirler. Dip tahtası üzerine yerleştirilen 17 cm uzunluğundaki boşluk tarlacı arılara geceleyin ve kötü hava koşullarında sığınacakları bir yer verir. Sıcak havada destek kolonileri ve yüksük yapıcılar hafifçe gölgelenmeli veya üst kısımda izolasyon sağlanmalı. Çünkü kovan güneşten korunmadığı zaman pek çok arı kovanın üstüne çıkarak kovanın dışını kaplar. Böylece yavru yetiştirme ve besleme işi aksar. Erken ilkbaharda soğuk havada, yalıtım yüksük yapıcı kolonilerin üzerinde sağlanmalıdır.

2.6.6.2. Değiştirilmiş Oğul Kutusu

Yüksükler başlatılırken, yüksük başlatıcı kolonideki arılar iki katlı koloninin yukarısına 24-36 saat hapsedilmesi oğul kutusunda yapılan önemli bir değişikliktir. Kuvvetli iki katlı koloniler verici koloniler gibi hazırlanır. Ana arı, kapatılmış yavru ve boş çerçevelerle birlikte alt kata ana arı ızgarası ile hapsedilir. Genç larvalı petekler üst kata taşınır. Alttaki kovanın ortasına polenli iki çerçeve konulur. Yüksükler için aralarında boşluk bırakılır ve besleyicili bölme tahtası her bir polen peteğinin dış kenarına yerleştirilir. Sabahleyin veya yaklaşık yüksükler aşılamadan 2

saat önce başlatıcıya verilir. Verici koloninin genç yavru, bakıcı ve mum salgılayan arılar bulunan üst kısmı hazırlanmış olan kovanın üst kısmıdır. Arılar başlatıcı koloninin içine peteklerden silkelenir. Sonra yavrulu kovan ızgaranın yukarısındaki verici koloniye tekrar verilir. Hazırlanmış yüksük başlatıcı koloni verici koloninin üst kısmına yerleştirilir. Besleme kapları şeker şurubu ile doldurulur. Başlatıcı koloniye giriş yoktur. Öğlen vakti veya bu işlemi takip eden yaklaşık 2 saat sonra 4 çıtalık aşılı yüksükler iki polen peteği arasındaki boşluğa yerleştirilir. 24-36 saat sonra başlamış olan yüksükler bitirici koloniye transfer edilir. Tel ızgara kaldırılır ve başlatıcı koloninin arıları verici koloniye silkelenir, başlatıcı kovan çıkarılır.

2.6.6.3. Serbest Uçuş Yapan Başlatıcı Koloniler

Serbest uçuş yapan koloniler ana arısız olup arıları serbestçe uçabilen kolonilerdir. Kapalı başlatıcı kolonilerin aksine artarda gelen aşılama başlatılabilir. Koloniler 8-10 çerçevesel ve tek katlı olup kenardaki çerçeveler çıkarılmış, mühürlü ve çıkmakta olan yavrulu 6-7 çerçeve ve kovanın her iki yanında arıların salkım oluşturmalarını sağlamak için boşluk bırakılmıştır. Bu koloni sürekli şeker şurubu ile beslenir.

Kovanın ortasında yüksüklü çerçevenin yerleştirilmesi için bırakılmış olan boşluğun bir yanına polen dolu bir çerçeve yerleştirilir. Üç çita aşılama yüksüklü bir çerçeve aşılama aşılama ayrılan bu boşluğa yerleştirilir. Aşılama yüksükler 24-36 saat tutulduktan sonra çıkarılarak bitirici kolonilere transfer edilir ve başlatıcı koloniye yeni aşılama yüksüklü çerçeve verilir.

Tek katlı başlatıcı kolonide aşırı tarlacı arı yığılabilir ve bu durum iyi yüksük başlatılmasına engel olabilir. İçinde boş kabartılmış petek ve bal bulunan 20 cm derinliğinde bir yarım balık dip tahtası üzerine yerleştirilir. Üzerine de ana arı ızgarası koyularak bu olumsuz etki ortadan kaldırılmış olur.

2.6.7. Bitirici Koloniler

2.6.7.1. Ana Arılı Bitirici Koloniler

Başlatıcı kolonilerde başlatılan yüksükler, genellikle özel hazırlanmış ana arılı bitirici kolonilerde tamamlanırlar. Bunlar ana arılı, kuvvetli, iki katlı koloniler olup alttaki gövde üzerinde ana arı ızgarası vardır. Bu koloniler aşırı kuvvetlendikleri zaman yarım ballık veya 20 cm derinliğinde bir ballık dip tahtası üzerine yerleştirilerek arılara geniş yer sağlanır. Böylece uygun olmayan havalarda ve geceleyin kuluçkalıkta meydana gelebilecek sıkışmalar önlenmiş olur. Yeni başlatılmış her parti yüksük verilmişinden 7-10 gün önce alttaki genç yavrulu çerçeveler üzerindeki arılar silkelenerek üst kata aktarılır. En genç larvalı çerçeveler yeni yüksüklerin bulunduğu yerin yanına yerleştirilir. Yüksüklü çerçevenin diğer yanına da polenli çerçeve konulur. Koloni sürekli olarak şurupla beslenir. Çerçevedeki başlatılmış yüksük 48 adetten fazla olmamalıdır. Çerçeve verildikten 3-4 gün sonra kapalı ve kapatılmak üzere olan yüksükler genç larvalı çerçevelerin diğer yanına alınır. Yerine aşılınmış yeni parti yüksükler verilir. Bu işlem sürdürülerek daha yaşlı yüksükler aktif yüksük yapıcı alandan uzağa çekilmiş olur. Larva aşılandıktan sonraki 10. günde koloniden çıkartılırlar. İnkübatörde kalacaksa 9. günde çıkartılır. Kapalı yüksükler, bitiricide bırakmak yerine inkübatöre alınırlar. Her iki durumda da aşılama yapıldıktan sonra 9. günde inkübatöre aktarılırlar. Çiftleşmemiş ana arılar aşılama yapıldıktan 11-12. günde çıkarlar. Bitirici kolonilere her gün 15-16 adet başlatılmış yüksük verilebilir. Başlatılmış ilk seri tamamlayıcıya verildikten 3 gün sonra mühürlenir ve inkübatör koloniye aktarılarak 9. güne kadar burada tutulur. Bu uygulamayla, her yüksük yapıcı, başlatılmış bir çıta yüksük alır ve her gün bir çıta mühürlenmiş yüksük elde edilir. Bitiricide üç çıta olduğunda iki çıta çok iyi beslenir. Çünkü en yaşlı yüksükler yiyeceklerle sürekli desteklenmiş olduklarından kapatılmışlardır. Alışılmış düzenleme yöntemi ise boş ve çıkmakta olan yavrulu petekler, her aşılı çıta verilmeden önce en alt katta özel konumlarına yerleştirilirler. Böylece genç larvaların yetiştirilme işlemi basitleştirilmiş ve kolaylaştırılmış olur.

2.6.7.2. Ana Arılı Bitirici Koloninin Değişik Bir Şekli

Ana arılı bitirici koloninin başarılı değişik bir şekli arıcılar tarafından kullanılmaktadır. Yüksük bitirme biriminden üç adet koloninin biri destek kolonisi, diğer ikisi yüksük bitirici kolonilerdir. Destek kolonisi iki katlı ve iki bitirici arasına yerleştirilmiş, verimli bir anaya sahip ve sürekli beslenmektedir. Her gövdenin ortasına birer uçuş deliği açılmıştır. Bitirici koloniler üç katlıdır. En alttaki gövdenin ortasında tarlacı ve yaşlı arılara yer sağlamak için 1-2 adet boş kabartılmış çerçeve vardır. Bu gövdenin ön yüzünde uçma deliği açılmıştır. Polen toplayan işçi arılar polenleri deliğe yakın peteklere depolama eğilimindedirler. Bu durum polenle dolu petek elde etmeye yardımcı olur. En üstteki gövdede boş petekler bulunur. Arılar en alt kattaki balı yukarıya taşırlar. Bu davranış bir çeşit bal akımı hissi uyandırır. En üst gövdedeki bal ve şurupla dolu petekler, yaklaşık haftada bir, alt katta bulunan boş ve polen dolu peteklerle değiştirilir. Böylece alt kattan üst kata sürekli bir yiyecek akımı sağlanmış olur. Ana arı, ana ızgarasından yapılmış bir kafes içine çerçeveye birlikte konarak, ikinci katın orta kısmına yerleştirilir. Kafesli çerçevenin her iki yanına polenli çerçeve yerleştirilir. Gövdenin geriye kalan kısmı, destek kolonilerinden alınan kapalı ve çıkmakta olan yavrulu peteklerle doldurulur.

Başlatıcı koloniden alınan 3-4 çıta aşılı yüksük taşıyan çerçeve, bitirici kolonideki polen ve kapalı yavrulu çerçevelerin arasına yerleştirilir. Önce ananın bulunduğu kafesin bir yanına sonrada diğer yanına verilir. Olgun yüksükler, bir inkübatör koloniye aktarıldıktan sonra her dört günde bir, bir parti yüksük verilir. Bu uygulama sırasında, gövdenin yanından, yeni çıkmakta olan yavrulu bir çerçeve alınarak ananın bulunduğu kafesteki yumurtalı çerçeve ile değiştirilir. Yumurtalı çerçeve, beslenmek üzere destek koloniye verilir. Destek koloniden alınan kapalı, çıkmaya yakın çerçeveler çıkışlarını sağlamak üzere yüksük bitirici koloniye verilirler. İki bitirici koloni ve bunları destekleyen koloniler sürekli olarak şeker şurubuyla beslenirler.

2.6.8. Başlatıcı-Bitirici Yüksük Yapıcılar

Bu koloniler hem yeni aşılınmış yüksükleri başlatırlar hem de bitirirler. Ana arılı veya ana arısız olabilirler. Ana arılı başlatıcı-bitirici koloniler az sayıda ana arıya gereksinimi olan arıcılar için en kolay olanıdır. Çifte aşılama yapılıyorsa çok başarılı sonuç alınır. Ana arılı ve ana arısız başlatıcı ve bitirici kolonilerin her ikisi de ticari arıcılar tarafından kullanılırlar.

2.6.8.1. Ana Arılı Başlatıcı-Bitiriciler

Ana arılı bitirici koloniler gibi hazırlanır ve devam ettirilirler. Aynı şekilde kullanılırlar. Tek farklılık, yüksüklerin özel başlatıcı bir koloni yerine doğrudan doğruya bitirici koloniye verilmesidir.

2.6.8.2. Ana Arısız Başlatıcı-Bitirici Koloniler

Bu koloniler tek katlı veya bir kat ve dip tahtası üzerine konulan, içi peteklerle dolu olan 20 cm derinliğinde bir gövdeden oluşur. Bu kat üsttekinde bir ana arı ızgarası ile ayrılır. 8 çerçevesi gövdeler genellikle geniş gövdelilere tercih edilir. Bu koloniler orijinal mühürlü veya çıkmakta olan yavrulu peteklerden, ayrıca kuvvetlendirmek için verilen ana arılardan oluşur. Polenli çerçeve, aşılınmış yüksüklü çerçevenin yerleştirileceği yerin bitişiğine konur. Koloni sürekli olarak beslenir. Her yeni aşılınmış yüksük taşıyıcı çerçeve verilmeden önceki akşam 250-500 g genç arı ile desteklenmelidir. Kimi durumlarda da çıkmakta olan yavrulu bir çerçeve verilir. Her yeni yüksük partisi 3-4 günde bir verilir. Önce, verilen ve kapalı veya kapatılmakta olan yüksükleri taşıyan çerçeve, polen bulunan çerçevenin öbür yanına aktarılır veya geceyi geçirmek için bir inkübatör koloniye verilir.

Olgun ana arı yüksükleri aşılandığı tarihten sonra 9. günde inkübatöre aktarılır veya 10. güne kadar kolonide bırakılır. Sonra çıkarılarak çiftleşme kovancıklarına verilirler. Ana arısız başlatıcı-bitirici koloninin en büyük avantajı doğal ana arı yüksüklerinin olup olmadığının kontrol edilmemesidir.

2.6.9. İnkübatör Koloniler

İnkübatör koloniler üç katlı kuvvetli kolonilerdir. Dip tahtası üzerindeki alt gövde bir ana arı ızgarası ile üstten ayrılmıştır. Çiftleşmemiş ana arıların girmesini önler. Ballı peteklerle doludur. Üstteki gövdelerin her birinde beş mühürlü yavrulu çerçeve bulunur. Gövdenin kenarlarında birer, ortada bir, her kenardan itibaren 3. boşlukta da birer tane olmak üzere yerleştirilmiştir. Her 7-10 günde bir kapalı yavru ile gerekliyse destek kolonilerinden alınan arılarla desteklenir. Destek koloniler, birkaç saat serin karanlık bir yerde kapalı tutulur ve 40:60 oranında şeker şurubu püskürtülerek koloniyle birleştirilir ve şurupla beslenirler. Kapalı yüksükler inkübatör kolonide müteakip parti 9. günü doldurup inkübatöre verileceği zamana kadar yine bir gece bırakılır. Bazen ana arılar erken çıkabilirler. Çıkan analar diğer yüksükleri bozabilirler. Bu nedenle iyi kayıt tutmalıdır

2.6.10. İnkübatörler

Genellikle inkübatör olarak kuluçka makinesi kullanılır. Sıcaklık yaklaşık 33°C'de tutulur. Nem ise inkübatöre yerleştirilen bir su kaynağından fanla sağlanır. Birçok arıcı tarafından kullanılır. Kimi ana arı yetiştiricisi ise yüksükleri yüksük yapıcı kolonilerde 10. güne kadar tutmayı tercih eder.

2.6.11. Çerçevelerden Yüksük Çıtalarının Çıkarılması

Yüksük çıtaları çerçevelerden çıkarılacağı zaman yüksüklerin bozulmamasına dikkat edilmelidir. Çıkarmanın en kolay yolu, çerçeveyi yüksüklerle birlikte düz bir zemin üzerine koymak ve çerçevenin bir ucundan iterek çıkarmaktır. Olgun yüksüklü çıtalar inkübatöre konulduğunda yüksükler çerçeveden düşebilirler. Bu yüzden inkübatöre sağlam şekilde konulmalıdırlar.

2.6.12. Çiftleşmemiş Ana Arı Kafesleri

Genelde kafeste ana arı çıkışı önerilmez. Birkaç saatten daha yaşlı ana arıları kovancıklara, yumurtlayan analardan oluşmuş büyük kolonilere veya ana arı yüksüklü koloniye kabul ettirmek çok zordur. Herhangi kuvvetli bir koloninin genç arıları ana arı

Ana Arı Yetiştiriciliği

bakıcısı olarak hizmet eder. Hazırlanan ana arılı koloniler, ana arılı bitirici koloniler gibi hazırlanırlar. Fakat ana bakıcıların ana arısız olması istenir. Çünkü ana arı bakıcı kolonileri, her gün oğul verebilir. Ana arısızsa, arılar kısa zamanda bakıcılığa başlarlar. Kovan aşağıdaki gibi düzenlenmelidir.

y	k	l	k	p	y	l	k	y
k.....	kafeste ana arılar				p....	polenli petek		
y.....	kapalı / çıkmakta olan yavru				l....	genç larva		

Bakıcı koloniler haftalık olarak genç larvalı veya mühürlü yavrulu veya genç yavrularla desteklenmelidir. Bakıcı koloniler sürekli şurup ile beslenmelidir. Ayrıca polen veya kekle besleme yapılmalıdır. Bakıcı koloniler aktif besleme için genellikle tam boydaki kovandan yapılır. Kafesteki ana arılar besleneceklerdir ve kafes içerisinde besine gerek yoktur. Onlar kolonilere veya çiftleştirme kovancıklarına çıkıştan hemen sonra mümkün olduğu kadar kısa zamanda verilmelidirler. Her durumda 4 günlük yaşta önce verilmelidirler. Çünkü 6-8 günlük yaşta normal çiftleşme yapabilirler.

2.6.13. Kolonilerin Beslenmesi

Her arıcının kendi kolonisi için uyguladığı yöntem şurupla beslemedir. Doolittle bölme tahtalı besleyicisi beslenme için yeterli uzunlukta ve bütün şurubun alınması için uygundur. Devamlı besleme için kovanın üst kısmında veya boş bir katta kapağı delikli bir kova çok iyidir. Bazı arıcılar tarafından tank şurubundan boruyla bireysel kovanlara şurup taşımak tercih edilir. Polen, bal ve şurup gibi yüksük yapıcılar için önemlidir ve petekle beslemek en emin yoldur. Petekte polen bulunmadığı veya çok az olduğu zaman polen toplanmalı veya polen ikame yemleri ile besleme yapılmalıdır. Polen-şurup veya polen ikamesi ve şurup karışımlarıyla bir polen keki gibi beslenir. Genellikle bu karışımlar yüksük yapıcı bölümün üzerindeki çerçevelerin üstüne doğrudan yerleştirilir. Koloniler sıkça açıldığında besleyici kafes üzerine kek koymak en emin yoldur

2.6.14. Kayıtlar

Arıcılar ana arı siparişleri ve ne zaman yüksük üretimine gereksinim olduğunu takip etmek amacıyla kayıt tutmak zorundadırlar. Böylece ne zaman hangi işlemi yapacağını rahatlıkla izleyebilirler. Bunun için yüksük yapıcılar üç gruba bölünür. Her birine numara verilir. Yeni yüksükler art arda gelen günlerde farklı gruplara konularak rotasyon sistemi kurulur.

Yüksük yapıcı grubun her biri yeni yüksükler alır ve olgun yüksükler her 3 günde bir hasat edilir. Eğer yüksükler oğul kutusunda veya başlatıcı kolonide başlatıldıysa, yüksük yapıcıdaki en eski yüksükler yeni aşılar verildiğinde 10 günlük olacaklardır ve çiftleştirme kovanlarına verilmek için hazırdırlar.

Eğer olgun yüksükler yüksük yapıcıda başlatıldıysa yeni aşılar verildiğinde onlar 9 günlük yaşta olacaklardır. Yüksük yapıcıdan alınmalı ve çiftleştirme kovanlarına verilmeden önce inkübatör koloniye verilmelidirler. Aşılama odasında korunan aşılama kayıt belgesi Çizelge 7’de verilmektedir.

Çizelge 7. Aşılama Kayıt Belgesi

Aşılama Tarihi	Damızlık Koloni No	Başlatıcı Koloni No	Yüksük Yapıcı Koloni No	Aşılana n Yüksük Miktarı (adet)	Tutan Miktar (adet)	Çıkan Miktar (adet)	Çıkış Tarihi

2.6.15. Ana Arı Üretim Takvimi

Arıcılık işletmesinin başarısı etkili ve uygulanabilir bir çalışma programına sahip olmasından geçmektedir. Aksi halde harcanan emekler boşa gidecektir. Arıcılık gibi hassas ve kontrolü çok dikkat isteyen bu uğraşta da belli bir program dahilinde hareket etmekte yarar vardır.

Çizelge 8’de erken ilkbaharda ana arısız başlatıcı kolonide kullanılması ile ana arı üretimine başlanmasına ait örnek bir çalışma programı verilmiştir. Ancak erken ilkbaharda arılıkta ana arı üretimi için yeteri kadar gelişmiş koloni bulundurulması güç olduğundan ve ana arısız kolonileri 21 günden fazla üretimde tutmamak gerektiğinden 23. günde yeni bir başlangıç kolonisi

Ana Arı Yetiştiriciliği

hazırlanmalıdır. Ayrıca ilk transferden 12 gün sonra çiftleştirme kutuları hazırlanmalıdır.

Çizelge 8. Erken İlkbaharda Ana Arısız Kolonide Ana Arı Üretim Programı.

Gün	Yapılacak İşlemler
	1. ana arısız başlatıcı koloninin hazırlanması
	1. larva transferinin yapılması
1	
2	
3	
4	2. larva transferinin yapılması
5	
6	
7	
8	3. larva transferinin yapılması
9	
10	1. transfere ait larvalardan oluşan yüksüklerin ruşet kovanlara verilmesi
11	
12	4. larva transferinin yapılması
13	
14	2. transfere ait larvalardan oluşan yüksüklerin ruşet kovanlara verilmesi
15	
16	5. larva transferinin yapılması
17	
18	3. transfere ait larvalardan oluşan yüksüklerin ruşet kovanlara verilmesi
19	
20	6. larva transferinin yapılması
21	
22	4. transfere ait larvalardan oluşan yüksüklerin ruşet kovanlara verilmesi
23	2. başlatıcı koloninin hazırlanması
24	2. dönem 1. larva transferinin yapılması
25	
26	5. larva transferine ait yüksüklerin kafeslere alınması
27	
28	2. dönem 2. larva transferinin yapılması
29	
30	6. larva transferine ait yüksüklerin kafeslere alınması
31	1. ve 2. dönem yumurtlayan ana arı satışlarına başlanması
32	2. dönem 3. larva transferinin yapılması
33	Kafese alınan ana arıların, satılanların yerine ruşetlere verilmesi
34	2. dönem 1. larva transferine ait yüksüklerin kafeslere alınması

Her bir çiftleştirme kutusundan bir sezonda 3 ana arı yetiştirilebilecek şekilde düzenleme yapılmalıdır. Yani bu da yaklaşık iki aylık bir periyot anlamına gelir. Üç başlatıcılı ve altı bitiricili koloni ile yapılan bir sezonluk ana arı üretim tablosu Çizelge 9’da verilmektedir.

Ana Arı Yetiştiriciliği

Çizelge 9’da, 4 damızlık koloniden alınan 1 günlük larvalar 3 başlatıcı koloniye aşılanmaktadır. Bir gün sonra aşıları çerçeveler başlatıcıdan alınarak 6 besleyici koloniye dağıtılmaktadır. 5. günde gözlerin kapanmasından sonra inkübatöre alınan yüksükler 10. günde çiftleştirme kutularına verilmektedir. 11. günde çıkan ana arılar 10 gün içerisinde çiftleşmekte ve yumurtlamaya başladıktan 10 gün sonra da satılmaktadır.

Çizelge 9. Bir Sezonluk Ana Arı Üretim Tablosu.

Gün	Damızlık Koloni No	Başlatıcı Koloni No	Besleyici Koloni No	Gözlerin Kapanması (5. Gün)	İnkübatöre Verme (6. Gün)	Çiftleştirme Kutusuna Verme (10. Gün)	DOĞUM (12. Gün)	Yumurtlama (20. Gün)	Satış (30. Gün)
1	1	1							
2	2	1	1						
3	1	1	2						
4	2	2	3						
5	1	2	4						
6	2	2	5						
7	3	3	6	K					
8	4	3	1	K	İ				
9	3	3	2	K	İ				
10	4	1	3	K	İ				
11	3	1	4	K	İ				
12	4	1	5	K	İ	Ç			
13	1	2	6	K	İ	Ç	D		
14	2	2	1	K	İ	Ç	D		
15	1	2	2	K	İ	Ç	D		
16	2	3	3	K	İ	Ç	D		
17	1	3	4	K	İ	Ç	D		
18	2	3	5	K	İ	Ç	D		
19	3	1	6	K	İ	Ç	D		
20	4	1	1	K	İ	Ç	D		
21	3	1	2	K	İ	Ç	D	Y	
22	4	2	3	K	İ	Ç	D	Y	
23	3	2	4	K	İ	Ç	D	Y	
24	4	2	5	K	İ	Ç	D	Y	
25	1	3	6	K	İ	Ç	D	Y	
26	2	3	1	K	İ	Ç	D	Y	
27	1	3	2	K	İ	Ç	D	Y	
28	2	1	3	K	İ	Ç	D	Y	
29	1	1	4	K	İ	Ç	D	Y	
30	2	1	5	K	İ	Ç	D	Y	S
31	3	2	6	K	İ	Ç	D	Y	S
32	4	2	1	K	İ	Ç	D	Y	S
33	3	2	2	K	İ	Ç	D	Y	S
34	4	3	3	K	İ	Ç	D	Y	S
35	3	3	4	K	İ	Ç	D	Y	S
36	4	3	5	K	İ	Ç	D	Y	S
37	1	1	6	K	İ	Ç	D	Y	S
38	2	1	1	K	İ	Ç	D	Y	S
39	1	1	2	K	İ	Ç	D	Y	S

Ana Arı Yetiştiriciliği

40	2	2	3	K	İ	Ç	D	Y	S
41	1	2	4	K	İ	Ç	D	Y	S
42	2	2	5	K	İ	Ç	D	Y	S
43	3	3	6	K	İ	Ç	D	Y	S
44	4	3	1	K	İ	Ç	D	Y	S
45	3	3	2	K	İ	Ç	D	Y	S
46	4	1	3	K	İ	Ç	D	Y	S
47	3	1	4	K	İ	Ç	D	Y	S
48	4	1	5	K	İ	Ç	D	Y	S
49	1	2	6	K	İ	Ç	D	Y	S
50	2	2	1	K	İ	Ç	D	Y	S
51	1	2	2	K	İ	Ç	D	Y	S
52	2	3	3	K	İ	Ç	D	Y	S
53	1	3	4	K	İ	Ç	D	Y	S
54	2	3	5	K	İ	Ç	D	Y	S
55	3	1	6	K	İ	Ç	D	Y	S
56	4	1	1	K	İ	Ç	D	Y	S
57	3	1	2	K	İ	Ç	D	Y	S
58	4	2	3	K	İ	Ç	D	Y	S
59	3	2	4	K	İ	Ç	D	Y	S
60	4	2	5	K	İ	Ç	D	Y	S
61	1	3	6	K	İ	Ç	D	Y	S
62	2	3	1	K	İ	Ç	D	Y	S
63	1	3	2	K	İ	Ç	D	Y	S
64	2	1	3	K	İ	Ç	D	Y	S
65	1	1	4	K	İ	Ç	D	Y	S
66	2	1	5	K	İ	Ç	D	Y	S
67	3	2	6	K	İ	Ç	D	Y	S
68	4	2	1	K	İ	Ç	D	Y	S
69	3	2	2	K	İ	Ç	D	Y	S
70	4	3	3	K	İ	Ç	D	Y	S
71	3	3	4	K	İ	Ç	D	Y	S
72	4	3	5	K	İ	Ç	D	Y	S
73	1	1	6	K	İ	Ç	D	Y	S
74	2	1	1	K	İ	Ç	D	Y	S
75	1	1	2	K	İ	Ç	D	Y	S
76	2	2	3	K	İ	Ç	D	Y	S
77	1	2	4	K	İ	Ç	D	Y	S
78	2	2	5	K	İ	Ç	D	Y	S
79	3	3	6	K	İ	Ç	D	Y	S
80	4	3	1	K	İ	Ç	D	Y	S
81	3	3	2	K	İ	Ç	D	Y	S
82	4	1	3	K	İ	Ç	D	Y	S

IV. BÖLÜM

ANA ARININ ÇİFTLEŞMESİ

Ana arı yetiştirmede ilk amaç, iri ve tam gelişmiş, kusursuz görünümlü ana arılar elde etmektir. Ancak, en iyi ana arılar elde edilmiş olsa bile, çiftleşinceye ve spermatekalarını dolduruncaya kadar bu ana arıların koloni için hiçbir değeri yoktur. Arıcının elde ettiği ana arıların en iyi şekilde çiftleşmelerini sağlamaları gerekir.

Çiftleşmemiş ana arılar 7-10 veya daha fazla erkek arıyla çiftleşirler. Bu nedenle bakire ana arıların bulunduğu alanda bol miktarda cinsi olgunluğa gelmiş uygun erkek arı bulunması büyük önem taşır. Ana ve erkek arılar çiftleşme uçuşunda birkaç kilometre uzağa uçabilirler. Çiftleşme alanında cinsi olgunluğa gelmiş uçan erkek arı miktarı yetersiz ise ana arı çok uzağa uçacağından kovana geri dönemeyebilir. Çevredeki kolonilerin erkek arılarının oluşturdukları toplanma alanları, ana arıların yollarını bulmalarını sağlar. Bu alanlar çiftleştirme kovanlarının bulunduğu alana yakın veya uzak olabilirler. Bunun için erkek arı yetiştirici kolonilerin, çiftleştirme kovanlarının bulunduğu alanın yakınına yerleştirilmesinin faydası vardır. Diğer taraftan, çiftleşme arılığında gelen erkek arılar, diğer erkek arılar gibi toplanma alanında bir araya gelirler. Bu durum çiftleştirme arılığının bulunduğu 3-5 km yarıçap içinde bulunan uzak arılıklarda yeterli erkek arı üreten kolonilerin bulundurulmasının önemini ortaya koymaktadır. Ana arı yetiştiricileri için bol miktarda cinsi olgunluğa gelmiş erkek arı bulundurulması, bal üreticileri için gerekli olan, bal akımı kadar önemlidir. Sadece birkaç yüz ana arı yetiştirileceği zaman, erkek arıların genetik karakterleri problem oluştursa da, ana arıların döllenmesi için yeterli erkek arının bulundurulması çok seyrek problem oluşturur. Binlerce ana arı yetiştirileceği zaman tek bir öğleden sonra yüzlerce ana arı çiftleşmek için yarışacaktır. Böyle durumlarda esas mesele olgun erkek arı desteğinin sürekliliğinin sağlanmasıdır.

Bol miktarda ana arının çiftleşmesini sağlamanın en emin yolu, erkek arı yetiştiren seçilmiş kolonilere erkek arı gözü içeren petek yerleştirmektir. Bu sistemli bir şekilde yapılır ve ilk olgun erkek arılara gereksinim olacak tarihten 35-40 gün önce bu uygulamaya başlanır. Erkek arı yetiştiren koloniler kuvvetli olmalı ve nektar, polen bulunmadığı müddetçe beslenmelidirler. Erkek arı olarak gelişecek yumurta göze konulduktan 24 gün sonra gözden çıkar. İşçi arılar tarafından özel bakım ve besleme yapılırsa 10 gün sonra cinsi olgunluğa erişirler. Ana arı, erkek arı içeren peteklere birkaç gün ara ile yumurta bırakır ve erkek arılar zaman aralıklarıyla gözden çıkararak olgunlaşırlar. İlkbaharda tamamen dolu olan bir erkek arı peteğinden yaklaşık 3000 erkek arı çıkar. Ana arılar 7-10 veya daha fazla erkek arıyla çiftleşirler. Bir erkek arı peteğinden çıkan erkek arı 200 anayı döllemeye yeterli olacağı hesap edilir. İlk gözden çıkıp cinsi olgunluğa erişen erkek arılardan sonra diğer erkek arı grupları da aynı şekilde birbirini izleyen aralıklarla cinsi olgunluğa erişirler.

Ticari ana arı yetiştiriciliğinde çiftleştirme kovanları, olgun ana arı yüksükleri verilerek iki haftalık periyotlarla günlük gruplar şeklinde düzenlenirler. Bir erkek arı yetiştiren koloni, her 200 kovancık grubu için verilir. Her erkek arı yetiştirici koloniye çiftleşmeye başlamadan 35-40 gün önce, erkek arı gözü içeren birer çerçeve verilir. İki hafta sonra, ilk analar çıktıktan ve kovancıklara yeniden yüksükler verildikten sonra kovancıklardaki ikinci ana grubunun çiftleşmesi için erkek arı yetiştiren kolonilere birer erkek arı gözü içeren çerçeve daha verilir. Veya başka erkek arı kolonileri teşkil edilerek koloni sayısı iki katına çıkarılır. İkinci erkek arı çerçevesi verilen kolonilerde erkek arı miktarı aşırı çoğalacağından, erkek arıların gelişip olgunlaşmaları istenilen şekilde olmaz. Bunun için en iyisi yeni erkek arı üreten kolonilerin oluşturulmasıdır.

1. Çiftleşme

Koloninin sürekliliğinin sağlanması ancak sağlıklı ve yeterli bir çiftleşme yapan ana arının kolonide bulundurulmasıyla mümkündür. Bu sebepten gözden yeni çıkan ana arı 5-6 gün

Ana Arı Yetiştiriciliği

içerisinde cinsel olgunluğa erişir. Bu zaman içerisinde üçüncü ve beşinci günler arasında 2-5 dakika süren çevreyi tanıma uçuşu yaparlar. Çiftleşmemiş ana arı yaklaşık 7 gün yaşlı olduğu zaman hava sıcaklığının 16-20°C olduğu sakin, rüzgarsız ve güneşli bir günde genelde saat 14:00-16:00 saatleri arasında çiftleşme uçuşuna çıkar. Ana arı birkaç erkek arıyla çiftleşebildiği gibi maksimum 20 erkek arı ile çiftleşebilmektedir. Ancak genelde ortalama 7-10 erkek arıyla çiftleşmektedir. Uçuş esnasında yetersiz ve birkaç erkekle çiftleşmişse aynı gün başka bir çiftleşme uçuşu yapabilir veya gelecek günlerde yeniden çiftleşme uçuşuna çıkabilirler. Çiftleşme uçuşu süresi ortalama 25 dakikadır. Birinci çiftleşme uçuşu ile ikinci çiftleşme uçuşu arasında geçen süre 19-120 dakikadır. Aynı günde gerçekleşen iki çiftleşme uçuşu arasındaki süre arttıkça ikinci uçuş süresi kısaltılmakta ve ana arının çiftleşme etkinliği azalmaktadır.

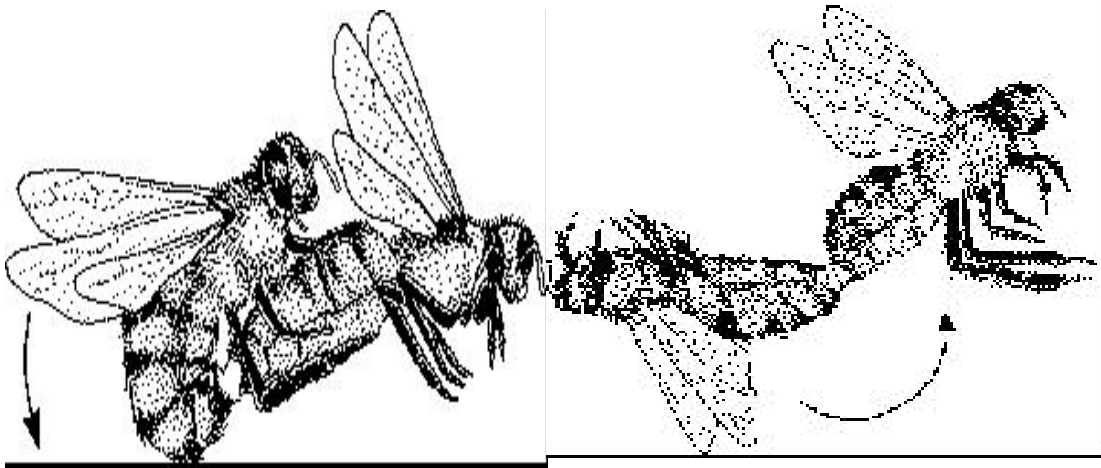
Ana arıların çiftleşme olayı havada gerçekleşmektedir. Günümüze kadar pek çok bilim adamı tarafından yerde veya kavanoz gibi kontrollü koşullarda yapılan çiftleştirme çalışmalarını tümü sonuçsuz kalmıştır. Erkek arı toplanma alanları her yıl yerleri değişmeden sabit kalmaktadır. Çapı 30-200 m arasında değişmektedir. Bu alan erkek arıları cezbetme özelliğine sahiptir. Toplanma alanına gelen erkek arılar bütün yönlerden gelirler. Toplanma alanı çevresindeki bütün arılıklardan gelen erkek arılar burada toplanırlar. Erkeklerin geldiği uzaklık bazen 5 km.yi de geçmektedir. Ayrıca çiftleşme 10-15 m yukarıda yapılmaktadır. Bunun için 260-520 km² lik bir alandaki farklı arılıklardan gelen erkek arılar önemli bir genetik değişkenlik sağlarlar.

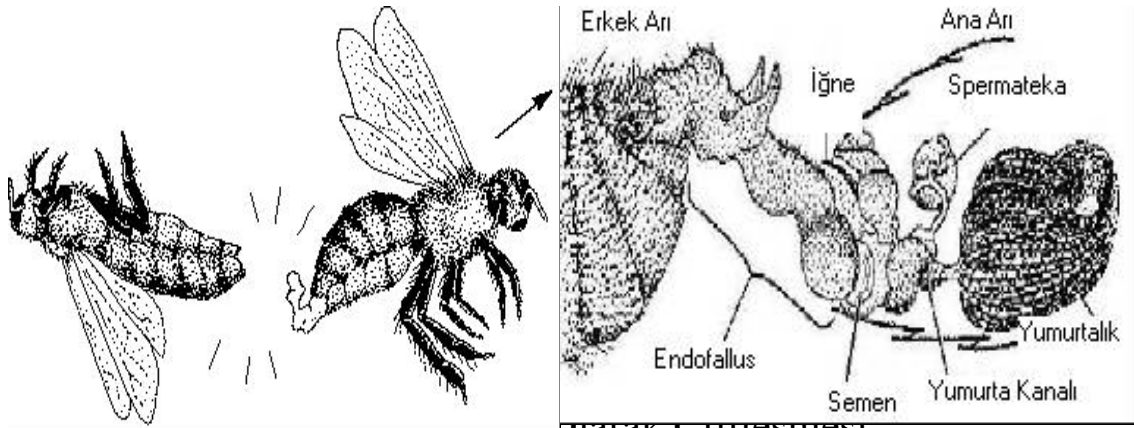
Çiftleşmek amacıyla kovandan çıkan ana arı her yöreye özgü olan bu erkek arı toplanma alanlarının bulunduğu yere doğru uçar. Bu sırada yaymış olduğu feromonlar erkek arı tarafından algılanır ve bir müddet takip başlar. Daha sonra erkek arılardan dayanıklı olanlar ile ana arının çiftleşme olayı başlar. Çiftleşecek olan erkek arı ayakları ile ana arıya tutunur. Bu esnada ana arı erkek arıya yardımcı olmak için bursa copulatrixini açar ve valvula vaginalisi aşağıya doğru çeker.

Ana Arı Yetiştiriciliği

Erkek arıda hemolymph ve hava keselerinin basıncı ile tüm karın kaslarının birlikte hareketi sonucu eversiyon oluşur. Bu sırada ventral karın duvarı dışarı doğru yönelir ve endophallusun ağzı genişler. Endophallusun sıkılması ile penisin boynuz benzeyen çıkıntısına kadar uzanan bölümü dışarı çıkar. Bu aşamada eversiyon bir müddet durur. Bundan sonra penis yumrusu vestibulum içerisinde ilerlemeye devam eder. Basıncın artırılması ile endophallus bütünü ile dışarı çıkar ve semen boşaltılabilir. Eversiyonun sonuna doğru penis yumrusu da bütünü ile dışarı çıkar ve bu organda oluşan kırılma penisin kopmasına neden olur. Ejekülasyon, seminal vesicle ve glandula mukozanın peristaltik kasılmaları sonucunda içerdiklerini dışarı atmaları ile gerçekleşir. Semen dolması nedeniyle eversiyon esnasında penis yumrusu şişer.

Ana arı ile çiftleşecek olan bir sonraki erkek arı, uçmakta olan ana arı üzerine çiftleşmek için çıktığında bir önceki erkek arının çiftleşme işaretinin müküsü hala akıcıdır. Erkek arı önceki erkek arının çiftleşme işaretini dışarı çıkarır ve kendisinininkini bırakır. Ana arı son çiftleştiği erkek arının çiftleşme işaretiyle birlikte kovana döner.

ŞEKİL 4. Ana Arının Doğal Olarak Çiftleşmesi

Çiftleşmeler sonunda ana yumurta kanalından yan yumurta kanallarına itilen semen her iki yan yumurta kanalını doldurmaktadır. Ancak yan yumurta kanallarının her biri aynı hacimde semenle dolu olmayabilir. Yan yumurta kanalları semen için uygun bir depolama birimi olmadığından yaklaşık 24 saat içinde semen, spermatekaya doğru hareket etmektedir. Bu olayda çiftleşme uçuşundan dönmüş olan ana arının bir takım hareketlerle semeni spermatekaya doğru hareket ettirmesinin önemli payı vardır. Ayrıca semenin spermatekaya iletilmesinde spermatozoanın da katkısı bulunmaktadır.

Çiftleşme esnasında yumurta kanallarında ekstrem koşullarda 28.234 mm^3 kadar semen birikimi olmasına karşın ortalama olarak 11.579 mm^3 olmaktadır. 1 erkek arı 1.5 mm^3 semen üretmekte ve bu semen içerisinde ise 11 milyon adet spermatozoa bulunmaktadır. Etkin bir çiftleşme sonucunda da elde edilen 80-90 milyon spermatozodan ancak 5 milyonu spermatekaya ulaşmaktadır. Spermatekaya ulaşan spermatozoalar ise yaklaşık 5 yıl kadar dölleme yeteneğini korumaktadırlar. Spermatozoa baş ve

Ana Arı Yetiştiriciliği

kuyruk kısmından oluşmakta, 0.25 cm uzunluğunda, koyu krem renkli ve viskozitesi yüksek olan semen içerisinde yoğun bir şekilde bulunur. 1 mm³ semen içerisinde 7.5-9.4 milyon spermatozoa bulunmaktadır. Ana arılar çiftleşmeyi takip eden 3-4 gün içinde yumurtlamaya başlarlar.

1.1. Langstroth Kovanlarda Ana Arıların Çiftleştirilmesi

Kolonilerini analandırmak veya sayılarını çoğaltmak isteyen arıcular, yeni bir ana arıya gereksinimi olan Langstroth kovandaki koloniye, olgun bir ana arı yüksüğü yerleştirerek çok sayıda uygun çiftleştirme yöntemleri bulabilirler.

1.2. Yeniden Ana Arılandırma

Koloninin anası yenilenecekse, ana arı koloniden çıkarılır, ertesi gün 10-11 günlük olgun bir ana arı yüksüğü peteğin kenar kısmına tutturulur. 14 gün sonunda yeni ana arı tam kapasite ile yumurtlamaya başlar. Çok sayıda koloniye bal üretimi için kullanan arıcular bal akımı pik yapmadan önce üstteki ballığın iki merkezi çerçevesinin üst çitaları arasına olgun bir ana arı memesi yerleştirmek suretiyle yaşlı anayı değiştirirler.

1.3. Çoğaltma veya Bölme

Kuvvetli ve düzenli kolonilerden alınacak iki çerçeve yaşlı yavrulu çerçeve ve üzerindeki arılar, iki çerçeve bal ile birlikte başka bir kovan gövdesine yerleştirilir. Gövdenin boş kısmı kabartılmış boş çerçevelerle tamamlanır. Ayrıca her koloniye 2-3 çerçeve arı verilir. Oluşturulan koloniler en az 4-5 km uzağa taşınırlar. Her koloniye bir ana arı yüksüğü verilir. Uçuş deliği 2.5 cm kadar daraltılır. Bu iş için üzeri ızgaralı telle kaplı bir sürgü kullanılır. İki hafta sonra koloniler yumurtlayan ana arıya sahip olurlar.

1.4. Bölme Tahtası

Birkaç ana arıya gereksinimi olan arıcuların kullanımı için en emin ve ucuz yoldur. 2-3 kapalı yavrulu, 1-2 ballı petek üzerindeki arılarla birlikte anaç koloniden alınır. üzeri ince bir örtü veya ince tahta ile örtülü anaç kovan gövdesi üzerine

yerleştirilir. Bir kenardan giriş için delik açılır. Anaç koloninin 2-3 peteği üzerindeki arılar hazırlanan bu bölmeye silkelendir. Birkaç saat sonra olgun ana arı yüksüğü bu bölmeye verilir. Bu sistemi uyguladıktan 14 gün sonra ana arı yumurtlamaya başlar. Bu bölmeye ikinci bir yüksük verilebilir. Ayrıca şurupla besleme yapılmalıdır.

1.5. Ruşet Kovanlarda Çiftleştirme

3-5 çerçeveli çiftleştirme kovanları bu iş için idealdir. Zira bu kovanlardaki koloniler değişik iklim koşullarında gelişebilirler. Kapalı yavrulu bir petek ve bir miktar arı, bir adet ballı petek ve bir boş petekle kovancık oluşturulur. Çiftleştirme arılığında öğleden sonra yerine yerleştirilir ve şurupla beslenirler. Olgun ana arı yüksüğü yavrulu peteğin taban kısmına yapıştırılır. Yetiştirilen bu ana arılar erken ilkbaharda olduğu gibi satılabilirler. Elde kalan kovancıkların ana arısı erken paket arıcılık için mükemmel bir şekilde kullanılabilirler. Ayrıca bu kovancıklar yeni kovancık oluşumu için bölünebilirler. Bu kovancıklar, yumurtlayan ana arıları alınmışsa bölme tahtalı besleyicilerde şurupla beslenmelidirler. Şurup yerine eğer arıcılık yapılan yöre nemli ise veya su taşıyıcı arılar su taşıyorlarsa taban tahtasına şeker dökülebilir. Yumurtlayan ana arı çıkarıldığında, ana arısız veya zayıf kovancıklar, kuvvetli kovancıklardan arı ve yavrulu peteklerle yeniden düzenlenebilir. Kovancıklar yaz aylarında ana arı çiftleştirmek için kullanılmayacaksa standart çerçeveli kovancık işlemi ekonomik olmayabilir. Çünkü bebek kovancıktan daha fazla arıya gereksinim olmaktadır. Paket arıcılık için kolonilerden sık sık arı ve yavru alınır. Bu sebepten pek çok paket arı satıcısı, bebek çiftleştirme kovancıklarını tercih ederler. Bununla birlikte birkaç yüz veya daha az koloniyle çalışan arıcılar standart çerçeveli kovanları gereksinimlerine daha uygun bulurlar. Bu kovancıklar uzun müddet kullanılmayacaksa bal akımından önce birleştirilmeleri gerekmektedir.

1.6. Bölünmüş Langstroth Kovan Gövdesi Kovancığı

En yaygın bölünmüş standart kovan gövdesi kovancığı, standart tam veya yarım gövdenin uzunluğuna 2, 3, 4'e bölünmüş

olanıdır. Çaprazına 2 veya 4 bölüme bölünebilir. Ayrıca uzunluğuna ve çaprazına 4 bölüme ayrılmış olanı da yoğun bir şekilde kullanılmaktadır. Her bir bölmenin girişi gövdenin farklı yerinde olup her bir bölümün üzeri ince tahtayla örtülmelidir. Ayrıca her bir bölmeye bölme tahtalı besleyici veya kuru şeker konulmalıdır.

Standart boyutlu çerçeveli kovancıklar koloni çoğaltmak için bölündüğü gibi aynı yolla oluşturulurlar. Kovancığı oluşturan bölme tahtaları çıkarılarak koloniye bir ana arı bırakılırsa yeni bir kovan oluşturulabilir. Kovancık oluşturabilmek için yavrulu petek bulunamazsa küçük çerçeveli kovancıklar, düzenli kolonilerden elde edilen arılarla oluşturulabilirler. Bu arılar özel olarak yapılmış kutuya silkelenirler. Kutunun altı tel elekle örtülerek havalandırılması sağlanmıştır. üst kısmı da kapak şeklinde tel elekle örtülmüştür. Kenarlarda ballı iki petek koymak için destek vardır. Arılar kenarlarda ve petekler üzerinde olup havalandırmayı engellemektedirler.

Arılar soğuk ve karanlık bir yere kullanılmadan birkaç saat önce bırakılırlar. 30:70 veya 40:60'luk şeker şurubu ile üzerlerine püskürtme yapılır. Kurulan çiftleştirme kovanlarında en az bir delik açılarak havalandırma sağlanmalıdır. Girişler kapatılmalıdır. Besleyiciler şurupla doldurulur ve her bir kenarda 2 petek bulunur. Olgun ana arı yüksüğü dikkatli bir şekilde peteklerin birine yapıştırılır. arı kümesi kutusundan yeterli miktarda arı, kovancığın içine silkelenir. Arıların miktarı çiftleştirme kovancığının hacmine bağlıdır. Daha sonra petekler bir tarafa sıkıştırılır ve kovan kapatılır. Hazırlanan kovancık serin ve karanlık bir yerde 3 gün korunur. Sonra çiftleştirme arılığına getirilerek giriş açılır.

1.7. Bebek Kovancık

Uzun zamandır en popüler çiftleştirme kovanı bebek kovancıktır. Çünkü kurulması için az arı ve besine gereksinim vardır. Bireysel veya iki adedi bir arada kolay idare edilir. Yumurtlayan ana arı çabuk bir şekilde bulunur. Pek çok ticari ana arı yetiştiricisi için bebek kovancık en ekonomik olanıdır.

Bunların sıcak havalarda sürekliliğini sağlamak çok zordur. Pek çok yörede ana arılar ilkbahardan sonra yetiştirilecekse tercih edilmezler. Sıcaklık sorununun çözümü için ön taraftan 2.5-5 cm çapında delik açılabilir. Bebek kovancığının Yaz aylarında gölgelik bir yere yerleştirilmesi çok yararlıdır. Bebek kovancık, kuluçkasız küçük çerçevesiz kovancıklar gibi aynı yolla kurulurlar. Çiftleştirme sahasındaki ana arısız ve zayıf kovancıklar, kuvvetli kovancıklardan arı ve yavrularla desteklenmelidirler.

1.8. Çiftleşme Sahası ve Kayıtlar

Çiftleşme sahasının çevresi bakire ana arının çiftleşme başarısına etki etmektedir. Bir kısım ana arı yetiştiricileri kovancığa verdikleri yüksüklerin %95'inden çiftleşmiş ve yumurtlayan ana arılar elde ederken diğerlerinde bu oran %30 kadar düşüktür. Soğuk, yağmurlu veya rüzgarlı havalar çiftleşmenin gecikmesine ve yumurtlayan ana arı oranının düşmesine neden olur. Güneş altında kalan kovancıklarda da verim düşüklüğü olabilir. Kovancıklar gölgelik veya yarı gölgelik yerlerde tek veya küçük gruplar halinde koyulmalıdırlar. Karıncalar ve diğer düşmanlardan korunmalı ve rüzgarlara maruz bırakılmamalı, uçuş sahası içinde su kaynağı bulundurulmalıdır. Ticari ana arı yetiştiricileri gereksinimleri olduğu zaman paket arıcılık veya beysel satış için kullanılabilir ana arı sayısı kadar kovancığı sistemli bir şekilde oluştururlar. Gereksinim duyulan ana arı kadar oluşturulan gruplar da çiftleşme sahası içerisinde gruplar halinde yerleştirilir ve kayıtları tutulur. Yüksük dağıtımının yapıldığı gün aşılama kayıtlarına not edilir. Kovancığa bir yüksük verildiği zamanki tarih renkli kalemle yazılır. Yaklaşık 14 gün sonra çiftleşen ana arı alınır ve tarihin üzeri çizilir. Eğer kovancık ana arısız ise tarih daire içerisine alınır.

Ana arı var, fakat yumurtlamıyorsa tarih değiştirilmez. Bu tip kayıt tutma işlemi çok az zaman ve çaba ister. Kovancık iki kere gözden kaçmışsa yeniden kontrol edilebilir. Çünkü bu zamana kadar arılar yaşlanır ve bazen de yumurtlayan ana arı yaparlar. Tarihler bakire ana arıların belirlenmesinde yardımcı olurlar. Bu

olay stok seleksiyonda ve ana arının verimini etkileyen istenmeyen özelliklerde veya hastalıklara duyarlılıkta önemlidir.

Arıcılar bazen kovancıkları için hazırlanmış kayıt sistemi tutarlar. Bunlar gerçekte kullanım amacına hizmet etmezler. Çünkü ana arı yaklaşık 7 gün yaşlı olduğu zaman çiftleşecek ve 3-4 gün sonra yumurtlayacaktır. Böylece arıcılar, kovancılara yüksükler verildikten sonra ana arıları hasat edeceklerdir. Çiftleşme uçuşlarını kötü hava koşulları engellemektedir. Taşlar ve yapışkan kağıtlar da kovanları işaretlemek için kullanılabilir. Kovancıklar üzerinde bulunma yerlerine göre belirleyici olabilirler.

1.9. Çiftleştirme İstasyonları

Bal arısı kolonilerinin ayrılmaz parçası olan ana arılar tamamen havada çiftleştiklerinden dolayı hangi erkek arıyla veya hangi ırkın erkek arısıyla çiftleştiğini saptamak oldukça güçtür. Bu güçlük özellikle kaliteli ana arı yetiştirme veya ırklara dayalı araştırma çalışmaları yapılmak istendiği durumlarda karşımıza çıkmaktadır. Bu durumda araştırmacı veya üreticinin karşısına iki alternatif çıkmaktadır. Ya ana arı çiftleştirme istasyonları kuracak ya da yapay tohumlama yapacaktır.

Yapay tohumlamanın uzman ve teknik eleman gibi zorluklarının yanında yapay tohumlanan ana arıların doğal döllenene göre verimsiz olması kontrollü doğal çiftleşmeyi ön plana çıkarmaktadır. Bu sebepten ana arı çiftleştirme istasyonları, ana arıların kontrollü çiftleştirilmelerini sağlamak amacıyla, arılardan arındırılmış ve istenmeyen erkek arılara karşı oldukça geniş bir alana yasa ve yönetmeliklerle korunma yasağı bulunmuş bölgelerdir. Bu bölgelerin sağlıklı bir işlev kazanabilmesi için de bazı kurallara uymak işin doğası açısından çok önemlidir. Çiftleştirme istasyonu olarak kullanılacak yegane alanlar adalardır. Erkek arılar da kovanlarından 5 km kadar uzaklaşabilecekleri göz önüne alınarak kıyıda en az 5 km uzaklıkta bulunan adaların seçilmesi yerindedir. Eğer istasyon ada olmayan yerlerde kurulacaksa en az 10 km yarıçaplı bir çember içerisinde amaca uygun olmayan kolonilerin olmaması

Ana Arı Yetiştiriciliği

gerekmektedir. Ayrıca etkin bir çiftleşme olabilmesi için ergin erkek arı sayısının da bölgede yeterli olması zorunludur. Yapılan çalışmalar sonucu sağlıklı çiftleşme olabilmesi için bir ana arı başına en az 50 adet erkek arı bulunması gerekmektedir. Çiftleşecek sadece birkaç ana arı için bir istasyonda bir erkek arı kolonisi yeterli olmaktadır. Bir defada 50 adetten fazla çiftleşecek ana arısı olmayan istasyonlar için 4, 100-150 ana arısı çiftleşecek olanlar için 6, 400 ana arısı çiftleşecek olanlar için 10, 800 adetten fazla ana arısı çiftleşecek olan istasyonlar için 20 adet erkek arı kolonisi bulundurmak yeterlidir. Eğer bu durumlarda da çiftleşmemiş ana arı sayısında artış varsa ergin erkek arı sayısını artırmak için koloni sayısı artırılmalıdır.

V. BÖLÜM

BAL ARILARINDA YAPAY TOHUMLAMA

Arı yetiştiriciliğinin en önemli temeli olan kaliteli ana arı yetiştiriciliği yüzyıllardır arıcıların uğraşlarından biri olmuştur. Ancak ana arı ne kadar kaliteli olursa olsun çiftleşmenin kontrol edilememesinden dolayı elde edilen döller o oranda kaliteli olamamaktadır. Bu sorundan yola çıkarak bal arılarında da yapay tohumlama yapılması yönünde çalışmalar başlatılmış ve başarıya ulaşılmıştır.

Doğal çiftleşme olayı için her ne kadar izole sahalar kullanılsa da doğada yaban hayatı yaşayan oğullar ile kontrol edilemeyen arıcıların bulunması halinde kontrollü bir çiftleşme olasılığı önemli oranda düşmektedir. Bu sebepten genotipik olarak üstün özelliklere sahip ana arı elde etmenin tek koşulu yapay tohumlamadır. Ancak yapay tohumlama bu kadar önemli ve yararlı olmasına karşın, yapay tohumlama uygulanan ana arıların sahip olduğu spermatozoa sayıları doğal yollarla çiftleşenlere göre daha az olmakta, bu özelliğe bağlı olarak da ana arıların kuluçka etkinliği de azaldığından seri üretimde ana arıların doğal çiftleşmeleri sağlanmalıdır.

1. Ana Arıların Yapay Tohumlama Öncesinde Hazırlanması

Her şeyden önce ana arılar, larva transferi esnasında yapay tohumlama göz önüne alınarak mümkün olduğu oranda genç larvalardan yetiştirilmelidirler. Ayrıca larvanın ait olduğu genotipin özellikleri de bu olayda dikkate alınmalıdır. Zira yapay tohumlama pahalı ve zahmetli bir uğraş olduğundan emek ve paranın hesabı her zaman yapılmalıdır.

Yapay tohumlama yapılacak ana arılar tohumlamanın yapılacağı odaya ana arı kafesi içerisinde getirilmeli ve mümkün olduğu kadar güneş görmeyen ortamda tutulmalıdırlar. Kafes içerisine konulması esnasında çiftleşmemiş olmakla birlikte mümkün olduğu kadar nazikçe tutulmalıdırlar. Ana arının alınmış

olduğu kovanın numarası kafes üzerine yazılarak tekrar geri verilmesi esnasında karışıklık önlenmelidir.

2. Erkek Arıların Hazırlanması

Yapay tohumlamada kullanılacak olan erkek arılar tıpkı ana arılarda olduğu gibi istenilen özelliklere sahip genotipten sağlanmalı ve bir kafes içerisinde laboratuvara getirilmelidirler. Ancak erkek arılar yaklaşık 14 günde cinsel olgunluğa geldikleri için genç yaştaki erkek arıları toplamamak gerekmektedir. Bunu garantilemenin en pratik yolu da ya kovan önünde bekleyip uçuştan dönen arıları kovan uçuşma tahtası üzerinde iken yakalamak ya da kovan giriş deliği önüne bir ızgara konularak burada biriken erkek arıları toplamaktır. Ancak petekler üzerinde bulunan ve cinsi olgunluğa gelmiş erkek arıları toplayarak da bu işi yapmak olasıdır.

3. Yapay Tohumlamada Kullanılacak Alet ve Ekipmanın Hazırlanması

Yapay tohumlama işlemi ana arı vücuduna bir çeşit tıbbi müdahale olduğu için mümkün olduğu kadar hijyenik koşulların sağlanması zorunludur. Aksi halde ortaya çıkacak olan enfeksiyonlar sebebiyle yoğun ana arı kayıpları yaşanması kaçınılmaz olacaktır. Bu nedenle tohumlama öncesinde eller dezenfektanla yıkanmalı, alet ve ekipmanlar %70 alkol ile temizlenmelidirler. Ana arıya dokunan tüm parçalar 120°C sıcaklığa ayarlanmış olan otoklavda 20 dakika sterilize edilmelidirler.

4. Mikroşırınganın Hazırlanması

Yapay tohumlama işleminin en önemli aparatlarından biri olan mikroşırınganın hazırlanması çok önemlidir. Şırınganın hazırlanmasında değişik yapılarda olan fizyolojik sıvılar kullanılmaktadır.

Bunlardan yaygın olarak kullanılanları Ringer (0.85 g NaCl + 0.025 g KCl + 0.03 g CaCl₂ + 0.5 g glukoz + 100 ml damıtık su), Kiev (0.30 g trisodyum sitrat-Z-hidrat + 100 ml damıtık su) ve serum fizyolojik (0.85 g NaCl + 100 ml damıtık su)

solüsyonlarıdır. Bu solüsyonlar hazırlandıktan sonra bir cam kap içerisinde otoklava konulara sterilize edilmeli veya içerisinde bakterilerin üremesini engellemek için %0.25 dihydrostreptomycin sülfat ilave edilmelidir.

Hazırlanmış olan bu solüsyon piston ve tampon görevi görmesi amacıyla şırıngaya çekilmeden önce olası alkol bulaşıklığını gidermek için şırınga içerisine saf su birkaç kere çekilerek temizlenmelidir. Bu işlemden sonra şırınga adaptörü fizyolojik sıvı ile doldurulur ve şırınga iğnesi adaptöre takılarak şırınga sperma toplama işlemi için hazırlanır. Şırınganın kontrol düğmesi saat yönünde döndürülerek bir miktar sıvı dışarı atılır ve semen çekilebilecek kadar bir boşluk oluşturulur.

5. Ana Arıların Yapay Tohumlama İçin Hazırlanması

Kafes içerisinde laboratuvara getirilen ana arı kapalı bir kap içerisine kafeste olduğu halde konulur. Bu kap içine CO₂ verilerek ana arı bayıltılır. Bayılan ana arı, kafesten çıkarılır, abdomeninin son 5 ve 6. segmenti dışarıda kalacak şekilde ana arı tüpüne yerleştirilir. Bu sırada CO₂ tüpü de hortumu aracılığıyla ana arının bulunduğu tüpe bağlanarak yapay tohumlama esnasında ana arının ayılması engellenmiş olur.

6. Erkek Arılarda Eversiyonun Sağlanması ve Semen Toplanması

Erkek arılardan semen toplama işlemi için erkek arıların toraksı sağ elin işaret ve baş parmağı ile abdomene doğru sıkıştırılır. Bu sırada üreme organları dışarı doğru patlar ve endophallus üzerinde sperma, mukoz ile birlikte ince bir film tabakası halinde dağılır. Eğer eversiyon tam gerçekleşmez ise karnın iki tarafından sıkarak semenin tam boşaltılması sağlanmalıdır. Dışarı çıkan sperma daha önce fizyolojik su kullanılarak hazırlanmış olan mikroşırıngaya çekilir. Bu işlem yaklaşık 8-10 mm³ semen elde edilene kadar tekrarlanır. Ancak spermanın üzerinde bulunduğu mukozun şırıngaya girmemesine, ucuna değmemesine dikkat etmelidir.

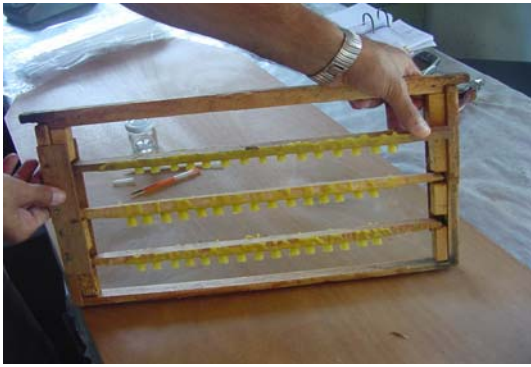
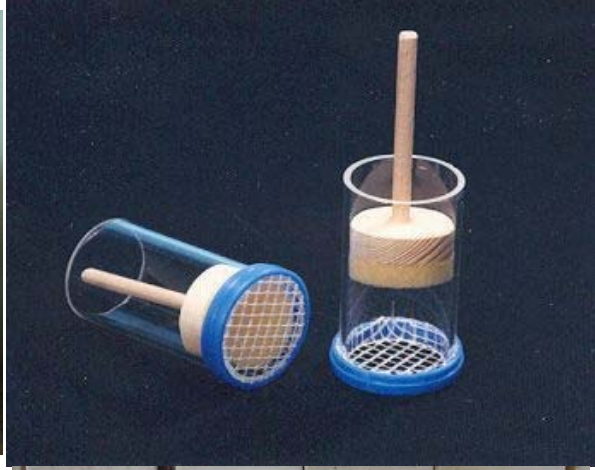
7. Ana Arının Döllenmesi

Ana arı tüpüne yerleştirilen ve baygın olan ana arının iğne çemberi, ventral ve dorsal kancalar kullanılarak 10-15X büyütme mikroskop altında açılır, ana arının iğnesi dorsal kanca üzerinde bulunan delik içerisinden geçirilerek veya yeni geliştirilen sistemde iğne pensleri arasına sıkıştırılarak tutturulur. Hazırlanan şiringanın ucu vajina girişinden vajinaya, oradan da vajinal valfi geçerek lateral ovidukta ulaşmaya kadar yavaş ve dikkatlice hareket ettirilir. Şiringanın kontrol düğmesi, saat yönünde döndürülerek toplanan sperma ana arıya enjekte edilir. İşlem bittikten sonra şırınga yavaşça çekilir. Şırınga çekildiğinde sperma gözüküyorsa tohumlama işlemi başarılıdır. Bu işlemden sonra ana arının iğnesi dorsal kancadan çıkarılır. Ana arı bir müddet bekledikten sonra ayılır ve kolonisine verilir. Ancak ana arının yumurtlamaya erken başlaması amacıyla 24 saat sonra tekrar kovandan alınarak 10 dakikalık bir CO₂ uygulanır ve tekrar aynı koloniye verilir. Bir müddet sonra yumurtlamaya başlar.

VI. BÖLÜM

RESİMLERLE ANA ARI YETİŞTİRİCİLİĞİ

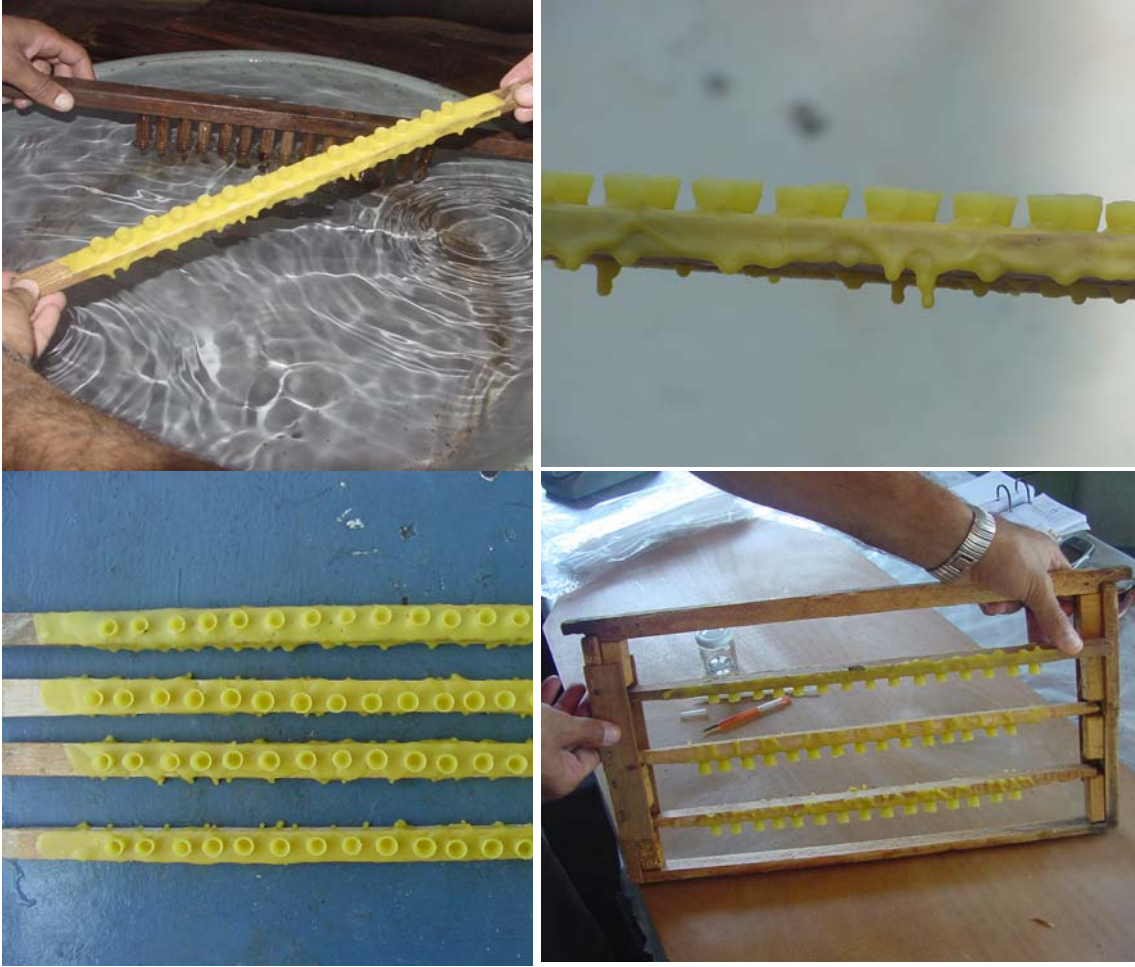

Şekil 5. Ana Arı Yetiştiriciliğinde Kullanılan Malzemeler (*Plastik Ana Arı Yüksükleri, Larva Transfer Kaşıkları ve Yüksük Koruma Kapları, Yapay Tohumlama Aleti, Ana Arı İşaretleme Aleti, Larva Aşılama Çerçevesi, Strafor Çiftleştirme Kutusu*)

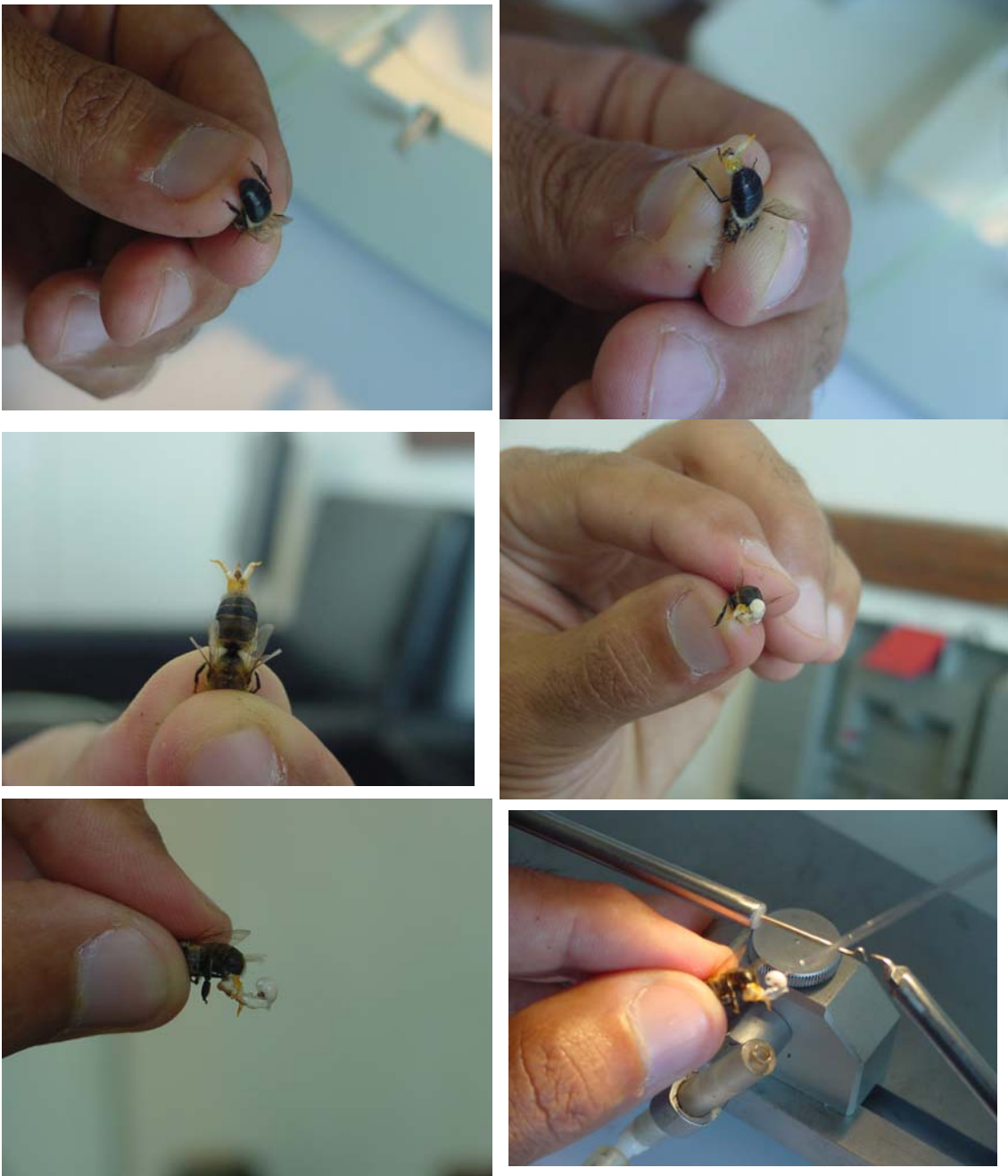
Şekil 6. Ana Arı Yüksüklerinin Hazırlanması (Boş Çıtaların Hazırlanması, Çıtaların Üzerine Mum Dökülmesi, Yüksük Kalıbının Sabunlu Suya Batırılması, Yüksük Kalıbının Muma Batırılması, Yüksük Kalıbının Sağlamlaşması İçin Muma Tekrar Batırılması, Muma Batırılan Yüksük Kalıbının Çıta Üzerine Konulması, Yüksük Kalıbının Kaşıkla Mum Dökülerek Çıta Üzerine Yapıştırılması, Yüksük Kalıbının Çıtayla Birlikte Alınması, Yüksük Kalıbının Çıtayla Birlikte Soğuk Suya Batırılması, Baş ve Serçe Parmaklarla Kalıp ve Yüksüklerin Birbirinden Ayrılması, Yüksüklü Çıtaların Hazırlanması ve Aşılama Çerçevesine Takılması)

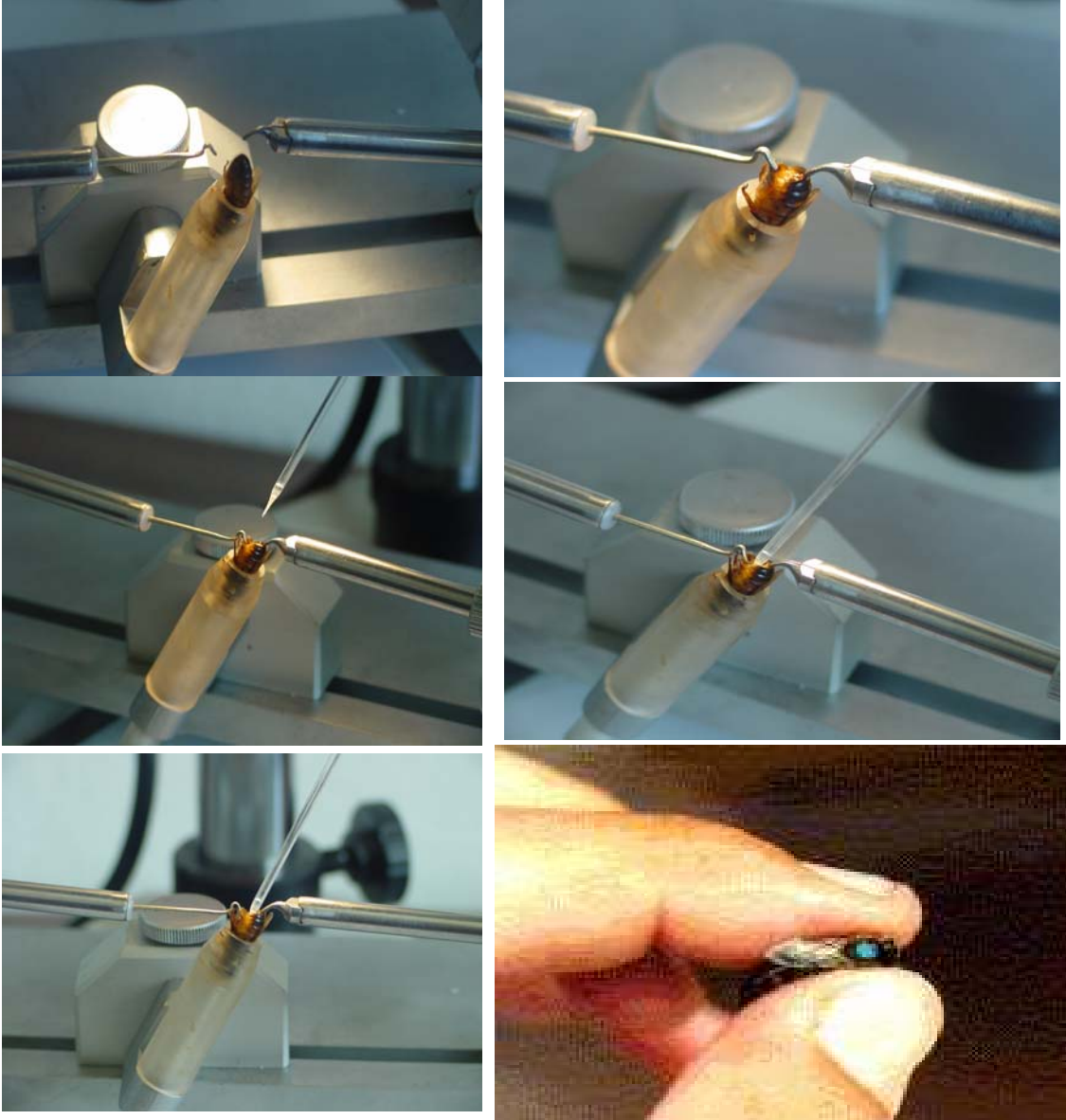
Şekil 7. Ana Arı Yüksüklerine Larva Transferi Yapılması (Larva Transfer Edilen Aşılama Çerçevesinin Konulacağı Kovanın Düzenlenmesi, Damızlık Özellikte ve Günlük Larvaların Bulunduğu Çerçevenin Seçilmesi, Bir Işık Kaynağı Altında Larva Transfer Kaşığı İle Larvaların Petek Gözünden Alınması, Alınan Larvanın Hazırlanmış Olan Yüksük gözüne Bırakılması, Aşılması Yapılan Çitalarda bulunan Larvaların Kuruma ve Üşüme Suretiyle Zarar Görmemeleri İçin Korunması ve Kovana Vermeye Hazır Hale Getirilmesi, Hazırlanan Aşılama Çerçevesinin Kovan İçerisinde Hazır Olan Yeri Konulması)

Şekil 8. Ana Arı Yetiştirme Periyodu (*Ana Arı Larvalarının Arı Sütü Üzerinde Beslenmeleri, İşçi Arılar Tarafından Ana Arı Yüksüklerinin Kabul Edilmesi ve Beslenmesi, Ana Arı Yüksüklerinin İşçi Arılarca Korunması, Doğal Yolla Oluşmuş Olgun Bir ana Arı Yüksüğü, Ana Arının Çıkış Öncesi Yüksüğün İşçi Arılar Tarafından İnceltilmesi, Ana Arının Yüksükten Çıkışı*)

Şekil 9. Erkek Arıda Eversiyonun Sağlanması (*Erkek Arının Baş ve İşaret Parmağı Arasına Alınması ve Toraksının Hafifçe Sıkılması, Eversiyonun Başlatılması, Bursa Copulatrixin Ortaya Çıkması, Eversiyonun Son Aşaması İçin Erkek Arının İyice Sıkılması, Spermin Tamamen Dışarıya Çıkarılması, Ana Arının Yapay Tohumlanması Amacıyla Spermin Mikroşırıngaya Çekilmesi*)

Şekil 10. Ana Arının Yapay Tohumlanması (Ana Arının Bayıltılarak Yapay Tohumlama Aletine Yerleştirilmesi, Yapay Tohumlama Aletinin Kancalarının Ana Arıya Takılması, Hazırlanan Mikroşiringanın Ana Arıya Uygun Açıda Olması Amacıyla Ayarlanması, Mikroşiringanın Ana Arının Yumurta Kanalına Doğru Sokulması, Mikroşiringa İçerisinde Bulunan Spermin Ana Arının Yumurta Kanalına Yavaşça Boşaltılması, Yapay Tohumlama İşlemi Bitirilen Ana Arının Renkli Boya İle İşaretlenmesi)

Şekil 11. Ana Arının Çiftleşmesi ve Yumurtlaması (*Ana Arının Çiftleşeceği Kutuların Hazırlanması, Ana Arının Yüksükle Verilmesi, Ana Arının Kafes İçerisinde Verilmesi, Ana Arının Çiftleşerek Yumurtlamaya Başlaması, Çiftleştirme Kovanlarında İlk Yavrularını Oluşturması, Ana Arının Satılacak Hale Gelmesi*)

Kaynaklar

Alataş, İ., 1997. Ana Arı Yetiştirme Metotları. Ege Tarımsal

- Araştırma Enstitüsü. Menemen. İzmir.
- İnci, A., 1999. Ana Arı Üretimi. Önder Matbaacılık. Ankara.
- Laidlaw, H. H., 1985. Contemporary Queen Rearing. Dadant and Sons. Hamilton. Illinois.
- Öder, E., 1997. Uygulamalı Ana Arı Yetiştiriciliği. Hasad Yayınları. 330 s. İstanbul.
- Şekerden, Ö., 1994. Ana Arı Yetiştiriciliği. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Yardımcı Ders Notu Yayınları. No:2. Samsun.
- York, H. F., 1984. Production of Queens and Package Bees. Chapter XIX. in The Hive and the Honey Bee. 740 p. Dadant & Sons, Hamilton, Illinois.